

Đơn Giản Yêu Hận

Contents

Đơn Giản Yêu Hận	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	19
6. Chương 6	26
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9	45
10. Chương 10	51

Đơn Giản Yêu Hận

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ hiện đại đô thị, nhẹ nhàng, nhất thụ nhất công, HE Cặp đôi: Chiêm Lạc x Ôn Đình Vực

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/don-gian-yeu-han>

1. Chương 1

“Khổng Phương luật sư, đề nghị luật sư chú ý lời nói. Đây là tòa án, chứ không phải chợ búa, đề nghị chuẩn mực.”

“Vâng.” Nữ luật sư trẻ tuổi ý thức mình vì quá kích động mà thất thố, trấn định lại, hướng về phía quan tòa khẽ gật đầu, một bên hung hăng trừng Ôn Đình Vực.

Ôn Đình Vực đắc ý mỉm cười, cao ngạo ngẩng cao đầu, ánh mắt nhẹ chuyển qua chính đối thủ của mình

—— mặc dù có thực lực, thế nhưng vì mới ra nghề, danh tiếng không được bao nhiêu, kinh nghiệm từng trải thiếu phong phú, tính tình nóng nảy.

Đứng thẳng lưng. Hắn tuyệt đối sẽ không thua! Hiện tại, hầu như tất cả những bằng chứng có được đều bất lợi cho bị cáo. Đương sự của hắn có khả năng bị tuyên án chung thân, chỉ có khoảng 8% có khả năng được thả ra.

Thế nhưng, trên tòa, luật sư biện hộ lại thất thủ thế này không có trong dự đoán của hắn.

“Nạn nhân bị giết hại buổi tối hôm đó, tuy rằng đương sự của tôi có mặt tại hiện trường...” Tiếng nói của hắn cất lên không hề luống cuống, vẫn như ngày thường, bình tĩnh, đầy kiểm chế và cao ngạo.

Từ lúc vụ kiện mưu sát diễn ra cho đến bây giờ, hầu như mọi người đều suy sụp, nhưng hắn vẫn như cũ, duy trì ở trạng thái tốt nhất, tư duy nhạy cảm, ngôn từ sắc bén.

So sánh với người đó, luật sư Khổng Phương đích thực là thiếu kiểm chế, cứ như vậy mà vụng về, cứ như vậy mà tức giận. Tuy rằng cô ấy có bằng chứng xác thực, nhưng tên kia lại có cách biến bằng chứng trong cuộc biện hộ trở thành “bằng chứng giả”.

Vì thế chúng đều trở nên không đáng tin, và không hiệu lực.

“...Từ những suy luận trên có thể đi tới kết luận, chỉ có một khả năng, đó chính là —— hung thủ chính là bị cáo!” Luật sư đối phương kích động không ngớt, thanh âm vang lên có chút run rẩy.

Có ích lợi gì cơ chứ, với vẻ bình tĩnh và trí thông minh của mình, hắn rõ ràng đang thắng thế.

“Tòa tuyên bố, bị cáo Lý Uy tội danh mưu sát không thành lập...”

Tiếng những người dự thính tại tòa nhất thời vang lên nghị luận.

Ôn Đình Vực mỉm cười đứng dậy, trận này biện hộ gặp nhiều khó khăn như vậy hắn vẫn thắng.

“Ba ba, ba ba!” Lý Uy hưng phấn không ngớt, chạy lên phía trước ôm lấy cha mình, “Quá tuyệt vời! Con biết mà, con biết nhất định là sẽ không có việc gì! Con đã sớm nói rồi, con sao có thể ngồi tù được cơ chứ!”

Lý Uy năm nay tuổi không quá hai mươi, đúng chất công tử nhà giàu, bên ngoài anh tuấn, vẻ mặt thì kiêu ngạo, khinh khỉnh, lại còn thêm cái tính hỗn láo, Ôn Đình Vực vừa liếc mắt một cái là có thể nhìn rõ con người của nó.

Một thằng ngu... mà đầu chỉ là thằng ngu, nó chính là đồ cặn bã, là kẻ sát nhân.

“Nếu không có việc gì, tôi xin phép đi trước.”

Hắn buổi tối còn có cuộc hẹn quan trọng với bạn gái, không nên ở chỗ này lãng phí thời gian, nói chuyện vớ vẩn với kẻ thối nát này.

Lúc đi ra khỏi tòa án, hắn nhìn thấy thoáng qua đối thủ của mình, vẻ mặt cô ấy thật đẹp nhưng mà vì phần nợ cùng thất vọng mà vụn vụn. “Anh sẽ gặp báo ứng!”

Ôn Đình Vực cười khẩy. Buồn cười, hắn thế nào mà bị báo ứng! Hắn không có mua bằng chứng ngụy tạo, không có hối lộ quan tòa, những lời nói và việc làm của hắn phát luật đều chẳng thế nào chỉ trích, như vậy thì có cái gì báo ứng?

Mới đi được vài bước thì có một lực mạnh kéo lấy cánh tay hắn, “Ôn luật sư!”

Kéo tay hắn là một người đàn ông mái tóc hoa râm, vẻ mặt đau thương, chính là cha của nạn nhân, chịu đả kích từ đám tang đứa con gái, rồi lại đến kết luận tòa án đưa ra khiến cho vị giảng viên đại học có danh tiếng này thoáng chốc trở thành kẻ như bệnh tâm thần.

“Cậu xem, con gái tôi chết thảm biết bao! Nó thật oan uổng quá! Nó năm nay mới có mười chín tuổi thôi! Nó cũng chỉ vừa mới thi đỗ Đại học, gia đình tôi còn chưa kịp chúc mừng! Ôn luật sư, cậu hãy nhìn những bức ảnh này xem!”

“Nó thật xinh, thông minh lại đáng yêu, nó trông rất có tương lai, Ôn luật sư...”

Khuôn mặt Ôn Đình Vực hơi nhẵn lại, chán ghét hắt tay người đàn ông kia ra, tiếp tục bước về phía trước. Người đàn ông gần như ở trạng thái điên loạn, xông lên túm lấy hắn, “Ôn luật sư, cậu xem con gái tôi, nó bị chết thật là oan uổng, nó vô tội, nó từ trước tới nay đều rất ngoan, các giáo viên và bạn học ai cũng thích nó.”

Nó, tất cả mọi người đều thích nó, nó là một đứa trẻ tốt, thế nhưng nó đã chết! Ôn luật sư...

“Cậu vì sao lại muốn biện hộ cho kẻ sát nhân kia! Cậu biết rõ tên kia là kẻ giết người, vì sao còn muốn biện hộ cho hắn, hắn là hung thủ, là kẻ đã giết chết con gái tôi...”

Ôn Đình Vực nghiêm túc, vùng xung quanh lông mày nhíu lại, đẩy người đàn ông ra, “Lương tiên sinh, cái pháp luật muốn là bằng chứng.”

“Người là bị sát hại, mà còn muốn vì tên đó là nói láo! Mà không phải con người, mà là đồ súc sinh, mà sớm muộn cũng gặp báo ứng...”

Ôn Đình Vực bước nhanh, bỏ mặc ông già kêu gào tên hắn đến thăm thiết đằng sau.

Hắn không phải là không có tim, thật phiền chán. Loại chuyện như thế này từ lúc ra nghề tới nay vẫn luôn xảy ra, tim hắn cũng dần chết lặng, hắn là luật sư, hắn chỉ phụ trách làm sao để chiến thắng trong phiên tòa, mọi thứ khác với hắn đều không quan hệ.

Quan hệ.

Hắn thế nào không biết đương sự của hắn là hung thủ, thế nhưng có quan hệ gì? Hắn nếu đã tiếp nhận thì nhất định phải thắng, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ hắn sẽ thua, hắn như vậy thì có gì để chỉ trích chứ, đúng không?

Với hắn mà nói, tòa án là khởi kiện và biện hộ, cũng chỉ dùng ngôn ngữ để áp đảo ngôn ngữ, biện luận mà thôi chứ cùng với đạo đức thì chả có quan hệ gì cả.

Đạo đức thì đáng giá bao nhiêu tiền một cân, à, được rồi, nghĩ đến tiền, hắn ngoại trừ thành công ra thì còn yêu nhất là thứ đó, Ôn Đình Vực nghĩ đến vấn đề này thì tâm tình đang phiền muộn liền đỡ hơn chút ít.

Mở cửa chiếc Lamborghini, hắn bước vào cửa hàng hoa mua lấy một bó lớn hoa Bách hợp cùng với nước hoa, phóng đến khách sạn đã đặt trước. Hôm nay là sinh nhật bạn gái, hắn tự tay đặt trước nhà hàng, rồi chọn mua quà, tất cả đều rất vừa lòng, đương nhiên rồi.

Bản thân hắn lại càng thỏa mãn hơn.

Ôn Đình Vực cao lớn, anh tuấn, phong thái hơn người, được cho là phóng khoáng, mặc dù có người nói hắn bề ngoài vô cùng bảo thủ, nhưng hắn nghĩ cái này phải gọi là nghiêm chỉnh mới đúng, hắn là luật sư nên phải mặc nghiêm túc như vậy.

Như thế này đối với hắn cũng là một cách để tự tin.

Giống như một đồng nghiệp ở Sở tên Joan của hắn, mỗi ngày đều trang điểm, quần áo thì màu mè như loài bướm bay tới bay lui, người không biết còn tưởng cô ấy bị điên.

“Đình Vực.” Đúng giờ một cô gái với nụ cười thuần khiết, mặc bộ đồ tây màu cánh sen xuất hiện trước mặt hắn, cô gái này là bạn gái hắn được một năm, cô ấy vừa đến thì có không ít người quay đầu lại nhìn, còn có chút ngẩn người nữa.

Đó là đương nhiên, Tô Di là vị hôn thê mà hắn thiên thiêu vạn tuyển, trên cơ bản, đi cùng với hắn thì là hoàn mỹ, không chê vào đâu được. Cô gái ấy đẹp, dịu dàng, thông minh, là người tốt bụng, hiểu ý người khác, xuất thân cao quý, phẩm hạnh tốt, cha cô ấy là quan tòa có tiếng. Nói chung, nếu như có người có thể đáp ứng được tất cả những yêu cầu của một người đàn ông, thì chỉ có thể là cô ấy.

Đây thực sự là một người yêu xuất sắc, cho dù người hay bắt bẻ như Ôn Đình Vực đối với cô ấy cũng là không có gì không bằng lòng, tình cảm hai người phát triển ổn định, dự định cuối năm kết hôn. Tất cả đều thuận lợi như theo kế hoạch của hắn.

Thẩm phán Tô sau này có thể sẽ giúp được hắn rất nhiều.

“Em đến muộn không?” Tô Di láu lỉnh nheo mắt mỉm cười, sau đó ngồi xuống đối diện hắn.

Ôn Đình Vực nhìn kĩ khuôn mặt trang điểm của hôn thê tương lai, khen, “Hôm nay em thật xinh đẹp.”

“Cảm ơn.” Tô Di cười chớp chớp mắt. Để chuẩn bị cho buổi tối ngày hôm nay, cô ấy đã phải mất cả ngày để đi làm tóc, chọn quần áo, trang sức, túi xách, giày dép, tất cả từ đầu đến chân đều tỉ mỉ chải chuốt.

Có một người bạn trai khó lấy lòng như vậy thật sự là chẳng dễ dàng gì.

“Khuyên tai rất tinh xảo, chưa thấy em đeo bao giờ, là đồ mới sao?”

“Đúng thế.” Cô cười sờ sờ đôi khuyên đá quý trên tai, “Là Annle giúp em chọn.”

Ôn Đình Vực bỗng nhiên nhú mày, “Là cô gái model kia? Em vẫn qua lại với cô ta sao?”

Tô Di bị giọng điệu của hắn hù dọa, có phần đáng thương nhìn hắn.

“Đã nói với em nhiều lần, đừng quá thân thiết với người nào quá, đặc biệt là người phụ nữ kia, tính cách xấu như vậy, em cùng cô ta một chỗ rồi có ngày thất thân!”

“Nhưng cô ấy thật sự là người tốt, tính cũng thẳng thắn...”

Ôn Đình Vực nghiêm mặt, “Em không nghe anh nói gì sao?”

Tô Di có chút tủi thân, nhưng lại chẳng thể làm gì khác hơn là cúi đầu.

“Được rồi.” để thay đổi không khí, Ôn Đình Vực đưa ra bó hoa to cùng với chai nước hoa được đóng gói đặc biệt chút nữa bị bỏ quên, “Đây là quà cho em.”

“Cảm ơn anh...” Tô Di lộ ra dáng cười, cô ấy kỳ thực là người rất dễ thỏa mãn, “Thật đẹp... Nhưng, em vốn nghĩ là anh sẽ tặng em hoa hồng... Chúng ta quen nhau lâu như thế rồi, anh cũng chưa từng tặng hoa hồng cho em...”

Ôn Đình Vực nhăn mặt, “Nó thật tầm thường, tấm lòng của anh em hiểu là được rồi.”

“Ừ...”

Bữa cơm coi như là diễn ra trong một bầu không khí hòa hợp, nếu như không có sự xuất hiện đột nhiên của người kia.

“Ôn học trưởng.”

Tựa hồ nghe thấy bên tai có người gọi hắn, Ôn Đình Vực đột nhiên nghĩ đến, phía sau cả người lạnh đi, dao nhỏ trên tay trượt xuống, rơi mạnh lên bàn, tạo ra tiếng “Khương” thật to. Ánh mắt người bồi bàn vô ý lướt qua khiến hắn mặt hơi đỏ lên.

Lễ nghi trên bàn ăn hắn luôn luôn cẩn thận, kỹ càng, dùng dao nĩa tay cầm phải thật chuẩn, ăn canh dùng thìa to múc từ trong ra ngoài, nửa giọt cũng không để rơi ra ngoài, thế nhưng sự việc như thế này, với hắn thực sự là lần đầu.

Sau này nhất định sẽ không đến nhà hàng này dùng bữa nữa! Hắn âm thầm quyết định.

“Đã lâu không gặp, Ôn học trưởng.”

Lúc này nghe rõ rồi chứ, thực sự là thanh âm tuyệt vời, mềm nhẹ tựa như ý thơ, nho nhã lễ độ, quả thực là xoa dịu thần kinh người mà.

Ôn Đình Vực thế nhưng lại như bị niệm chú, toàn thân cứng ngắc, nắm chặt dao nhỏ, cổ đột nhiên như bị vộp bẻ, không thể quay về phía sau, vẫn duy trì cái tư thế kì quái như bức tượng.

“Đình Vực, là bạn của anh sao?”

“Ôn học trưởng, anh chẳng nhẽ không nhận ra tôi sao?” Tiếng cười khanh khách, “Giao tình của chúng ta trước đây rất tốt đấy.”

Ôn Đình Vực thật vất vả nâng mí mắt lên, hướng cái người đã muốn đi đến sau lưng hắn, cúi đầu mỉm cười, lộ ra vẻ mặt cứng đờ, “Chào, Chiêm Lạc.”

“Lâu như vậy không gặp, học trưởng anh vẫn là một bộ dáng ông già như vậy.”

Người gọi Chiêm Lạc là một thanh niên trẻ tuổi, thật sự là một chàng trai khôi ngô, ngoại trừ dáng vẻ cao cao, còn có khuôn mặt đẹp cổ điển, mái tóc dài lưng chừng màu đen như tơ lụa, đôi con ngươi đen, mà mũi cao nhỏ, bên miệng lúc nào cũng mang theo dáng vẻ tươi cười.

Y thường thường đều mang cái biểu tình tao nhã không thể nào bắt bẻ, ở bất cứ đâu, lúc nào cũng đều là như thế.

Ngay cả, ngay cả trước kia cũng là như vậy...

“Vốn về nước tôi nghĩ lập tức gặp học trưởng ngay, nhưng mà bởi vì có chút chuyện, lỡ mất vài ngày, học trưởng sẽ không để ý chứ?” Y cười tao nhã, thế nhưng Ôn Đình Vực cảm thấy trước mặt như kẻ thù giết cha, con mắt đỏ lên.

“Chiêm tiên sinh là bạn học cùng với Đình Vực sao?”

“A, tôi ở Harvard học kém anh ấy hai năm.” Chiêm Lạc mỉm cười, “Học trưởng tốt nghiệp trước thế nhưng lại là người rất nổi tiếng ở trường, tôi vừa vào học liền ngưỡng mộ, sau này lại may mắn theo học trưởng học hỏi.”

“Lần nào cũng vậy, đều nhớ mãi không quên, mới cố ý đi theo đến tận đây... A, học trưởng, anh làm sao vậy? Sắc mặt như thế nào khó coi vậy?”

“Không có việc gì.” Hắn không nói nhiều, cố gắng không để lộ gân xanh trên trán mình, “Anh ăn no rồi.”

“Đình Vực, đồ ăn chính còn chưa có mang lên...”

“Chúng ta đi thôi.”

“Đình Vực...” Tô Di cảm thấy khó hiểu, buông đĩa.

“A, thật ngại quá, học trưởng thấy tôi quấy rầy thời gian dành cho hai người sao, này tôi xin đi trước là tốt nhất. Ôn học trưởng, hai người cứ tiếp tục chậm rãi dùng cơm.” Chiêm Lạc rất quan tâm, “Nhà hàng này đắt như thế, món gì đó cũng sẽ rất tốn tiền, theo như tính cách của học trưởng, thì nhất định sẽ rất đau lòng.”

Ngay cả Tô Di cũng nhìn ra được, sắc mặt bạn trai mình đã khó coi đến thế nào.

“Đúng rồi, ngày hôm nay tại phiên thẩm, tôi cũng có đến xem, biểu hiện của học trưởng thật xuất sắc.” Chiêm Lạc cười đưa tay ra giúp hắn chỉnh lại cái áo không chút nghiêng lệch, tay lơ đãng khê lướt qua cổ hắn.

Lúc lướt qua, y khẽ nói, “Khiến sự hưng phấn của tôi trời dậy.”

Ôn Đình Vực ngay lập tức trước mắt biến thành màu đen, nhưng trước mặt mọi người, lại chẳng thể tức giận, chỉ có thể giật giật khóe miệng, khuôn mặt vạm vỡ cũng không có nói câu gì.

Chờ Chiêm Lạc xoay người rời đi, tay của hắn cầm dao chết cứng cuối cùng cũng dần dần có cảm giác trở lại, sắc mặt thật sự không thể nào nhìn được. Kế tiếp Tô Di cũng không dám hỏi lại hắn nữa câu, kinh hãi dùng nốt bữa, một bên quan sát bạn trai khuôn mặt trông như kẻ giết người nhìn chăm chú vào gì đó trên bàn.

Không nghĩ tới, tên hỗn đản kia lại có thể về nước... Tên kia là vết nhơ lớn nhất của đời hắn...

Ôn Đình Vực cảm thấy thời gian tối, phảng phất trong nháy mắt bị dính phân chuột, khiến người ta phần uất rồi lại tiếc nuối, toàn thân run rẩy.

Thanh toán xong, để Tô Di kéo tay hắn đi ra khỏi nhà hàng lại nhìn thấy bóng dáng của Chiêm Lạc, Ôn Đình Vực thở dài.

“Đình Vực...”

“Ừ?” Ngồi vào ghế trước cũng không có phát sinh tình huống dị thường nào, Ôn Đình Vực tâm tình có vẻ tốt lên một chút.

“Chúng ta tiếp theo là đi đâu?”

“Hử? Đương nhiên là đưa em về nhà.” Hắn thờ ơ nổ máy xe, chậm rãi rời khỏi bãi đỗ.

“Thế nhưng... hôm nay là sinh nhật em...” Tô Di đỏ mặt.

“Ừ?”

“Đêm này ở lại với em được không?”

Ôn Đình Vực hiểu ý của cô ta, kiên quyết cự tuyệt, “Không được!”

Vành mắt Tô Di liền đỏ lên, dù gì cũng là một cô gái, nói ra những lời như vậy cũng là dùng hết cả dũng khí, hết lần này tới lần khác, người đàn ông này còn không động lòng.

“Loại chuyện này đương nhiên là anh muốn giữ lại đến khi kết hôn.” Ôn Đình Vực nghiêm túc, “Em cũng biết anh không tán thành việc quan hệ tình dục trước hôn nhân.”

Hắn kì thật là đối với người khác tiếp xúc thân mật... có phần bài xích.

Giải thích xong, hắn cũng không thèm để ý tới Tô Di lúng túng sắp phát khóc, lái xe chạy thẳng, nhìn không chuyển dời mắt.

Cô gái dùng khăn tay lau nhẹ đôi mắt, buồn bã nhìn gương mặt người đàn ông bên cạnh mình.

Kiểu người bảo thủ, lạnh lùng, kiên cường, tựa như phủ kín tầng bụi dày 1 inch chỉ có trong từ điển này, cư nhiên lại có thể xuất hiện ở xã hội hiện đại, thật sự là kì tích.

Cô hoài nghi việc mình đồng ý kết hôn với hắn rốt cuộc có đúng hay không? Người đàn ông này thực ưu tú, nhưng cũng chỉ là ưu tú mà thôi. Người ngoài đối với hành động lạnh lùng hà khắc của hắn cũng chỉ là phê bình kín đáo, không nói trước mặt hai người bọn họ.

Cho dù sau này có thành vợ chồng, thì cô cho tới bây giờ cũng không cảm nhận được nửa phần tình yêu của hắn.

Người đàn ông chỉ yêu chính bản thân mình như thế, đại khái, căn bản cũng chẳng hiểu thì nói gì đi yêu người khác.

2. Chương 2

Đưa bạn gái về nhà, hắn bình tĩnh lái xe quay trở về khu chung cư cao cấp của mình, không khí ban đêm thật trong lành, lúc trước nhìn thấy tên chết tiệt kia khiến phiền não, giờ thì tâm tình an ổn lại không ít.

Khu này quản lí nghiêm ngặt, trị an tốt, người ra vào đều bị nhân viên kiểm tra kĩ lưỡng, hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề an toàn của bản thân. Hắn không phủ nhận chính mình mua nhà nơi đây, giá cả đắt như thế thật không hợp lí, thế nhưng một nửa cũng là có lí do.

Hơn một năm trở lại đây danh tiếng của hắn được biết đến không ít, tiền kiếm được rất nhiều, kết bạn kết thù cũng không ít hơn là bao, nhưng đơn giản là hắn không biện hộ cho những người dân nghèo (hắn cho tới bây giờ cũng chỉ toàn biện hộ cho những kẻ có tiền), trừ trường hợp gần đây, cho dù có bị quây đánh hay là pháp luật không bảo vệ được, chỉ cần hắn trở về nơi đây thì chẳng cần phải lo lắng gì cả.

Ra khỏi ga-ra, lưng thường bước đi, ngày mai phải ra tòa, buổi tối hôm nay hắn phải để tâm tình thật tốt mới được.

Lúc này không biết luật sư đối phương là ai, nhưng mà dù là ai cũng thật xui xẻo, hắn đã sớm chuẩn bị lời khai cho nhân chứng thật cẩn thận, mà chính hắn đã ra tay thì không thể nào có lỗi nào được.

“Ôn học trưởng.”

Ôn Đình Vực vừa mở cửa, phía sau có người vỗ vỗ, suýt chút nữa thì ngã nhào xuống.

“Cậu.. cậu... cậu... cậu vào đây bằng cách nào!”

Sắc mặt hiện giờ của hắn thật sự là không thể chỉ dùng từ “tái mét” để hình dung, mặt hắn giống hệt như mấy diễn viên hay đóng trong phim kinh dị, tại nơi an toàn nhất, con quỷ không có khả năng xuất hiện tại nơi này nhất giờ lại có mặt nơi đây.

“Tôi? Anh vào bằng cách nào thì đương nhiên tôi cũng vào bằng cách ấy, a, không phải là anh nghĩ tôi bay đấy chứ?” Chiêm Lạc cười, thừa dịp lách người qua khe cửa tiến vào phòng, “cách” một cái đóng cửa lại.

Trước mắt một mảnh tối đen, Ôn Đình Vực vội vã bật đèn. Cùng cái tên vô liêm sỉ này một chỗ tối đen, chết lúc nào cũng không biết.

“Cậu lập tức đi ra ngoài cho tôi, không thì tôi sẽ báo...”

“Học trưởng, tôi chẳng qua là tới tìm anh ôn lại chút chuyện, có cái gì không hợp pháp chứ?”

Ôn Đình Vực trấn định, liên tục cảnh cáo bản thân ngàn vạn lần phải bình tĩnh, “Mặc kệ cậu dùng biện pháp gì xông vào được đây, nhưng ngay bây giờ hãy ra khỏi nhà tôi, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ đến bắt cậu.”

“Học trưởng.” Chiêm Lạc cười khỏ, “Tôi là người thuê nhà hợp pháp đấy, tôi ở tầng trên anh.”

Ôn Đình Vực á khẩu, không nói được câu gì chỉ nhìn chằm chằm vào người thanh niên đẹp trai trước mặt này đến nửa ngày, sau tức giận quát, “Cậu rốt cuộc là muốn thế nào!”

“Thì là ôn chuyện thôi!”

“Được rồi tùy cậu!” Ôn Đình Vực tức giận đến run cả người, “Tôi chẳng có chuyện cũ gì tốt để nói với loại người biến thái như cậu cả!”

“Học trưởng, anh nói cái gì cơ?” Chiêm Lạc hơi hơi nheo mắt

“Tôi nói cậu là đồ biến thái! Rác rưởi, súc sinh...” Tại đây gã thanh niên kia đã từng cho hắn một đòn chí mạng, đầu óc Ôn Đình Vực nhanh chóng bốc hỏa, con mắt cũng đỏ lên, “Đồ gay chết tiệt!”

“Học trưởng, anh nói những điều ấy không phải là cho tôi cơ hội truy tố anh phỉ báng tôi sao?”

“Màycòn nói!” Ôn Đình Vực mặt đỏ tía tai, chỉ cảm thấy cravat ở cổ căng lên, xiết lấy khiến hắn khó thở, hắn giơ tay kéo lỏng cravat, bày ra trước mặt tên kia một bộ dáng muốn liều mạng, “Mày là đồ cảm thú, khi đó sử dụng thủ đoạn dâm tiện như vậy...”

“Thì ra anh còn nhớ rõ.” Chiêm Lạc biểu tình trên mặt biến đổi, tay y đưa ra bắt lấy cổ áo hắn, “Tôi nghĩ là anh đã sớm quên, vậy là anh vẫn chưa hiểu hoàn toàn bài giảng đúng không? Hử?”

“Cút...” Vóc dáng Ôn Đình Vực so với Chiêm Lạc tuyệt đối không thấp bé hơn, hắn thường rèn luyện thân thể, đánh nhau cũng không tệ, thế nhưng rơi vào tay Chiêm Lạc thì rõ ràng lại trở thành lép vế.

“Có phải là tôi dạy anh chưa đủ nghiêm khắc? Hử? Tôi không phải đã nhắc nhở anh, ít làm mấy chuyện tổn hại đến âm đức đi sao? Lá gan anh thật to, Ôn học trưởng, có phải là anh đã quên lời cảnh cáo của tôi rồi không, anh dám không làm theo tôi liền dè anh ra một lần?”

Ôn Đình Vực thiếu chút nữa phát điên, hận không thể đánh chết cái thằng chuyên xen vào chuyện người khác này, “Im miệng! Mày có tư cách gì mà giáo huấn tao! Mày cho mày là hóa thân của chính nghĩa à? Có rất nhiều người ăn hối lộ, đang xếp hàng dài chờ mày dè đấy, không tới lượt tao đâu! Đừng có ra vẻ chính nghĩa như vậy, nếu có thời gian thì đi tìm cái lũ kia thanh lí sạch sẽ đi rồi đến tìm tao cũng không muộn đâu!”

Chiêm Lạc hừ nhẹ, “Tôi đối với bọn họ không có hứng thú.”

Rốt cuộc cũng lộ tẩy nhé! Ôn Đình Vực nghiêng răng nói, “Cuối cùng mày đến đây cũng chỉ là tìm người! Đồ cặn bã... đồ đồng tình luyến ái, đồ vong ân bội nghĩa, mày không phải là người...”

Chiêm Lạc bày ra vẻ “Được rồi”, kéo tay giữ chặt cổ hân, đem hân đè lên trên cửa, “Học trưởng, mồm miệng anh ngày càng cay độc hơn rồi đây, tôi nhớ khi trước anh cùng lắm chỉ tôi cũng chỉ là “cứt chó” mà thôi!”

“Sao? Để tôi nhìn anh một chút, hai năm không gặp, “cái miệng” của anh tiến bộ thật...”

Ôn Đình Vực thấy tay chân y sờ soạng không ngớt, môi y dán sát môi hân cọ tới cọ lui, khiến hân nổi da gà, đáng tiếc là cổ bị y giữ chặt, khó thở nên chẳng thể đánh trả lại.

“Cái miệng này...” Chiêm Lạc xoay xoay gương mặt hân, tựa như đang ngắm bức chân dung cổ xưa, thế nhưng biểu tình thì thật đáng sợ, “Hại biết bao nhiêu người rồi hả? Hôm nay... còn có lúc trước ở Mỹ, anh biết rõ người kia vô tội, nhưng lại hại người ta bị tù chung thân, cuối cùng ông ta ở trong nhà tù nuốt lưỡi dao tự sát, anh có nhớ không?”

“Công lao to lớn của anh suốt hai năm qua, tôi cũng chưa kịp kiểm tra, nhưng mà hôm nay ở phiên tòa.. cái miệng của anh thực sự lợi hại... Đình Vực, có phải là chỉ cần thắng, anh cái gì cũng đều có thể mặc kệ? Cô gái kia là bị hiếp dâm trước rồi sau đó bị phanh thây... Trong lòng anh lẽ nào một chút đau lòng cũng không có...”

“Liên quan gì tới... chuyện đó?” Ôn Đình Vực miễn cưỡng phát ra vài thanh âm không rõ ràng, “Người rõ ràng không phải... là tôi giết...”

Không phải, hân một phần nghìn cũng có phần đau lòng. Nhưng hân là luật sư, hân cần phải thắng, hân cần quyền lực đến giúp hân... Hân không động lòng, không công bằng thì thế nào? Đồng tình thì có ích lợi gì, mấy cái thứ đấy có thể giúp hân được sao? Có thể giúp hân trả thù được sao?

“Đúng, người là Lý Uy giết, anh cũng biết, vậy mà còn muốn thay hân biện hộ!”

Chiêm Lạc khí lực kinh người, tay bóp chặt, thiếu chút nữa khiến hân tắc thở.

“Biện hộ thay người khác... đó đều là việc làm ăn, ôi, có cái gì khác nhau chứ? Ồi ời...cậu quản... tôi...”

Ánh mắt Chiêm Lạc u ám, sau đó liền sáng lên, mĩa mai cười, buông tay ra, ngay lúc Ôn Đình Vực mở lớn miệng hô hấp thì y bỗng nhiên hôn tới.

Ôn Đình Vực thất kinh, theo bản năng ngậm chặt miệng lại, tay cố sức đẩy ra.

Thế nhưng căn bản hân không đánh lại được Chiêm Lạc. Từ lúc bọn họ là sinh viên ở Harvard, hân đã từng thấy qua, Chiêm Lạc thân thủ linh hoạt, đã từng đoạt giải thưởng ở các cuộc thi võ. Mặc dù so với hân, y trông có vẻ xinh đẹp yếu đuối hơn, muốn dồn ép y thì dễ như trở bàn tay.

Vì vậy, cuối cùng mới...

Môi vẫn cứ giữ nguyên trạng thái đó, tham lam mút vào, âu yếm, rất nhanh đầu lưỡi y trượt vào vòm miệng hân. Ôn Đình Vực thanh tỉnh đầu óc, cắn chặt hàm, không chịu mở miệng.

Chiêm Lạc thử một hồi, cuối cùng cũng không kiên trì, cố sức cố sức mút môi hân kịch liệt tựa như muốn đem miệng hân cắn lìa ra. Khi Ôn Đình Vực cố gắng hết sức đẩy được hân ra, hai đôi môi đang dính chặt bỗng nhiên phát ra tiếng “Chu”, khiến Ôn Đình Vực nhảy mất mặt đỏ hết cả lên.

“Không được đụng vào tôi!”

Ha — môi nhanh chóng bị chặn lại, hân có phản ứng nhanh thế nào cũng không bằng được Chiêm Lạc, dường như Chiêm Lạc đã tính toán rất tốt, thuận lợi xâm nhập vào miệng hân, cứ thế tùy ý triển miên.

Cái cảm giác kịch liệt khiến hân đứng không vững, khí lực chống đỡ thân thể dường như bị đầu lưỡi của Chiêm Lạc hút hết sạch. Hân bị ôm chặt trong lồng ngực y nhưng tay vẫn ngoan cố đẩy ra, thế nhưng rõ ràng ngay cả một chút tác dụng cũng chẳng có, Chiêm Lạc cả người kề sát hân, không, có lẽ phải dùng từ “đề” mới chuẩn xác, tay y thật to lớn.

Toàn thân Ôn Đình Vực nổi da gà, giơ một tay ra bắt lấy cái tay không chịu yên phận của Chiêm Lạc, thế nhưng một tay lại bị Chiêm Lạc nắm được, cố sức đưa hướng xuống dưới.

Bộ vị cứng rắn, nóng rực.

Ôn Đình Vực hít một ngụm khí lạnh, theo bản năng đưa tay còn lại ra giải cứu tay kia, cuối cùng lại thành cả hai tay đều rơi vào vuốt sói.

Khổ nỗi là môi vẫn bị Chiêm Lạc gắt gao, biến hóa theo mọi góc độ khiến hần một câu cũng chẳng thốt lên được, nếu không thì hần đã sớm chửi ầm lên “Biến thái” rồi ——

Chiêm Lạc nắm tay hần đưa vào giữa hai chân vuốt ve, hai bàn tay của hần vừa chạm liền cảm thấy được cảm giác nóng rực khiến lông tóc dựng đứng.

Một bên bị cưỡng ép lấy tay vỗ về chơi đùa khiến cho xấu hổ không chịu được, một bên vẫn bị hôn đến không thể thở, cái tên biến thái này, rốt cuộc là muốn hôn tới khi nào chứ?

“Khốn kiếp...” Chờ đến khi Chiêm Lạc dời môi đi, hần chân đều nhũn cả ra, gờ tay tát thẳng vào mặt y, vậy mà Chiêm Lạc cũng không có đáp trả, ép chặt lấy, không để ý đến phản kháng của hần, tháo cravat, quần áo của hần cũng bị y mở ra trông đến lộn xộn.

“Súc sinh, đồ con rùa, tôi giết cậu...” Quần bị tuột đến đầu gối, mắt thấy Chiêm Lạc cũng đang kéo khóa quần y xuống, Ôn Đình Vực sợ đến mặt trắng bệch, trong miệng chỉ có thể phát ra những tiếng mắng chửi, “Cậu dám! Cậu dám...”

“Học trường thân mến.” Chiêm Lạc chen vào giữa hai chân, cắn cắn cái cổ hần, “Tôi cũng không phải là chưa từng làm qua. Đúng không? Tôi với anh đều đã làm qua một lần rồi... Sau đó mới nhớ mãi không quên, đuổi theo anh tới tận đây...”

“Khốn kiếp, khốn kiếp... cậu tốt nhất đừng để tôi nắm được nhược điểm của cậu, không thì tôi sẽ.. ô.. tôi...”

“Học trường, anh có biết là anh mở miệng...” Chiêm Lạc ngẩng đầu cắn một cái lên bờ môi hần, ngón tay y di chuyển vào bên trong cơ thể khiến hần phân tâm, “Anh có biết không, lúc nhìn thấy anh trên tòa... dùng cái miệng này đổi trắng thay đen... hùng hồn nói dối... tôi đặc biệt hưng phấn, hử?”

“Này... đồ biến thái... Ô — ” bị đẩy mạnh một cái, Ôn Đình Vực cảm thấy phía sau của mình như sắp nứt ra rồi, điên cuồng va chạm làm hần nhin không được giây dựa muốn chửi bậy, nhưng rồi cũng chỉ có thể xuôi theo từng tiết tấu ra vào kia, tiếng va chạm vang lên thật khê.

Thật ra thì cũng không phải là đau đớn lắm, bị đặt ở trên cửa làm lần thứ hai, đối phương kịch liệt va chạm, cảm giác đau đớn liền biến mất thay vào đó là những đợt khoái cảm, những tiếng kêu rên vọt ra liền thay đổi.

Nhưng hần thật sự cũng muốn mắng người, thân thể hần có phản ứng cũng không có nghĩa là hần tình nguyện, là hần sẽ không ghi hận? Đường đường một thằng đàn ông, lại bị đối xử như vậy, vô luận là như thế nào hần cũng không nuốt trôi được. Nhất là Chiêm Lạc cắn bản là không phải đơn giản buông tha hần, y đặt hần ở cửa làm một lần, rồi lại lôi hần vào phòng ngủ tiếp tục...

“Anh ở đây...” Chiêm Lạc buông lời, bắt hần nằm quỳ sắp xuống, nâng cao cái thắt lưng đã sớm nhũn ra của hần, bàn tay y ở trên ngực hần vân vê, điên cuồng đâm hần, khiến hần một kẻ cao mét tám, thể trạng cường tráng, bình thường lạnh lùng vô cùng, giờ phút này lại như con thỏ con bị giày vò khóc nức nở, “Anh chỗ này mềm đi một chút... là tốt rồi...”

Mềm mại cái đầu ý! Ngực bên trái của hần sớm đã bị xoa bóp sưng đỏ lên rồi, như vậy còn chưa đủ mềm à!

Con mẹ nó... Chiêm Lạc... Cậu nhớ kỹ cho tôi...

Lúc kết thúc thì cũng đã là nửa đêm, Ôn Đình Vực hít thở không được, gần như ngất đi, không có dư thừa chút khí lực nào, trong lòng tràn đầy tức giận cùng uất ức cứ thế mà ngủ mất.

Chiêm Lạc mạnh mẽ ôm hần vào lòng, nhìn người đàn ông lạnh lùng ích kỷ này, trên mặt còn vương lệ, trong mơ khóc thút thít như đứa trẻ, không khỏi cười khổ, đưa tay đặt trước ngực đầy dấu hôn của hần.

“Anh nếu như ở chỗ này ầm áp một chút, dịu dàng một chút...” Chiêm Lạc thở dài, “Anh thiện lương một chút... thì tôi sẽ hoàn toàn yêu anh.”

Thực tế, tuy rằng anh tuyệt đối sẽ không lương thiện, thì tôi cũng chính là... không buông tay được.

Lần đầu tiên nhìn thấy Ôn Đình Vực thì y chỉ biết rằng hắn là một kẻ chỉ biết lấy kết quả quả lợi ích của bản thân là trọng tâm, để đạt được mục đích hắn không từ bất cứ thủ đoạn gì, tuy rằng không có hại người thế nhưng cái người lạnh như băng này cũng thật liều mạng, cũng khiến cho người ta phải sợ hãi.

Sau có người đưa đến cho y tập tài liệu chi tiết, biết được Ôn Đình Vực khi còn bé gặp tai nạn, chịu nhiều đau khổ, sợ hãi, cho nên đối với danh lợi địa vị hắn thật cố chấp, cố chấp đến nỗi ăn sâu vào tận xương tủy.

Quay đầu nhìn người đàn ông cao lớn bởi vì lạnh mà bất giác rúc vào lòng mình, gắt gao ôm lấy, lúc đứng lên y thấy có điểm hoảng sợ, tựa như thiếu cái cảm giác an toàn.

Kỳ thật hắn bướng bỉnh như vậy, liều lĩnh như vậy Chiêm Lạc đều có thể tưởng tượng được.

Cũng đều là loại chim sợ cành cong (T/N: Con chim đã một lần bị chết hụt, thì sợ nghe tiếng bật của cây cung, sợ cành cây bị ngọn gió lay động, và sợ luôn cả cành cây có hình dáng cây cung.) Thất bại một lần, thì lần sau sợ không dám thua.

Hiện tại hắn liều mạng cố gắng nắm giữ tiền tài, địa vị, kết bạn với kẻ giàu, dần tiến nhập xã hội thượng lưu, từ đầu đến chân đều trang bị thật hoàn mỹ, không chút sót mẻ.

Như vậy hắn nghĩ là an toàn, có thể vứt bỏ được cái quá khứ dối khổ, ngày ăn không đủ no kia đi.

Thông minh như Chiêm Lạc, đương nhiên có thể lí giải, nhưng vô luận như thế nào cũng không thể thông cảm được.

Ôn Đình Vực nói cũng không sai, người như hắn, nơi nơi đều có, so với hắn có khi còn xấu xa hơn gấp trăm lần, thế nhưng những người đó sao Chiêm Lạc không để ý đến, mà chỉ có riêng mình Ôn Đình Vực, Chiêm Lạc lại không thể không quan tâm.

Chiêm Lạc cũng không rõ y đã xảy ra chuyện gì, một mặt thì đối với những hành động kia của hắn khinh thường, một mặt lại không thể kiềm chế bản thân đến gần hắn.

Nếu như tình cảm của con người đều có thể phân tích rõ ràng từng chút một thì thật tốt biết bao.

Chiêm Lạc sờ sờ khuôn mặt vẫn còn ướt sũng trong lòng mình, nghĩ bản thân chỉ là không may. Xét điều kiện và gia thế y, có người nào mà y không xứng chứ? Căn bản cái gì cũng chẳng cần để ý, thế nhưng con người này, lại khiến y lúc thì như trên thiên đường khi thì như ở địa ngục... Hết lần này đến lần khác đối với người này nhớ mãi không quên, lại còn liên tiếp hai lần cưỡng bức hắn.

Thời còn đi học, tình cảm giữa hai người bọn họ thực sự cũng không tệ lắm, không biết có phải là do cả hai đều là người Trung Quốc không mà Ôn Đình Vực đối với y thật lòng rất tốt, bỏ qua những nguyên tắc cứng nhắc, bọn họ rất cuộc cũng trở thành bạn thân, Ôn Đình Vực là học trưởng, đối với học đệ như y chiều cố rất nhiều.

Rồi đến sau khi Ôn Đình Vực tốt nghiệp, tại phiên tòa xét xử kia, y thấy sợ hãi. Y vẫn nhớ kỹ bị cáo Đinh Thuấn Chi người Hoa kia vô tội, lại nghe phán tội danh thành lập, bị tuyên án chung thân xúc động quá liền lên cơn đau tim.

Toàn trường lúc đó cứng đờ không biết phải làm gì, nghe tiếng người đàn ông đó ghen ngào.

Y biết người đàn ông kia vô tội, Ôn Đình Vực cũng nhất định là biết, thế nhưng hắn lại đứng ở trên cao đó giống như luật sư Khổng Phương kia, thần nhiên cáo buộc không đúng sự thật, tố cáo người kia vào tù.

Vốn là có khả năng kháng án, thế nhưng người đàn ông kia ngồi tù không lâu sau thì tự sát, kết quả này khiến y vô cùng kinh ngạc, khó chịu.

Ban đầu chỉ là muốn Ôn Đình Vực chịu đau khổ, nhưng chẳng hiểu sau thế nào lại thành đem hắn lên trên giường, dùng phương thức đàn ông khó chấp nhận nhất hung hăng dẫn vật, nhục nhã hắn cả một buổi tối, lúc hắn im lặng không tiếng động, bỏ lại toàn bộ vật sở hữu cho y bao gồm cả con dấu chẳng còn chút giá trị pháp lý nào.

Y nhớ kỹ bình thường Ôn Đình Vực luôn lạnh lùng, lúc đó thật khó có thể tin hắn lại bày ra cái dáng vẻ phần nộ, lúc ở dưới thân y đau đến nỗi khóc lớn lên mắng chửi, y biết là hắn uất ức, thế nhưng nào có ai biết trong lòng y cũng thật rối bời.

Không sai, lựa chọn phương thức trả thù hung bạo, tràn ngập nhục dục để hả giận này là bởi vì, chính trong đầu y cũng có cái ý niệm không nên có này với hắn.

Y đối với hắn, chính là vừa yêu lại vừa hận.

Nghe thì cảm thấy có cái gì đó không đúng, chính hắn biết mà cũng chẳng thể tránh được cái cảm giác đau khổ này.

Nếu có thể thắng thần oán hận anh, chán ghét anh thì tốt rồi, nếu không thì chỉ là đơn thuần yêu anh, mọi thứ khác tôi đều giả vờ như không nhìn thấy, thế cũng tốt, nhưng hết lần này tới lần khác thì là không thể được.

Theo về nước, mua căn hộ dưới căn hộ của hắn, đêm nay lại cứ từng bước từng bước làm vậy, y thật sự không rõ, cái tên trong lòng này phải xử lý như thế nào mới tốt.

“Anh ấy...” Chiêm Lạc đưa tay ôm người đàn ông đang ngủ say, thỉnh thoảng lại thút thít chặt thêm chút nữa, “Tôi nên... làm thế nào với anh bây giờ...”

3. Chương 3

“Ôn, Ôn luật sư... Anh không sao chứ?”

Ngày thứ hai khi Ôn Đình Vực vừa xuất hiện tại tòa án, tất cả mọi người đều hét lớn lên. Hai con mắt hắn sưng như quả đào, hầu như chỉ còn thấy một cái khe nhỏ.

Mọi người cố gắng không cười, tất cả đều nhỏ giọng ngờ vực vô căn cứ, đoán xem có chuyện gì khiến cho Ôn Đình Vực, loại người lạnh lùng mạnh mẽ khóc thành thế này.

Nhưng mà mặc cho bọn họ có nát óc thế nào cũng chẳng thể nghĩ được rằng Ôn đại luật sư của bọn họ chính là bị học đệ của mình hôm qua lần thứ hai cưỡng bức, mà lại như vật nhỏ khóc nức nở cả buổi tối.

Ôn Đình Vực không để ý tới ai, ngồi xuống vùi đầu vào đồng tư liệu.

Cứ coi như là hôm qua bị chó cắn đi, vô luận thế nào cũng không được ảnh hưởng tới buổi thẩm vấn hôm nay, hừ!

Hơn nữa hắn không phải là bị người ta OOXH mới khóc, mà là vì làm nhiều quá đến nỗi không chịu được... mới khóc, đại trượng phu có được dân được, tính toán cái chuyện nhỏ nhặt này làm cái gì!

Đáng tiếc con mắt hắn sưng to quá không có phát hiện luật sư biện hộ kia lén chử thầm hắn... ít nhất... mười lần là “Chó”.

“COURT!”

Phiên tòa bắt đầu...

Ôn Đình Vực đẩy đẩy cái kính mà Phó Lâm vừa mua cho hắn, che lấy đôi mắt, chờ đến khi thấy rõ mặt luật sư đối phương, hắn thiếu chút nữa ngửa mặt lên trời mà ngã.

Thực sự là báo ứng, tuyệt đối là báo ứng! Đối phương mặc kệ là thay ai, hắn đều có tự tin chiến thắng... Nhưng mà, vì sao hết lần này tới lần khác lại là Chiêm Lạc!

Đại não cùng thân thể hắn đối với người này ấn tượng để lại quả thực là rất sâu sắc, khắc sâu đến nỗi vừa nhìn thấy người này, tế bào toàn thân phát ra cảnh báo chạy trốn chết.

Nếu như nói lần đầu tiên bị Chiêm Lạc dã man “nghiêm phạt” qua đi, cái cảm giác kia là thống hận, đến lần thứ hai, hắn thực sự là không thể không thừa nhận... hôm nay, sợ là nhiều hơn.

Đừng có đùa, cứ nhìn thử thì biết, bị một người làm đến kiểu như tim đập nhanh mà chết, sau đó liền gặp lại người đấy, theo bản năng là phải chạy tới làm thịt tên đó chứ sao lại là muốn xoay người chạy trốn chết?

Thực sự mà nói, bị Chiêm Lạc nhìn chăm chăm, như xác định phạm vi, bắn phát đạn vào chính con mồi, Ôn Đình Vực trong đầu một mảng hỗn loạn, liền nhanh chóng thủ thế, chẳng làm gì được còn nói gì đến đánh trả?

Chết tiệt, Chiêm Lạc mỗi lần mở miệng thì đều nhìn hấn, dường như tên khốn nạn này không phải là đối với quan tòa, đối với bồi thẩm đoàn, với tất cả dân chúng đến dự thính nói mà là đối với chính hấn nói, lại còn dùng cái loại giọng trầm thấp, cái loại thanh âm ôn tồn đầy ma quái.

Chờ đã, đây chính là trên tòa án! Thế thì làm gì mà phải tạo ra cái không khí say mê như thế này!

Nhưng mặc kệ thế nào, biểu tình của hấn hoàn toàn thay đổi, tất cả kiêu ngạo, lạnh lùng, lí trí của hấn... không biết bay mất đi đâu, cuối cùng, hấn thua!

Lúc tòa tuyên bố kết thúc, hấn ngơ ngác đứng, nửa ngày chờ dẫn thu dọn này nọ, Chiêm Lạc đi tới đứng trước mặt hấn.

Hấn cúi đầu mở mắt, không muốn nhìn người kia. Xoay người mới đi được hai bước đã bị kéo lại, Ôn Đình Vực phản xạ có điều kiện muốn tránh xa cái cánh tay kia, “Làm gì!”

Muốn cười nhạo hấn, giờ thì được rồi đấy!

“Thua có mùi vị thế nào?”

Ôn Đình Vực chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen.

Quả nhiên! Cái tên khốn nạn này chính là đến để làm nhục hấn, là muốn chà đạp hấn, một lòng muốn đem hấn từ vị trí trên cao kéo xuống! Chiêm Lạc, tên khốn kiếp, với hấn mà nói, chính là một viên thiên thạch lớn bổ xuống hấn tạo thành một lỗ thủng to!

Ôn Đình Vực tức giận, cổ họng run run một hồi, nghẹn nửa ngày cũng chỉ có thể chửi được, “Khốn...”

“Tôi là muốn nói, anh hiện tại hấn đã rõ, kì thực, thua, cũng không đáng sợ như tưởng tượng của anh, đúng không?”

Hấn ngậy ra một lúc.

“Thỉnh thoảng thua một hai lần, kì thật là cũng chẳng quan hệ gì, thực sự không cần phải căng thẳng như thế đâu.” Chiêm Lạc đưa tay sờ lên khuôn mặt của kẻ bị y đặt phía dưới lằn qua lằn lại một đêm, “Anh có thể thư giãn một chút.”

“Biến!” Ôn Đình Vực hất tay y ra, thu nhặt này nọ rồi đi mất.

Bị tên khốn đó làm như đưa vào quân đội còn chưa tính, giờ còn muốn tẩy não hấn nữa chắc!

Thế nhưng, không thể không thừa nhận... cái đồ dâm trùng kia... tên chết tiệt ấy... nói... cũng không có sai, so với tưởng tượng trước kia của hấn thì vẫn còn tốt lắm.

Giống như một đứa bé đi tiêm vậy, khi cái kim tiêm kia còn chưa chạm tới đã khóc òa lên, thiếu chút nữa là cũng bay luôn cái nóc nhà, sợ hãi muốn giãy ra khỏi tay bác sĩ. Nhưng mà thời điểm kim tiêm chạm vào da thịt tuy rằng có đau, nhưng căn bản là không có đau đến đáng sợ như vậy, tiếng khóc vì thế mà lại nhỏ xuống.

Là như thế này sao! Ôn Đình Vực thở hắt ra, bình tĩnh quay trở lại Sở.

Ừm, bản thân hấn thì cảm thấy tốt, nhưng... không biết đám người kia chế nhạo hấn như thế nào?

Hấn biết bản thân hấn không tốt, hấn có thiên phú, thành công là chẳng có gì đáng nghi ngờ, nhưng so với những lời khen, những lời công nhận thì ngôn luận chửi bới hấn lại nhiều hơn.

Không ít người ở sau lưng nói hấn ích kỉ, lạnh lùng. Nói hấn không có lương tâm.

Trước đây hấn không để tâm, bọn họ đơn giản là đồ kị mà thôi, chỉ cần thành công, có thể khinh thường tất cả, không cần kiêng nể ai.

Lần này thì lại không giống, vốn tràn đầy tự tin trong case này, chẳng ngờ lại thảm bại, cái này tất nhiên tường đồ mọi người đây. Nghĩ đến việc trở lại, không thể nào tránh né được những lời châm chọc khiêu khích của mọi người, Ôn Đình Vực cắn cắn môi.

Quản bọn họ làm gì! Hắn không phải lúc này thua thì sau sẽ không thắng được!

Đẩy cửa đi vào, quả nhiên như hắn đoán, vốn dĩ một đoàn người náo nhiệt giờ lại im lặng. Chừng một phút sau, tất cả mọi người đều làm việc của mình, làm bộ như không chú ý đến hắn, tiếp tục bình luận, đánh văn kiện, tra tư liệu...

Ôn Đình Vực không nghĩ tới, mất đi thành công chống đỡ, hắn lại có thể hiểu được tình huống này. Ra về không có chuyện gì, sắc mặt thản nhiên (nếu bỏ qua cái con mắt sưng vù như quả đào kia) đi qua mọi người, về đến phòng làm việc, nhưng lại vô thức vênh tai lên nghe bọn họ nói nhỏ.

“Thật đáng thương...”

Ghê tởm, không cần các người cười trên nỗi đau khổ của người khác!

“Ôn luật sư có phải là đã xảy ra chuyện gì không? Mọi người đều nói anh ta sáng sớm xuất hiện với đôi mắt khóc đến phát sưng cả lên.”

“Thực sự, cậu xem bây giờ vẫn còn sưng kia.”

“Ai nha...”

Ôn Đình Vực khẽ cắn môi, bước nhanh vào không gian của riêng mình, đóng cửa lại.

Vừa xong động tác đóng cửa của hắn, bên ngoài hình như lại có một trận ồn ào.

Được rồi... Hắn ngồi bên bàn, chán nản nhìn cái màn hình máy tính lạnh lẽo.

Đã biết là như vậy, thắng làm vua, thua làm giặc! Quả nhiên là một lần cũng không thể thua.

“Cộc cộc.” Tiếng gõ cửa đây dè dặt.

“Vào đi!” Hắn vội điều chỉnh về lại trạng thái không biểu cảm.

“Ôn luật sư, những... này là bản fax đưa cho anh.”

“Cảm ơn.” Người kia nói xong cũng không có đi mà đứng yên đó.

Mẹ nó, như thế nào còn không đi! Muốn chế giễu đến khi nào!

“Ôn luật sư...” vị này đã có hai đứa con, Ms.Hạ, dùng ánh mắt không lớn cho lắm nhìn hắn.

Đột nhiên, từ phía sau gờ ra một chiếc hộp nhỏ, mỉm cười hướng tới trước mặt hắn.

Ôn Đình Vực ngây ngẩn.

“Lúc tâm tình không tốt, thì ăn chút đồ ngọt sẽ đỡ ngay, loại kẹo này gần đây rất lưu hành đấy, người lớn hay trẻ con đều rất thích.”

Về mặt Ôn Đình Vực có chút co quắp, hoàn toàn mờ mịt.

“Không biết là anh gặp chuyện khó chịu gì, nói chung, nên nén bi thương.” Trong giọng nói tràn đầy sự chân thật đồng tình, “Tính tình không tốt, gặp kết quả này cũng là bình thường, anh đừng quá để ý mà làm gì.”

Hắn ngơ ngác, hoàn toàn ngạc nhiên đến nỗi không thốt nên lời, khiến hắn một câu tốt cũng chẳng thể đáp lại được.

Ms.Hạ ra khỏi phòng, trước khi đóng cửa chợt quay đầu lại phía hắn, dùng thanh âm không nhịn được cười nói: “Nói thật... Ôn luật sư, chúng tôi cho đến bây giờ đều nghĩ anh là một người lạnh lùng... Nhưng như thế này, thật sự là rất đáng yêu đấy.”

Mặt Ôn Đình Vực đỏ bừng, đến khi phản ứng được thì cửa đã đóng lại.

Cái chó má gì! Đáng yêu? Đi chết đi... Theo bản năng hấn cầm cái hộp kẹo lên định tức giận ném vào vách tường, nhưng động tác dừng lại, kì thực, câu cuối cùng của chị ta tuy rằng nghe có chút kinh dị nhưng hấn cũng nghe ra là hoàn toàn không có ác ý.

Hơn nữa, thực tế.. hấn cũng thực thích kẹo, khi còn bé lúc đói bụng thì thể hiện hấn ra ngoài. Chỉ là, đến bây giờ cũng không có người nào biết, cho tới bây giờ hấn cũng chẳng dám cho người nào biết.

Nhìn chằm chằm hộp chocolate tinh xảo nửa ngày, mở nắp, do dự một chút, nhón lấy một cái kẹo màu trắng bỏ vào miệng.

Thật ngọt! Không biết vì sao, mất hấn đột nhiên chua xót.

Bởi vì sợ thành trò cười cho mọi người, hấn thật là rất nhiều rất nhiều năm cũng không có chân chính yên tâm ăn món gì mình thích.

“Ôn luật sư.” Từ trong phòng làm việc mang theo tư liệu muốn tìm trở về nhà, đột nhiên Ms.Hạ gọi hấn.

“Gì vậy?”

“Kẹo ăn có được không vậy?”

Ôn Đình Vực bị hỏi, phản xạ có điều kiện, không chút suy nghĩ trả lời: “Ừ, bánh kếp mùi vị rất thơm, sơ với đường trước đây ngon hơn.”

Mọi người ở đó (chủ yếu là phái nữ) đồng thanh “Hổng” một tiếng.

“Thực sự ăn!”

“Thật đáng yêu mà...”

“Cứ sợ cậu ấy sẽ ném đi chứ...”

“Hoàn toàn là nhìn không ra nhé!”

Ôn Đình Vực nháy mắt mặt đỏ tới mang tai, chạy trốn như bay ra khỏi Sở.

Bà tám! Cứ như là hấn một lần khóc đến sưng cả mắt, bọn họ sẽ không tự giác mà coi hấn là một đứa nhỏ không được mẹ yêu vậy!

Nhưng mà, đây là lần đầu tiên cùng các chị ấy nói chuyện gì đó ngoài chuyện công việc.

Ngày hôm nay thực sự là không giống với những ngày trước đây.

4. Chương 4

“Đình Vực, anh không cảm thấy gần đây không gặp tôi, không thấy kì lạ ư?”

Ôn Đình Vực nhắc điện thoại, nghe thanh âm bên kia đầu dây, không biết tên khốn kiếp nào cho số điện thoại của hấn linh tinh.

Phát hiện bản thân mình bình thường vô luận là như thế nào đều có thể khống chế tình cảm, thế mà cứ gặp người kia là lại tự bạo.

“Một cảm giác!”

Quý mới muốn gặp cậu! Không gặp cậu thì cuộc sống mới là bình thường! Hơn nữa... có ai nói với cậu rằng cứ gọi “Đình Vực, Đình Vực” nghe thật bệnh hoạn cỡ nào.

Tôi van cậu cứ gọi “Học trưởng” như bình thường đi, không nên làm cho người ta nghĩ chúng ta rất thân nhau!

“Thực sự, tôi gần đây vẫn bận bịu làm từ thiện.”

Ôn Đình Vực ngay cả hừ một cái cũng lười. Chiêm Lạc gia thể hiển hách, thời gian học cùng nhau hẳn cũng biết.

Tiền nhiều lắm, đương nhiên cũng chỉ có thể đi làm từ thiện, đâu như hẳn, suốt ngày khổ cực kiếm tiền.

Y làm từ thiện, nhân phẩm cao đẹp, hẳn thì vô đức, nhân phẩm thấp kém, Chiêm Lạc gọi cuộc điện thoại này, chẳng lẽ là để cường điệu điểm này sao? Thật là phiền y làm ơn.

“Nhưng mà có chút phiền phức, anh có muốn giúp một chút không?”

“Hử?” Ôn Đình Vực không phản ứng lại.

“Tôi nói thời gian của tôi có chút kín.” Bên kia hình như có rắc rối, thanh âm có chút âm ỉ, y cất cao giọng, “Giúp tôi tiếp một case được không? Xong phiên tòa này tôi mời anh ăn!”

Ôn Đình Vực qua một lúc không biết nói gì cho phải.

“Hỗ trợ đi, Đình Vực. Bọn họ rất đáng thương, không có tiền thuê luật sư, mời không được luật sư tốt sẽ bị tổng vào tù đấy, thật thiệt thòi, thỉnh thoảng anh cũng nên làm một hai vụ miễn phí, coi như là công ích đi, nhé.”

Tìm tôi biện hộ mà nghĩ không phải trả tiền, tên này có phải là rớt não rồi không, “Uy, cậu...”

“A, được, anh đáp ứng sao? Được, tiểu Vũ, cậu đi tìm Ôn luật sư, anh ấy rất lợi hại, địa chỉ đây.” Thanh âm càng ngày càng không rõ. Sau đó thì điện thoại rằng rắc một tiếng cắt đứt luôn.

Ôn Đình Vực trợn mắt há miệng. Tên khốn này, tôi căn bản là chưa từng có nói cái gì, cậu lại cưỡng ép tôi! Rất nhanh, điện thoại nội bộ được nói.

“Ôn luật sư, có người tìm anh, nói là có bạn tốt của anh giới thiệu tới.”

Ai là bạn thân của tên biến thái kia chứ!

Hắn hướng về phía loa nói mạnh: “Nói cậu ta tôi bận nhiều việc, hiện không rảnh!” Cửa phòng làm việc bị mở ra.

“Anh có phải là Ôn luật sư?”

Ôn Đình Vực phẫn nộ buông điện thoại, giật giật lông mi.

Trước mặt là một thiếu niên rất gầy, dáng người dong dỏng, mang hai ba cái khuyên trên tai, sắc mặt tái nhợt, lông mày nhíu lại, không biết là vì mệt mỏi hay là sợ hãi. Môi mím chặt, trên mí mắt phủ một lớp bóng, bởi vì lớp bóng quá mỏng nên có thể thấy rõ được những vết hằn nhăn sâu. Nhìn trang phục của cậu ta, đại khái có thể đoán ra được là đi làm công việc kia, nhưng lại hoàn toàn không nhìn thấy lỗ măng, lớn mật, trái lại như tiểu động vật đang hồi hộp.

Mặt mày coi như thanh tú, trang điểm hơi nồng, rất khó nhìn ra khuôn mặt thật.

“Đúng.”

“Thật xin lỗi! Quấy rầy anh...” Nhìn vào hai mắt Ôn Đình Vực, gương mặt thiếu niên chợt đỏ bừng, bắt đầu nói lắp, “Là Chiêm luật sư bảo tôi tới tìm anh...”

Ôn Đình Vực không chút nào che giấu sự khinh thường của mình, hơi dựa vào thành ghế da rộng đằng sau, cùng thiếu niên tạo khoảng cách, tiện tay cầm lấy tư liệu nó mang đến, “Nhan Vũ, mười chín tuổi... có người vu cáo bán dâm, cảnh sát muốn khởi tố cậu, a, hóa ra là một cảnh sát... xin lỗi. Loại án tử tôi nghĩ không thích hợp với tôi...”

Thì ra là “Vũ”, còn tưởng là “Võ”. Con trai tên gọi G như thế, quả nhiên là...

“Tôi bị oan!” Nhan Vũ đã quên xấu hổ, kích động nắm chặt mép bàn. “Tôi căn bản cho tới bây giờ chưa từng làm qua chuyện ấy!”

“Hử?” Ôn Đình Vực nhướn mày, “Vậy cậu làm cái gì?”

“Tôi, tôi...” Nhan Vũ ghen đỏ mặt, “Tôi chỉ phụ trách múa cột mà thôi...”

Ôn Đình Vực nhìn lướt qua được bao bọc trong một cái áo T-shirt bó sát người là một thân hình mềm mại, như loài rắn nước. “Lần này là xảy ra chuyện gì? Cậu nếu như không nói thật thì chẳng ai giúp được cậu cả.”

“Tôi thật sự là vô tội!” Nhan Vũ khấn trương, lúc mở miệng giọng như mang theo cả tức giận. “Tôi ở trong bar cũng chỉ có nhảy, đôi khi là tiếp rượu, nhưng chưa bao giờ cùng khách lên sàn, anh hỏi mọi người trong quán, bọn họ đều biết.”

“Ngày đó tôi trực, cảnh sát kia đến uống rượu, muốn đem tôi ra ngoài. Anh ta là khách quen, tất cả mọi người đều biết anh ta có khuynh hướng bạo lực, tôi vốn là không bán dâm, thế nào đồng ý đi với anh ta, vì thế xảy ra tranh chấp. Tên đó đánh người, đập vỡ này nọ, tôi bị chèn ép quá vùng lên đánh hắn... Kết quả cứ như vậy...”

“A...”

“Tên cảnh sát kia rất kiêu ngạo, mỗi lần đến bar đều gọi rượu thật quý, tùy tiện gọi người tiếp hắn ta, chưa bao giờ trả tiền, lúc nào cũng nghi ngờ chúng tôi giấu mấy chất độc hại, mại dâm, muốn lục soát.”

“Anh cũng biết ở chỗ chúng tôi, sợ nhất là tiếp xúc với cảnh sát, sợ dĩ đều có thể chịu đựng, ngày đó tôi thật sự là cũng hết sức nhẫn nhịn, nhất thời va chạm... Sau lại có bạn gọi bảo đi tạ lỗi với hắn ta. Còn biểu tên đó chút tiền, nhưng mà hắn lại không chịu buông tha tôi...”

Quả nhiên là cái nghề bại hoại! Lúc nó nói, Ôn Đình Vực nhìn chằm chằm vào mắt nó, nó không có nói dối. Dù sao cũng chỉ là đứa trẻ, nói những lời này, vừa thương xót, vừa tức giận đến phát khóc.

Nhưng hắn mà đồng ý như vậy thì còn gì thú vị.

“Ừm, nghe cậu nói như vậy, cảnh sát kia hẳn không phải là nhân vật đơn giản, bảo tôi cùng người như thế đối nghịch, tôi có hơi...”

Nhan Vũ vốn khuôn mặt đã như thiếu máu, giờ lại càng như tro nguội.

“Kì thực tội của cậu cũng không nghiêm trọng, cùng lắm là ngồi tù mấy tháng, hơn nữa ở đây có nhắc tới hoàn cảnh gia đình cậu, mẹ cậu đã sớm qua đời, đúng không? Bỏ sung tài liệu nộp lên trên, tội của cậu có thể nhẹ đi được nữa, như vậy thì cho dù tôi không giúp cậu vụ này, cũng không sao cả.”

Thời gian quý giá cùng danh dự của hắn, không phải là để dành đối phó với cái loại án kiện buồn chán này.

“Ôn luật sư! Tôi không thể ngồi tù, cầu xin anh, tôi thực sự không thể ngồi tù, van anh, anh giúp tôi đi, bao nhiêu tiền tôi cũng có thể trả cho anh, tôi có thể đi vay bạn bè tiền, cầu xin anh giúp tôi thắng vụ này. Tôi bị oan, tôi không thể ngồi tù...”

Biểu tình trên mặt thiếu niên là kinh hoảng, khiến Ôn Đình Vực giật mình: “Vì sao cậu không thể ngồi tù?”

“Tôi...” Nhan Vũ có điểm khó mở miệng, do dự một hồi, mới nhỏ giọng nói, “Chúng tôi là người như thế, đi vào... Tất nhiên sẽ không có kết cục tốt đẹp, Ôn luật sư anh không biết, trong tù, phạm nhân... biết chúng tôi là người như thế nào thì sẽ dần vặt chúng tôi đến chết... Tôi thật sự rất sợ, những người đó chuyện gì cũng có thể làm được...”

“Thực sự?” Hắn tuy rằng kiến thức rộng rãi, thế nhưng với phương diện này thì lại có chút khuyết thiếu.

“Đúng vậy, Ôn luật sư, tôi trước đây có một người bạn... Cậu ấy bị phạt tù một tháng, thế nhưng lúc vào... Một tháng cũng chịu không nổi, rồi tự sát...” Nhan Vũ sợ run cả người, vành mắt đỏ lên, “Chúng tôi là người như vậy, ở bên trong chỉ biết... sẽ bị xem như là chó...”

“Được, được, được!” Ôn Đình Vực hít một hơi, đưa tay ngăn nó lại.

Về cái tình cảnh giữa nam với nam trong lúc đó, hẳn từng có trải qua, đó chính là đau điếng người, vừa nghĩ tới một chút, đồ ăn trong bụng hắn đã đảo lộn hết cả.

“Ôn luật sư...” Bị vẻ mặt khủng hoảng của Nhan Vũ gián đoạn.

“Được, tôi giúp cậu tranh cãi vụ này, nhưng cậu phải bảo đảm, những lời này tuyệt không có nửa lời dối trá.”

Để tránh không cho bị trào ngược dạ dày, hắn đành nhẫn nhịn, tiếp nhận loại án kiện không dinh dưỡng này.

Tiếp nhận án kiện, tranh cãi, thắng, với hắn mà nói, đây là chuyện tất nhiên. Thế nhưng, xảy ra phản ứng ngoài ý muốn cũng thật hay.

Hắn vốn đang lo lắng giúp người biện hộ như thế nào, bị đồng nghiệp chế nhạo “Vì kĩ nữ vũ nam mưu lợi”, thế mà, lúc này công chúng cơ bản lại đồng tình đứng hết về phía bên Nhan Vũ.

Đại khái là tất cả mọi người đối với nhân viên cảnh sát bại hoại kia đã sớm oán hận chồng chất, vừa vặn có cơ hội phát tiết. Toàn bộ cảm phần trong lòng tuôn ra chỉ trích hết.

Tất cả tiếng khen ngợi, trầm trồ vang lên không ngừng, thậm chí còn lên cả mấy trang tin tức ——

Trên màn hình, Nhan Vũ gương mặt đáng yêu mang chút đồ trang sức trang nhã, điềm đạm, cùng với tên cảnh sát A Ba béo đầu hói, tự nhiên là đối lập, hình thức càng nghiêng về một phía.

Mà trận này thẩm vấn, thay Nhan Vũ biện hộ, lại là luật sư mặt lạnh Ôn Đình Vực từ trước tới nay chỉ lên tiếng thay cho quyền quý. Hắn ra mặt thay một vũ nam kháng án một cảnh sát lớn.

Thế nhưng lại là làm từ thiện, cái này tựa như bầu trời bỗng dưng đổ cơn mưa màu đỏ.

Sau đó, lên án vị cảnh sát A Ba có chút quyền nhỏ kia, Ôn Đình Vực còn đưa lên tòa đầy đủ tư liệu thu thập được từ người dân tố cáo.

Trong lúc chờ phán xét, trong phiên tòa trở nên hỗn loạn, chủ tọa nói “Yên lặng” vô số lần mà cũng không có hiệu quả.

Nhân viên cảnh sát phạm pháp đương nhiên là phải mấy năm nay rồi. Mọi người tự nhiên là tức giận, kết quả thẩm lí và phán quyết vừa đọc ra, cả phiên tòa thật náo nhiệt, Ôn Đình Vực thật không thể nào lí giải được đám người kia đang kích động cái gì, kết quả làm sao, căn bản là không có quan hệ gì tới bọn họ kia mà.

Thế nhưng vẫn không ngừng có người xa lạ chạy lại vỗ vai hắn nói: “Làm tốt lắm, Ôn luật sư! Anh thực sự rất tuyệt vời!”

Hắn quả thực là không thể nào hiểu được. Trước đây thực sự là đã nhiều lần tham gia nhiều phiên tòa đặc sắc, thế nhưng chẳng có gặp qua người nào tán thưởng hắn?

“Cảm giác như thế nào?” Chiêm Lạc mỉm cười ôm bờ vai hắn.

Hắn vội vàng tránh đi: “Cái gì thế nào?”

“Anh cho đến bây giờ, thắng nhiều vụ như thế, nhưng không cảm thấy lần này thật đặc biệt sao?”

Hình như có chút gì đó không giống với trước kia, có thể là bị nhiễm náo nhiệt của bầu không khí này, hắn cũng có chút vui vẻ. Chiến thắng với hắn thực là vui sướng, nhưng cái cảm giác hưng phấn đó rồi sẽ rất nhanh qua đi, lưu lại chỉ có một chuỗi dài những chuyện phiền phức, căn thể nào cũng không được.

Chuỗi rắc rối là...

“Ôn luật sư, đây là loại rượu mới trong quán, anh có muốn cầm hai bình nhỏ này về không?”

“Ôn luật sư à, đêm nay tiểu Vũ sẽ biểu diễn, tặng anh hai vé vào cửa có được hay không?”

Ôn Đình Vực nhẫn nại ngẩng đầu lên, dùng loại động tác hắn chịu hết nổi, “Tôi bận bịu nhiều việc, phiên mọi người đừng có nhao nhao lên.”

“A, được, không nên ảnh hưởng tới công tác của Ôn luật sư, chúng ta đi ra bên ngoài đi.”

“Được... Chờ Ôn luật sư xong, chúng ta hãy tới tìm anh ấy...”

Ôn Đình Vực nghe bên ngoài mơ hồ truyền đến trận trận cười đùa, huyết thái dương đau nhức.

Hồ, van các người...

Trước đây giúp người thắng kiện, cũng không phải không có quà lễ tạ. Nhưng nói như vậy, gọn gàng dứt khoát là chi phiếu, hay cái gì đó qua quýt hơn thì tặng một lần là đủ rồi.

Tiểu Vũ cùng những người bạn này của nó... (có lẽ nên gọi là “đồng nghiệp”) lại hầu như ngày nào cũng đến, hôm nay thì là rượu, ngày mai lại là hoa quả, có đôi khi lại là kẹo nhuận họng.

Có đôi khi lại là cà phê bột, hay khô.

Không thì lại là loại son dưỡng môi chống khô nứt “Ngân Hảo Dụng”, điều kì quái nhất chính là thần thần bí bí cho hẩn thuốc viên màu xanh “Bổ khí”, hại hẩn không thể không chế được thiếu chút nữa thì ném đi.

Mấy thứ này hẩn hoàn toàn không biết phải xử lí thế nào, được lợi là toàn bộ đám phụ nữ phía ngoài kia.

Nhưng mà, mấy người này cũng thật là, rõ ràng là không thích phụ nữ, còn ở khắp phòng phóng điện, cùng mấy bà cô này thật thân nhau.

“Ôn luật sư...”

Cửa lại bị đẩy ra, hẩn bắt động thanh sắc ngẩng mặt lên, Nhan Vũ có điểm xấu hổ đi vào: “Ừm, anh có điện thoại...”

“Hử?”

Có điểm chần chờ tiếp nhận điện thoại di động trong tay Nhan Vũ, bên kia truyền đến rõ ràng là tiếng của tên khốn kiếp: “Đình Vực, đêm nay có thể hay không?”

“Quan hệ gì tới cậu?” Hẩn đặc biệt dằn dò, nếu như số điện thoại của người này gọi đến thì sẽ không chuyển máy, điện thoại trực tiếp của chính mình thì lại càng trực tiếp cự tuyệt.

Vậy mà Chiêm Lạc lại nghĩ ra được biện pháp này làm phiền hẩn.

“Đừng như vậy a, Đình Vực.” Chiêm Lạc cười khổ, “Là tiểu Vũ bọn họ nghĩ muốn mở tiệc cảm ơn anh, nhưng lại không nói ra, bảo tôi nói thay.”

“Không cần.” Hẩn nhăn mặt, “Đã sớm cảm tạ rồi.”

“Bọn họ một mảnh nhiệt tình, tôi không có khả năng dội nước lã, muốn từ chối, anh trực tiếp nói với bọn họ.”

“Kì thật anh hoàn toàn có thể đồng ý, anh cho tới bây giờ vẫn chưa từng đến những nơi như thế này, nhìn một lần, cũng có thể biết được nhiều bạn hơn.”

Đồng chí tôi quen biết một người như cậu là quá sức rồi! Nhưng hẩn dù có không tốt, lên cơn giận, chính mình bị Chiêm Lạc chiếm tiện nghi là chuyện thật mất mặt. Hẩn không có dũng khí đứng trước mặt người thứ ba nói ra chuyện này.

“Hơn nữa,” Chiêm Lạc nói như vậy khiến lưng hẩn nổi lên một trận run rẩy, “Tôi lâu rồi vẫn chưa gặp anh, Đình Vực.”

Tay Ôn Đình Vực run run, điện thoại di động thiếu chút nữa rớt xuống.

Biến thái! Cố ý nói một câu đơn giản như vậy, lại khiến cho toàn thân hẩn nổi da gà!

“Không đi!” Đại khái là tức giận vô duyên vô cớ, trên mặt hẩn có chút đỏ.

Chiêm Lạc cúi đầu cười hai tiếng, “Học trưởng, anh quyết định thế nào cũng được, tôi cho tới bây giờ không nghĩ miễn cưỡng anh.”

Ôn Đình Vực vừa tức vừa run. Nói như thật! Lẽ nào hai lần trước là hẩn tự nguyện chắc?

Về mặt đồ bưng, hẩn chẳng biết phải làm sao giải hạn, không lưu tình chút nào ném vội điện thoại xuống bàn, ngăn đầu đối diện với vẻ mặt rụt rè của Nhan Vũ, khuôn mặt nó có vẻ chờ mong.

“Làm gì?”

Nhan Vũ bị hù dọa, rút lui, “Ôn luật sư, đêm nay... Party kia, anh có thể tới hay không?”

“Tôi bận nhiều việc.” Hấn lạnh lùng nói.

Nhan Vũ không như hấn dự đoán hoàn toàn thất vọng, chỉ là có điểm thương tiếc, lại có điểm đồng tình nhìn hấn, “Như vậy à, thật ra, Ôn luật sư... chuyện quá khứ thì cứ để cho nó qua đi, nghìn vạn lần đừng để trong lòng...”

Ôn Đình Vực mờ mịt, “Cái gì?”

Nhan Vũ dốc sức, không quá nhấn tâm, lắp bắp mãi chẳng thể mở miệng.

“Chờ một chút, cậu nói rõ cho tôi xem nào.”

“Là Chiêm luật sư nói cho tôi biết... Anh không dám cùng chúng tôi lui tới bởi vì anh trước đây, a...”

Nhan Vũ nỗ lực tìm từ nói, “Trước đây, từng bị... cái kia.. bị đàn ông cưỡng bức, sợ dĩ...”

Nó câu “Còn ám ảnh trong lòng” chưa kịp nói ra, Ôn Đình Vực gân xanh nổi điên loạn, vỗ bàn hét lên, “Cậu nghe cái đồ con rùa ấy nói bậy!”

“Xin lỗi! Xin lỗi!” Nhan Vũ vội vàng ân hận, “Tôi không nên nói đến việc này. Chiêm luật sư đã sớm cảnh cáo tôi không được nhắc tới trước mặt anh, không lại kích động anh, nhưng tôi chỉ muốn anh thông hiểu, anh là người tốt...”

Ôn Đình Vực đã sớm tức giận đến sôi lên, run run nói không ra lời.

“Ôn, Ôn luật sư, anh không sao chứ?” Mắt thấy Ôn Đình Vực nghẹn lời, xem chừng là tinh thần bị kích thích, đến nỗi không thở được.

Nhan Vũ vì chính mình lảm miệng mà hối hận đến phát khóc.

“Xin lỗi, tôi không nên nhắc lại, xin lỗi Ôn luật sư...”

Ôn Đình Vực thật vất vả hít thở, huyết thái dương thành thịnh nửa ngày, mới từ trong miệng thốt ra được vài từ, “Đêm nay tôi đi!”

=====

Anh Lạc quá khốn =))))))))

anh dựng ngược chuyện, nói như đúng rồi, anh từ thằng cưỡng bức ngta trong mắt em Vũ lại thành người tốt đến thế =)))))) vô sỉ =))

Anh Vực, chấp nhận đi vô vô vai số trời đã định, anh không thoát được =)) cái sự dụ dỗ của em nó là quá tởm =)) anh đang dần đưa chân vào mà không biết, ngu quá thể ;;)

bức xúc, tức giận thế càng làm em Vũ tin rằng anh gặp chuyện kia thật, mà anh chả bị thật là gì, chỉ có điều là anh bị thằng đàn em vô sỉ nó làm xong rồi trắng trợn nói ra như kiểu k phải lỗi của nó thôi =)) nó dùng ngôi thứ ba để kể câu chuyện về anh vs nó mà tỉnh rụi kìa =))))

5. Chương 5

Thời gian còn lại của ngày hôm đó, Ôn Đình Vực chìm trong ảo não. Chốc nữa phải gặp Chiêm Lạc nói chuyện, thật sự là sợ không khống chế được mình, này dường như đã trở thành một loại quán tính, như người bị say xe, mới chỉ nghe thấy mùi xăng thôi thì sẽ nôn mửa, quả thực đây trở thành loại phản xạ có điều kiện mất rồi.

Cái tên khốn kiếp này căn bản là chuyên môn phá hỏng cuộc sống của hấn, mấy năm trở lại đây, tất cả là “nhờ” tên kia ban tặng.

Lần đầu tiên bị đàn ông cưỡng bức, lần đầu tiên thua trên tòa, lần đầu tiên.... đi GAY bar.

Ôn Đình Vực vẽ mặt hắc ám sửa sang lại cravat, đóng cửa phòng, quay người lại, thấy có người đứng dựa tường cười như có như không, hần cảm thấy hắc ám trên mặt nhất thời có khả năng nấu chín mặt hần luôn được.

“Cậu làm gì ở đây?” Hần cảnh giác.

“Hi hi...” Chiêm Lạc không những không trả lời, còn chỉ vào hần cười nhạo một trận, “Anh định mặc như thế để đi dự Party à?”

Mặc thế này thì sao? Ôn Đình Vực cúi đầu nhìn bộ âu phục được cắt may khéo léo của mình, rồi đến đôi giày da thượng hạng của Ý, rồi thì cái cravat màu sắc cũng rất tôn, thật là hoàn mỹ, không có chỗ nào có thể xoi mói được mới phải chứ?

“Ôn đại luật sư, anh định đi ra tòa sao?” Chiêm Lạc cười đi tới, không chút lưu tình kéo cái cravat đầy tiêu chuẩn của hần ra.

“Anh cho rằng là anh chuẩn bị lên tòa chắc? Còn cả mái tóc này nữa... Cái bộ dạng như kiểu người cổ đi bar? Anh sao không mang luôn tóc giả đi cho được việc?”

Ôn Đình Vực sắc mặt thoáng cái trống rỗng, không biết là xấu hổ hay là tức giận, “Có cái gì sai chứ, tôi mỗi ngày đều như thế này.”

“Đúng là rất đẹp trai, nhưng mà ở trường hợp này thì không như thế, thay đổi bộ quần áo nào tương tự như tôi mới là hợp.”

Lời nói tuy không sai... Nhưng hần dựa vào cái gì mà phải hòa theo cái hội người kia chứ?

Thấy mặt hần miễn cưỡng ngoan cố, Chiêm Lạc tiếp tục dùng phương pháp thuyết phục: “Anh cũng không nghĩ là bị người khác liếc mắt một cái là nhận ra đấy chứ, phát hiện ra người xuất hiện ở cái nơi như thế là Ôn đại luật sư thì sẽ ra sao?”

Sĩ diện như Ôn Đình Vực quả nhiên là có chút dao động, “Tôi chỉ toàn mấy loại quần áo như này...”

“Tôi có thể cho anh mượn.” Chiêm Lạc phi thường hóm hỉnh, không để cho hần kịp suy nghĩ đã nắm lấy bả vai hần kéo lên trên lầu, “Đi vào phòng tôi đi, tôi sẽ giúp anh chọn.”

“Bộ này là được rồi.” Ôn Đình Vực từ trong phòng tắm đi ra, hần sẽ không ngu xuẩn đi thay đồ trước mặt Chiêm Lạc.

“Được rồi.”

Chiêm Lạc mỉm cười mà sao lại khiến hần sồn hết cả da gà.

Hần liếc mắt qua chiếc gương, áo khoác sắc màu ôliu nhẹ nhàng đơn giản, cùng với chiếc quần màu kem, khiến cho hần trông trẻ ra vài tuổi — hần vốn không già, vừa mới chỉ sinh nhật 26 tuổi mà thôi, nhưng mà bình thường trang phục của hần... ít nhất... cũng khiến hần trông già hơn mười tuổi, có chút uy nghiêm, lại cũng có cảm giác an toàn.

Hần vốn cho rằng so với Chiêm Lạc thì y bé nhỏ hơn hần nhiều, vậy mà mặc trang phục này trên người lại chẳng hề thấy chật, mà hoàn toàn có chút rộng rãi, lẽ nào tên kia đáng người cường tráng hơn hần sao? Bình thường mặc quần áo thì căn bản không cảm thấy. Cởi đồ ra... Đầu Ôn Đình Vực một trận tê dại, thực sự là không có dũng khí nghĩ đến cảnh Chiêm Lạc không mặc đồ thì có dáng vẻ gì.

Hừ... cởi hết thì y chính là đồ cầm thú.

“Nhưng mà, cái mái tóc này thật kì.” Chiêm Lạc lại đẩy hần về phía phòng tắm, “Tôi giúp anh chỉnh sửa lại tóc một chút.”

“Này! Để làm gì!”

Tỉ mỉ tỉ mỉ chải tóc, một chút nước bóng cùng với một lượng lớn keo xịt để giữ nếp tóc đều bị tên kia gỡ ra hết, còn dùng nước để xả đi, hấn chẳng thể làm gì khác hơn là theo bản năng nhắm chặt mắt cho nước khỏi vào. Trên mặt cảm thấy hô hấp của Chiêm Lạc ngày càng gần không khỏi có phần khấn trương.

“Khô một chút là được rồi.” Thanh âm bên tai, hiếm khi không mang theo chế giễu mà lại là dịu dàng, khiến hấn sợ run cả người.

Mở hai mắt, mắt hấn mở to nhìn vào người trong gương, ánh mắt mờ mịt, mái tóc mềm mại tự nhiên, có vài sợi vương tạt trên trán, hoàn toàn nhìn không ra mái tóc cứng ngắc mà hấn nỗ lực vuốt cho vào nếp trước kia, mái tóc tùy hứng để lộ ra khuôn mặt thật cùng với vành tai, khuôn mặt phía trước khiến hấn thiếu chút nữa chẳng thể nhận ra được bản thân.

“Này, này...” Hấn thế nào mà nhìn trông có vẻ ngây thơ được như thế chứ!

“Như vậy mới tốt.”

Chiêm Lạc một tay nắm lấy bờ vai hấn, tay kia dừng lại trên cằm, bỗng nhiên dùng sức kéo khuôn mặt hấn lại gần, đối diện với y, “Tôi thích nhất...”

Ôn Đình Vực đang chăm chú nhìn nên không thể động đậy, nhìn thấy con người kia vừa sâu vừa đen, khuôn mặt trước mắt mình chợt phóng đại khiến hấn một thân mồ hôi lạnh, đang nghĩ rằng một lần nữa bị đồng tính cưỡng bức thì sợ hãi, thế nhưng vào lúc mặt chỉ cách Chiêm Lạc có vài cm, thì Chiêm Lạc đột nhiên buông ra, mỉm cười nhìn đồng hồ ở tay hấn, “Sắp đến giờ rồi, chúng ta đi thôi.”

Ôn Đình Vực cảm thấy trái tim như đang ở yết hầu, nặng nề rơi bịch cái trở lại vị trí cũ.

Cái này gọi là yên tâm, chứ không phải là hụt hẫng! Hấn biết Chiêm Lạc chỉ thích mấy người lương thiện vô hại, mà so với hấn thì chẳng có điểm nào giống với thế cả.

Ở quán bar hấn nghĩ rằng sẽ rất lộn xộn, nhưng so với tưởng tượng thì thật náo nhiệt. Chỉ là hình tượng của hấn hôm nay có khác ngày thường, nên bị bảo vệ ở cửa liên tục chặn lại, khiến Ôn Đình Vực mắc kẹt tại chỗ, nửa ngày Chiêm Lạc mới đi đến thúc về phía trước, tìm một chỗ gần đó ngồi xuống —— bởi vì gần cửa ra vào cho nên cũng sẽ rất dễ dàng mà chạy trốn.

“Ôn luật sư, rất đẹp trai nhé ——”

Có người hướng hấn vứt lại một ánh mắt quyến rũ, hấn lập tức rung mình một cái. Chịu không nổi, bị tràn ngập khiêu khích cùng bóng gió khen ngợi của đồng tính vây quanh, ai có thể vui vẻ được chứ.

Chỉ có Chiêm Lạc cùng bọn họ cá mè một lứa, mới có thể nói nói cười cười, được một lúc thì thật thân thiết.

“Hai anh đẹp trai muốn uống gì?” Bầu không khí nhanh chóng sôi nổi, thái độ kính nể ngày thường đối với Ôn Đình Vực cũng bị mọi người quăng sang một bên, ngay cả Bartender với quản lý cũng quay về phía bọn họ quyến rũ, “Không cần khách khí, toàn bộ chi phí hôm nay ghi sổ cho tôi.”

“Whisky đá.” Chiêm Lạc quả thực không khách khí, mỉm cười đẩy đẩy Ôn Đình Vực, “Còn anh?”

Ôn Đình Vực thật là chưa từng uống rượu, tửu lượng của hấn không được tốt, lại sợ rượu vào hỏng việc, số lần chạm vào chén rượu chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, hiện tại thì cứng họng, chẳng nói nên lời.

“Tuy tiện gọi đi, tequila hay lime?”

“Tôi không biết uống rượu.” Ôn Đình Vực kiên trì nói.

“Không sao, say, có sữa của tôi giúp cậu giải rượu ——”

“Phốc ——” Ôn Đình Vực mặt một trận trắng bệch, thiếu chút nữa thì đem sô-đa vừa cho vào miệng phun ra.

Mất thấy hấn nhất thời khấn trương muốn bỏ chạy, Chiêm Lạc cũng không có trêu chọc hấn, trái lại đưa tay ôm lấy vai hấn vỗ vỗ, “Này, ông chủ, đừng dọa anh ấy, người ta rất ngây thơ na.”

“Đừng sợ, ông chủ thích nói giỡn, không ai dám tùy tiện ra tay với anh đâu, tất cả mọi người đều rất kính trọng anh, Ôn luật sư.”

Hắn cứng ngắc giật giật khóe miệng, biểu thị chính là đang sợ hãi: ngực khó tránh khỏi có chút đập thành thịch.

Bốn phương tám hướng ngồi tất cả đều là đàn ông, cái cảnh tượng này thật đúng là, ài... Thật khiến người ta không thể nào thích ứng. Con người ta một khi bị rấn rấn, ba năm sợ hãi, hơn nữa ngồi bên cạnh hắn lại là con rắn đã từng cắn hắn, thật sự là không biết nên ngồi chỗ nào mới được.

“Ôn luật sư?” Nhan Vũ cực kỳ hứng thú ngồi xuống bên cạnh hắn. “Anh thực sự tới! Thật tốt, tôi còn lo lắng anh không đến...”

“A, là cậu à ...” Ôn Đình Vực chậm rãi nói. Nhan Vũ cho hắn cái cảm giác không bị uy hiếp.

Nhan Vũ rất xinh đẹp, cũng rất hiểu biết, lanh lợi đáng yêu, ngồi cạnh hắn liền khiến không khí bốn phía trầm tĩnh lại, thật thoải mái.

Nói chuyện một hồi, Nhan Vũ đột nhiên kéo hắn, “Có muốn xuống dưới kia nhảy không?”

“Tôi?” Quay đầu sang nhìn sân khấu chật kín người, có cái gì vui chứ! “Tôi không...”

“Này không có gì không thể, ai nha, đừng có nhát thế, tất cả mọi người đều nhắm mắt lại nhảy mà, chẳng ai chú ý tới anh đâu, nhảy thế nào cũng được mà.”

“A?” Chưa kịp từ chối, hắn đã bị Nhan Vũ kéo đi.

Không trâu bắt chó đi cày – bị bắt buộc ra sân nhảy, trong tối hắn bước lung tung dẫm phải chân người khác suốt, có lẽ là rượu với ảnh hưởng của không khí ôn hòa này mà tâm tình hắn từ từ dâng lên, huống chi dẫm phải chân người ta thì vẫn còn tốt chán so với việc bị Chiêm Lạc khiêu khích.

Vì vậy, trốn ở trong đám người đó nhảy loạn xạ, mặc kệ mọi thứ, cứ nhắm mắt mà High, mở mắt ra, có đèn cũng không thấy rõ cái gì, căn bản sẽ chẳng ai biết hắn mà cười chê.

Ôn Đình Vực lần đầu tiên đến nơi này, tránh xa ánh mắt của người khác, không cần nghĩ đến cảm giác xấu hổ, thật thoải mái.

Tự do nửa ngày, mới phát hiện không thấy Nhan Vũ, vừa rồi có chút chẳng ra làm sao, nghĩ lại thấy buồn cười, hắn lách qua đám đông trở lại chỗ ngồi.

Chiêm Lạc chậm rãi uống rượu, dường như cười quan sát hắn, “Anh cùng tiểu Vũ ở chung cũng tốt.”

“Hử?”

“Phải biết rằng tiểu Vũ vốn có tiếng là lạnh lùng, nay nó lại chủ động mời người nhảy. Đối với anh thật tốt.”

Ôn Đình Vực nghe ngữ khí có chút hơi men của y, ngực có chút khó chịu, uống miếng nước đá, lạnh lùng nhìn y một cái, “Cậu nghĩ, Nhan Vũ giống cậu chắc.”

“Giống tôi? Tôi là...”

Đột nhiên có tiếng động lao xao bao phủ lấy toàn bộ thanh âm còn đang dang dở.

“Tiểu Vũ ——”

“Đúng rồi, là tiểu Vũ!”

“Tiểu Vũ, nhìn bên này a ——”

Ôn Đình Vực chỉ cảm thấy nơi nơi kêu gọi, sói tru khắp nơi, ở bên cửa gác, thanh âm ủng hộ nổi lên bốn phía, nhin không được ngẩng đầu nhìn lại nơi trung tâm, không nhìn thì không việc gì, vừa nhìn liền vắng ra một bàn đầy nước.

Cao cao đứng ở trên sân khấu đích thị là tiểu Vũ vừa nãy biến mất, thì ra là đi hóa trang, trên thân chỉ có một cái ống nhỏ bó sát người, khuôn mặt được hóa trang tỉ mỉ tràn đầy vẻ đẹp quyến rũ.

Ôn Đình Vực không biết có phải là đập vỡ mấy cái ống tuýp ra thì mới có được trang phục này không, nhưng mà, dù sao thì, Nhan Vũ trong bộ dạng này, thì... hừ, đúng là giết người mà.

“Đây là buổi diễn đặc biệt.” Quản lí sôi nổi, Chiêm Lạc ghé môi vào tai hấn ý muốn nói cho hấn nghe thấy, “Hãy chăm chú thưởng thức, tiểu Vũ ở nơi này rất nổi tiếng đấy.”

“Cái gì?” Hấn để ý làm gì, hứng thú gì với một thằng con trai thân dài như rắn nước, ở trước mặt mình cứ quay tới quay lui?

Thế nhưng, mặc dù hấn chỉ là một thường dân, thì một đồng đồng tính khuyết thiếu cái gọi là “Thằng” kia khi nhìn qua cũng ngây người. Người vừa lên sân khấu ánh sáng đã bắn đi bốn phía, người bình thường thật không cách nào có được hấp dẫn như thế, Nhan Vũ này, thảo nào mà tên cảnh sát kia cứ theo nó mãi không thôi, người có khả năng như thế, không khéo bị hấp dẫn đến mù mắt.

“Thế nào?” Chiêm Lạc vẫn đang hướng đến tai hấn hét, “Rất tuyệt đúng không?”

Bầu không khí ở đây thật dễ làm con người ta thả lỏng và phóng túng, hấn tất nhiên cũng ngây ngốc mà tán thưởng không ngớt.

“Thật là lợi hại...” Hấn như đứa nhỏ mở to miệng nhìn lên sân khấu, miệng lẩm bẩm. Ôn Đình Vực thật sự không thể đối với người có cơ thể mềm dẻo như vậy không bội phục.

“Sở dĩ nói, thì buổi diễn đêm nay, cũng đáng nhớ nhất.”

“Ừ...” Ôn Đình Vực không biết vì sao có điểm khó chịu, quay đầu trừng y, “Cậu thoát nhìn hình như là khách quen ở đây hả, Chiêm đại luật sư.”

“Thỉnh thoảng có tới.” Chiêm Lạc cười cười, “Uống rượu, nói chuyện phiếm, chủ yếu là đến xem tiểu Vũ diễn.”

“Chỉ là xem biểu diễn thôi sao?” Ôn Đình Vực không nhận được châm biếm, trên mặt bày ra vẻ hung dữ.

Chiêm Lạc cũng nhú mắt, “Đương nhiên rồi. Tiểu Vũ hồn nhiên, trong sáng thế, tôi làm sao có thể ra tay với nó được, cái sự tình kia, tôi chỉ đối với anh làm...”

Ôn Đình Vực nhanh chóng ném tới một quyền tức giận, nghĩ muốn đem cái khuôn mặt quý tộc tươi cười kia đánh đến nát vụn, thế nhưng lại bị bắt được.

Lúc Nhan Vũ từ trên sân khấu đi xuống, hai người bọn họ còn đang đấu tay với nhau, chỉ có Ôn Đình Vực như con trâu đực thấy vãi đỏ thì chẳng thèm suy nghĩ tấn công, trong khi đó Chiêm Lạc mỉm cười, bình tĩnh tránh né, bắt được bàn tay đưa tới, không như Ôn Đình Vực nổi giận, y thật nhàn nhã ngồi đùa vui.

Ôn Đình Vực hận nhất chính là cái dáng vẻ hơn người này của y.

“Chiêm luật sư, các anh đang làm gì thế?”

“Hử, không có việc gì.” Chiêm Lạc một động tác gọn gàng, đem cơn bão Ôn Đình Vực ôm vào lòng, vững vàng ngăn không cho hấn động đậy, “Chúng tôi chỉ đang đùa thôi.”

Mặt Ôn Đình Vực bị giữ chặt trong lòng ngực Chiêm Lạc, phát không ra tiếng, tứ chi cũng bị áp chế gắt gao, hô hấp cũng không được, trước mặt như biến thành màu đen.

Đánh nhau thì đánh nhau, nhà người cố tình ở trước mặt tiểu Vũ thể hiện một vẻ thân sĩ làm cái gì!

“Trò chơi gì?” Chỉ lo xem biểu diễn, mọi người ngạc nhiên chú ý tới cái “trò chơi” đặc sắc của hai người họ.

“Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là, dừng —— “ Âm thanh Chiêm Lạc bỗng nhiên run lên.

Ôn Đình Vực tuy rằng không có cách nào mở miệng mắng chửi người, nhưng cắn người thì có thể, hung hăng mở miệng cắn y một cái.

“Dừng ——“

Chiêm Lạc cười khỏ, thấy Ôn Đình Vực nóng nảy không có ý nhả ra, liền dứt khoát ngả ngón, đem cái miệng chiếm lợi một chút vậy, “Đình Vực, tôi biết anh rất nóng nảy, nhưng mà cũng đừng nên ở chỗ này chứ, anh như thế gấp gáp khiêu khích, tôi rất khó kiềm chế được!”

Tất cả mọi người như bừng tỉnh “A” một tiếng, quản lí quán náo nhiệt đứng lên.

“Thì ra Ôn luật sư cũng là...”

“Nhìn không ra, Ôn luật sư thật ra lại nhiệt tình như thế.”

“Này, ở chỗ này cũng không có gì là không thể nhé, trong quán cũng có phòng...”

Ôn Đình Vực tức giận muốn ngắt đi được, cổ sức cắn chặt, cho kẻ này không ăn nói bừa bãi được nữa, không cần một miếng cái kẻ hủy đi danh dự này của hắn thì không cam lòng.

Chiêm Lạc cho dù có làm bằng sắt thì tốt xấu gì cũng biết đau, cũng không muốn ngực bị mất đi một miếng, không thể làm gì khác hơn là buông tay nắm lấy cằm Ôn Đình Vực, niết mạnh hàm dưới, đưa mặt hắn rời khỏi lồng ngực y.

“Cậu...” Mắt thấy Ôn Đình Vực mặt đầy tức giận, há mồm thì sẽ chửi ầm lên, y không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng lấy miệng mình phủ lên, bắt cái miệng chuyên phá hỏng bầu không khí kia ngậm lại.

Âm thanh xung quanh chợt chìm xuống. Chiêm Lạc vốn là định ứng biến, mục đích là ngăn cản người này nói ra những lời khiến mọi người xấu hổ mà thôi. Nhưng mà, ngậm lấy bờ môi kia, đầu lưỡi lại tự nhiên thuận thể đi vào khoang miệng ấm áp mềm mại ấy, ngực y một mảnh nóng lên, không kiềm chế được, thực sự lại bắt đầu một cái hôn sâu, dài đầy nồng nhiệt.

Từ lúc ở ngoài cửa thấy người này, y đã nghĩ —— hóa ra cũng có người mặc đồ như tiến vào lễ đường để đến mấy quán bar, thật sự là rất buồn cười.

Người này, bình thường, ở trên tòa án, quả thực rất cẩn thận, nghiêm khắc, càng như thế lại càng khiến y muốn tìm được khe hở của hắn, thỉnh thoảng mất mặt, không khống chế được bộ dáng của mình —— nhất là ở trên giường, bị y dẫn dắt khốc suất vượt, quả thực khiến y hận không thể cắn đem hắn nuốt vào bụng.

Thay đổi bộ âu phục cổ hủ với kiểu tóc cũ kỹ, hắn như chú gà trống con mềm yếu vô hại từ trong quả trứng đi ra... Nhưng lo lắng trên mặt người này đầy sợ hãi cùng bài xích, chỉ đợi có thời gian nữa thôi, đến lúc đó y sẽ đem hắn đè xuống, hoàn hảo “bắt nạt” hắn một lần. Hiện tại vừa vặn có cơ hội!

Chiêm Lạc vẫn chuyên tâm xâm nhập, còn Ôn Đình Vực thì ngay từ đầu sợ hãi đến ngây người.

Cho hắn trăm nghìn lần cơ hội, hắn cũng không dự tính được, tên khốn kiếp này lại vô sỉ như thế, đạt tới cái trình độ càn quấy này, ở trước mặt mọi người, trình diễn màn hôn nóng bỏng giữa hai thằng đàn ông!

Đáng tiếc là sự sợ hãi của hắn còn chưa có khôi phục thì lại bị kỹ năng hôn của Chiêm Lạc làm cho mơ hồ.

Hắn ngoại trừ Chiêm Lạc thì chưa từng có kinh nghiệm hôn ai cả, với bạn gái thì chỉ có chạm môi tượng trưng mà thôi, sở dĩ cũng không biết so sánh kỹ thuật hôn của Chiêm Lạc ra sao, nhưng lúc bọn họ quần quýt, hắn cơ bản chưa kịp chuẩn bị, thì đã bị tên thâm trùng kia tiến quân thần tốc, tùy ý mút mát, cuốn lấy, dây dưa khiêu khích, ngốc nghếch bị hôn một lần lại một lần, đến khi không thở được mới thôi. Chung quy, Chiêm Lạc là người đầu tiên chạm vào người hắn.

“Người đầu tiên” luôn luôn có đặc quyền, không giống với người bình thường.

Bởi vì Chiêm Lạc cũng là người đầu tiên khiến hắn đau khổ —— hắn cho tới giờ vẫn luôn nghĩ yêu mến coi y như người thân trong gia đình, ở chung với học đệ của mình. Cho nên khi bị phản bội, vô thức hắn đối với người này có chút kiêng kỵ.

Chiêm Lạc quả là virus, trong khoảng thời gian ngắn có thể khiến cái máy tính đang vận hành tốt như hắn...

“Ừ,,,” Trong một lúc thành cái máy tính trống rỗng, không nhớ tới mọi người còn ở bên cạnh, Chiêm Lạc dường như đem mấy người kia bay biến hết, chỉ lo ôm chặt lấy thắt lưng hắn, cổ sức đặt ở trong lòng, khiến cho hai cơ thể áp chặt vào nhau không còn khe hở, một bên ma sát, một bên kịch liệt hôn.

Chờ vụ kích động này chậm rãi kết thúc thì chân Ôn Đình Vực đã mềm nhũn ra, nếu không có Chiêm Lạc mạnh mẽ đỡ, hắn đã sớm ngã xuống.

Đèn cũng được bật sáng lên, những người đứng ở cửa xem ít nhiều đã từng gặp qua cái cảnh ướt át này, nhưng hai người kia hỏa hoa vắng khắp nơi, như muốn hòa tan trong nụ hôn dài, khiến bọn họ ngây ngốc

nhìn, đợi đến khi hai người dừng lại, hơn mười giây sau, hóa thạch mọi người mới “sống” lại, âm thanh ủng hộ vang lên liên tục.

“Quá tuyệt vời, Chiêm luật sư! Như vậy mới là đàn ông chứ!”

“Ôi a, tình cảm thật mãnh liệt mà!”

“Oa oa, cố ý kích thích chúng tôi ——“

“Thật hạnh phúc ——“

Ôn Đình Vực rất muốn nhanh chóng quẳng đi cái mối quan hệ này, thế nhưng hắn phát hiện, thật mất mặt, người hắn không ngừng run rẩy, tim đập đập không được, yết hầu khô khốc, không còn sức mà mở miệng.

“Cảm ơn.” Chiêm Lạc lớn gan, ôm lấy cổ Ôn Đình Vực, vẻ mặt mỉm cười, giống như anh hùng chiến thắng trở về, hướng mọi người gật đầu hỏi thăm

“Đồ chết tiệt...”

Ôn Đình Vực thật vất vả trấn tĩnh lại, vừa mới chuẩn bị tức giận phản kích, Chiêm Lạc liền liếm lấy sợi chỉ bạc còn vương bên mép hắn, sau đó mỉm cười, “Cái gì? Đừng xấu hổ mà.”

Đầu hắn oanh một tiếng nổ tung! Bây giờ, nước bọt từ khoe miệng không kịp nuốt chảy xuống cổ áo, môi sưng thật lợi hại, mặt đỏ bừng... Thật muốn chết quá đi...

Hắn đem tên vô lại kia mắng thành đầu heo, người khác ở ngoài cũng chỉ nghĩ là hai người đang liếc mắt đưa tình, càng tỏ lại càng đen, thế nào mà giải thích chẳng ai tin thế.

“Bởi vì anh mà định chửi là tôi sẽ lại hôn anh... Kế tiếp nếu không chịu phối hợp thì tôi sợ tôi sẽ không nhận được làm ra chuyện đáng tức giận đấy.” Đây là Chiêm Lạc đang dụ dằng thắm thiết mỉm cười cắn cắn lỗ tai hắn nói, “Anh biết không, nhìn thấy biểu hiện vừa quật cường, vừa tức giận của anh, tôi đặc biệt hưng phấn...”

”

Ôn Đình Vực tức giận đến run cả người, nhưng vừa nghĩ đến trong bụng mình có cái gì đó cứng cứng, một trận buồn nôn, không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống, do dự có phát điên hay không.

Trong cảnh ồn ào, Chiêm Lạc thoải mái ôm sát, kiên quyết kéo hắn ngồi lên đùi y, “Đêm nay tôi trả tiền, mọi người tùy ý, vui vẻ là tốt rồi.”

“Xôn xao ——”

Bầu không khí trong bar chưa bao giờ náo nhiệt thế, tất cả mọi người cổ vũ, điên cuồng uống, vừa cười vừa quây.

Vì sao phải làm như vậy? Ôn Đình Vực then quá hóa giận, đưa ánh mắt đỏ ngầu của mình lên trừng tên đầu xỏ kia, nhưng liếc mắt thấy ánh mắt y đang hướng đi nơi nào, đưa mắt theo ánh mắt tràn đầy ý tứ của y, hắn dừng lại ở dáng người không xa, là Nhan Vũ, đang miễn cưỡng mỉm cười, ánh mắt nó nhìn họ rõ ràng là không thể tin được.

Ôn Đình Vực sững sốt vài giây, Chiêm Lạc hóa ra là cố ý.

Nhan Vũ đối với mình chính là ngưỡng mộ, tôn sùng, khiến cho người này không thoải mái sao? Đúng, hắn không phải là người tốt, chuyên làm chuyện xấu, đại khái là làm việc ác nhiều hơn. Đương nhiên không xứng được Nhan Vũ “hồn nhiên lương thiện” ưu ái, có đúng hay không? Muốn cho hắn mất mặt, cũng không cần phải tốn công sức như thế?

Ôn Đình Vực cười nhạt, lạnh lùng liếc Chiêm Lạc một cái, đẩy y ra rồi đứng lên xoay người đi.

“Ôn luật sư?”

“Làm sao vậy, Ôn luật sư?”

“A, sớm như vậy đã về rồi sao? Ở lại một lúc nữa...”

Khiến bản thân thoải mái, dễ dãi với mình, cùng y một chỗ hoàn thuận! Tất cả đều sai rồi, đêm nay hẳn thực sự không nên đến đây cùng Chiêm Lạc mới phải.

Nơi vô cùng náo nhiệt này, vốn không có thích hợp với hắn.

“Ôn Đình Vực!”

Nghe thấy tiếng gọi, hắn bước nhanh hơn về bãi đỗ xem, móc ra chìa khóa chuẩn bị mở cửa. Thật hắn không muốn nhìn thấy khuôn mặt của người kia, miễn cưỡng nhớ lại tình cảnh dây dưa lúc nãy, nghĩ muốn nôn.

“Anh phát cái gì!”

Tay bị đè lại, bị ép xoay người lại đối diện với gương mặt không thiện cảm với Chiêm Lạc.

“Theo tôi trở lại, anh có biết anh bỏ đi như thế khiến bầu không khí trở nên khó chịu thế nào không?”

Bầu không khí đáng chết! Thì ra cậu dùng tôi để xây dựng cái bầu không khí này à...

Ôn Đình Vực thở hổn hển, châm chọc, “Có Nhan Vũ ở đó, nghĩ muốn bầu không khí nào không phải đều có sao? Chiêm đại luật sư, tôi với cậu ta không giống nhau, không có hứng thú biểu diễn cho người khác nhìn, bị người ta đem thành khí đùa giỡn. Cậu muốn lấy lòng mọi người, thì phải đi tìm vợ con cùng nhau biểu diễn, như vậy người ủng hộ mới nhiều.”

Chiêm Lạc nhìn hắn chòng chọc nửa ngày, cuối cùng nói một câu: “Anh đừng có tiểu nhân chi tâm.”

“Tiểu nhân” hai cái chữ này đâm vào khiến hắn đau xót, cười rộ lên, “Tôi chính là tiểu nhân đấy, thì sao nào? Còn khá hơn là đồ biến thái.”

Chiêm Lạc sắc mặt cứng đờ, “Ôn Đình Vực, anh khiến tôi thất vọng.”

“Thất vọng? Cậu đâu phải ngày đầu tiên quen biết tôi đâu, có gì đáng thất vọng chứ?”

Ôn Đình Vực nhếch miệng, “Chiêm đại luật sư, cậu nghĩ tôi đê tiện, tôi còn thấy các người còn đáng khinh hơn.”

Chiêm Lạc biểu tình không có biến hóa, nhưng Ôn Đình Vực thấy rõ hàm răng y động tác rất nhỏ.

Y buông tay, “Cùng anh nói chuyện thực sự là phí công sức.”

Ôn Đình Vực cười ha ha hai tiếng, “Cậu hiện tại mới biết sao”, nét mặt hung hăng, bước vào xe đóng răm cửa lại, rồi ga mà đi.

Nghe tôi bắt tội, đúng không? Tôi cho tới bây giờ đều không phải như thế này sao, khinh thường tôi ư, thế thì đừng có tới trêu chọc tôi!

Ôn Đình Vực nghĩ, nhấn ga phi nhanh, bỏ mặc người kia ánh mắt lạnh lẽo ở phía sau.

—o0o—

6. Chương 6

Bị cảm, Ôn Đình Vực ảo não rút tờ giấy trong hộp ra, chặt vật hỉ nước mũi.

Cái mũi hồng như cây củ cải, thật sự là làm mất hết tôn nghiêm đại luật sư của hắn, nhưng mà cũng chẳng làm được gì, trời mùa đông ngày càng lạnh, dù hắn có mang găng thì tay chân vẫn cứ lạnh lẽo thế, phòng làm việc có hệ thống sưởi hơi, nhiệt độ mở cao đến muốn đổ mồ hôi, buổi tối ở phòng sách ngồi xem máy tính, trên đùi vẫn luôn để một cái thảm lông ngắn.

Hắn rất sợ lạnh, mùa đông vừa đến, liền cuộn tròn trong chăn ngủ, một cái chăn dày cũng chả tác dụng gì.

Nhớ tới thời sinh viên ở Harvard, Chiêm Lạc thỉnh thoảng cùng hân thảo luận bài tập đến tận khuya, nên ở lại qua đêm. Giường không lớn, hai người ngủ có vẻ chật chội, đại đa số đều là lưng hân dán vào lồng ngực Chiêm Lạc.

Tuy rằng hân ghét cùng người khác tiếp xúc thân mật, nhưng Chiêm Lạc trên người luôn mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, lại có thể khiến cho ban đêm dài đằng đẵng lạnh lẽo trở nên ấm áp hơn. Những buổi tối có Chiêm Lạc, hân ngủ thật sự yên bình.

Bởi vì mùa đông lạnh giá đến mà Ôn Đình Vực khổ não, thỉnh thoảng nhện không được nghỉ, nếu có một người ngủ bên cạnh thì thật tốt biết bao. Hân cũng không biết bản thân rốt cuộc là lạnh hay là cô đơn.

Chỉ có điều, lạnh so với cô đơn thì dễ giải quyết hơn.

Đương nhiên, thân đơn bóng chiếc, đều là hân tự làm tự chịu, hân cũng không nghĩ có gì không thích hợp. Mọi người đều nghĩ hân lạnh lùng, sợ dĩ đã tránh xa hân, càng xa lánh thì hân lại càng lạnh lùng, mà càng lạnh lùng thì lại càng làm mọi người tránh hân, như vậy hân đành cam chịu cái vòng luẩn quẩn ác tính này...

Hân quen biết rất nhiều người, nhưng bạn bè chân chính thì một người cũng chẳng có.

Tuy rằng thật lâu trước đây hân từng có một người, đó là Chiêm Lạc.

Nhớ tới quá khứ đau thương bị Chiêm Lạc phản bội, hân lại tức giận đem thịt xông khói với bánh mì nướng còn dở quăng vào thùng rác. Hôm nay có phiên tòa, thật mệt mỏi, nhưng mà như thế cũng tốt, đỡ có thời gian rảnh rồi nghĩ linh tinh, ảnh hưởng đến sự bình tĩnh với lý trí của luật sư chuyên nghiệp.

Vội vã ăn rồi thu dọn mấy thứ, đi xuống cầu thang vào ga-ra lấy xe, hân thật ngoài ý muốn gặp Chiêm Lạc với chiếc PORSCHE.

Bình thường, Chiêm Lạc đều đi sớm hơn hân, chưa từng chạm mặt nhau, Ôn Đình Vực hơi ngừng lại, chiếc xe kia đi đến bên cạnh hân thì có người kéo cửa kính xe xuống cao hứng chào hỏi hân, “Ôn luật sư, sớm a.”

Ôn Đình Vực ngẩn người. Chiêm Lạc đương nhiên chả có khả năng nhiệt tình đối với hân như thế, người nói chuyện tinh tế, vẻ mặt phần khởi, rõ ràng đó là Nhan Vũ mà Chiêm Lạc “luyện tiếc chạm vào”.

Mấy ngày trước, chính y nói sẽ không động tay với Nhan Vũ, hiện tại... hân đột nhiên rất muốn cười.

“Sớm.” Hân lên tiếng, bước nhanh qua chiếc xe có hai người bên trong, liếc mắt một cái cũng không thèm.

Người ta cùng nhau yêu đương, sau đó buổi sáng thì ngọt ngọt ngào ngào, hân việc gì phải nhớ lại quá khứ làm gì, có mình hân cô đơn chiếc bóng thật khó coi.

Chỉ là, hiện tại so với Nhan Vũ hân chỉ hơn có mấy tuổi, vậy mà trông cứ cứng nhắc như một lão già, trang phục tây âu phẳng phiu nghiêm túc vạn năm không đổi, kiểu tóc cổ lỗ, trên mặt cũng như quét lên một tầng cao su, cứng đờ, thiếu cảm xúc.

Người có người yêu và kẻ không ai để ý, quả thực là không giống nhau.

Đại khái quyết định kết hôn là đúng, Ôn Đình Vực vừa mở khóa xe vừa mơ hồ nghĩ... ít nhất... có người làm bạn, có người nguyện ý yêu hân, nguyện nghe hân nói.

Tô Di là một cô gái không tệ, đúng thế...

Phiên tòa sáng nay không khó đối phó, luật sư đối phương cũng thật dây dưa, oán hận hân chất chứa đã lâu, thái độ ác liệt, liên kết với bọn côn đồ, khi hân vừa ra khỏi tòa thì bị chúng lao vào đánh. Dù sao thì đó cũng thành thói quen rồi, chuyện hân bị mọi người ghét cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Ngoại trừ vợ tương lai thì sẽ chẳng có ai thích hân.

Ai, Tô Di, sẽ chỉ có một mình em thôi đúng không?

Nhưng mà với hân, tình yêu không quan trọng, quan trọng là...

“Ôn luật sư!”

Ôn Đình Vực lạnh cả người, có chút đau đầu, hần ngày hôm nay đã đủ phiền lắm rồi, nếu không phải là hần đi mua áo khoác thì sẽ không phải gặp người không muốn gặp.

Sớm biết thế thì lái xe về thẳng nhà luôn, thế nhưng sáng sớm trời bắt đầu lạnh, mà trên người hần áo khoác không đủ, phải đến cửa hàng có tiếng chuyên cung cấp đồ dùng hàng ngày với quần áo bốn mùa cho hần.

Không thể tránh được, hần xoay người, phía sau ngoại trừ Nhan Vũ quả nhiên còn có Chiêm Lạc. Hần biết, nếu như không có Chiêm Lạc đi cùng thì Nhan Vũ thế nào có thể để cửa hàng sang trọng như thế này.

Được rồi, hần thừa nhận hần lòng dạ hẹp hòi, ngực khó chịu là bởi vì hần cô đơn, nên căm ghét thấy người khác có đôi có cặp, chỉ như vậy mà thôi, không có lí do nào khác cả.

“Ôn luật sư, anh cũng mua quần áo à? Thật khéo a...”

Nhan Vũ mỗi lần thấy hần thì vui mừng lộ rõ trên mặt, hại hần không cách nào khác tránh mặt, chỉ có thể cứng ngắc gật đầu “Ừ” một tiếng trả lời.

Chiêm Lạc xoay người chìa ra cái áo lông cừu, “Tiểu Vũ xem thử cái này xem nào.”

“Thật đắt... không được đâu...” Nhan Vũ liếc mắt nhìn giá tiền, cắn môi, bộ dạng có chút e dè, thoát nhìn thật ngây thơ, làm cho người ta muốn yêu thương.

Ôn Đình Vực hoảng hốt, so với nó thì hần quả thật là xấu xí không tả được.

“Thì sao chứ, vốn dĩ là tôi định tặng quà cho cậu mà.” Sau đó y mỉm cười đẩy Nhan Vũ vào phòng thử đồ.

Chiêm Lạc thể hiện đủ loại cảm xúc khiến Ôn Đình Vực đột nhiên muốn cười.

Ngày hôm nay làm sao vậy, vì sao luôn bắt gặp hai người này ngọt ngào anh anh em em?

Trời lạnh như thế này, mặc lại áo, Ôn Đình Vực để áo khoác về vị trí cũ, xoay người muốn đi lại bị Chiêm Lạc tỉnh bơ chặn đường.

Ôn Đình Vực nhin không được trừng mắt, ngày xa vô oán, ngày gần vô cừu, y muốn làm cái gì?

Thế nhưng Chiêm Lạc yên lặng nhìn hần nửa ngày, đưa tay véo mũi hần một cái, vẻ mặt triu mến, “Sao lại hồng như thế này, lại bị viêm mũi à?”

Đâu chỉ mũi của Ôn Đình Vực đỏ lên, mà nháy mắt cả khuôn mặt hần đỏ bừng, vừa tức vừa xấu hổ hét: “Phiền cậu quan tâm!”

Tâm thần à, dùng cái loại ngôn ngữ dành cho phụ nữ với hần! Hần là một thằng đàn ông cao một trăm tám mươi cm, khí thế hiên ngang, bị người giả vờ “yêu thương”, cảm thấy cả lưng nổi da gà, chán ghét vô cùng.

Chiêm Lạc thế mà lại cười rộ lên, “Học trưởng, buổi tối anh ngủ rất lạnh đúng không? Hệ thống sưởi thiếu, có cần một người giúp anh làm ấm giường không?”

Ôn Đình Vực cảm giác như huyết quản mình phình to, cùng với kẻ nắm rõ nhược điểm của mình tranh cãi, thực sự là không có phần thắng.

“Đa tạ nhắc nhở.” Lãnh đạm đẩy người trước mặt ra, nhiệt độ trên mặt cuối cùng cũng hạ xuống, đáng vẻ nghiêm trang của hần cùng với vẻ mặt đỏ bừng thật sự rất buồn cười, “Tôi gần đây bận rộn chuẩn bị cử hành hôn lễ, Chiêm đại luật sư nếu có hứng thú, hoan nghênh cậu đến.”

“A?” Đáng vẻ tươi cười của Chiêm Lạc tựa như cứng lại trong nửa giây, “Anh kết hôn cùng với vị hôn thê xinh đẹp kia sao? Thật đáng chúc mừng, chỉ có điều...” Hơi dừng một chút, môi y để sát vào tai hần, cố tình thấp giọng, “Hương qua mùi vị của tôi, anh giờ đối với phụ nữ, thực sự có được không?”

Nếu không phải vì đây là nơi công cộng, phải bình tĩnh bảo trì hình tượng thì Ôn Đình Vực đã sớm một quyền tổng thẳng vào khuôn mặt chuyên gây chuyện đối diện rồi.

“Không cần lo lắng, sinh hoạt hôn nhân của chúng tôi sau sẽ hạnh phúc mỹ mãn. Nhưng tôi cũng thật lòng khuyên Chiêm đại luật sư cần thật một chút, lạm dụng tình dục dễ mắc HIV, sẽ chết sớm đấy.” Vốn muốn

kết thúc, nhưng mắt thấy Nhan Vũ tươi trẻ hơn người từ phòng thử đồ đi ra, hẳn nhất thời không quản được miệng mình.

Chiêm Lạc ánh mắt tối đi, “Lạ...”

Ôn Đình Vực thu lại vẻ mặt si ngốc, chạy ra khỏi cửa hàng.

Có cái gì mà tức, quản chuyện sống chết của bọn họ làm gì, đàn ông với đàn ông thì có kết quả gì? Như hẳn này, tìm một người phụ nữ hoàn hảo lấy làm vợ, tạo nên thành một gia đình, như vậy mới là mục tiêu mà đàn ông bình thường theo đuổi.

Tô Di à Tô Di... Thay anh đem cái đám buồn chán suốt ngày chờ chờ cười anh tát vào miệng chúng đi!

Hiện tại đối với hẳn mà nói, cái tên này tựa như cây cỏ cứu người.

Thế nhưng, ngay cả cái gốc rễ của cây cỏ cứu người này cũng không nguyện ý vì hẳn lay động.

Sau vài ngày hướng tới Chiêm Lạc khoe mẽ cái “Tuyên ngôn kết hôn”, thì cha của Tô Di hồ thẹn hướng hẳn xin lỗi, nói rằng trong khoảng thời gian ngắn nhất, sẽ đem cô ấy cùng người phụ nữ model bỏ trốn kia bắt trở về. Cảm giác của Ôn Đình Vực, không khác gì bị thiên thạch từ trên trời rơi trúng ngay đỉnh đầu, trước mắt một mảng màu đen, nửa ngày nói không ra lời.

“Thực xin lỗi, Đình Vực, khiến cháu chê cười rồi, là bác không biết dạy con... Bác đã cho người đi tìm tung tích của hai đứa nó, rất nhanh sẽ có kết quả...”

“Chờ tìm được tiểu Di trở về, nhất định sẽ bảo nó xin lỗi cháu, nếu cháu không chê, hôn lễ...”

Mặc kệ ông ta nói cái gì, Ôn Đình Vực đều khiến người khác phát hoảng với cái biểu tình cứng ngắt, ngay khi nghe Tô thẩm phán đề cập tới hôn lễ, hẳn máy móc lắc đầu, “Không cần, tùy cô ấy yêu ai thì yêu.”

Tô Di tốt xấu gì cũng coi như có tình có nghĩa, không đến mức không nói tiếng nào mà bỏ trốn... ít nhất... còn để lại cho hẳn một lá thư, đại để là nói với hẳn nguyên nhân hẳn bị cho leo cây, khiến hẳn chết không minh bạch.

Ôn Đình Vực tuy rằng rất thông minh nhưng mà lá thư này khiến hẳn không hiểu.

Nói cái gì mà “Anh cho tới bây giờ chưa từng yêu em, cũng không yêu bất cứ ai”, “Em đối với anh mà nói, có khác gì mấy đồ gia dụng quý giá anh mua về chứ, chỉ dùng để đi khoe khoang với người khác”, “Em chỉ muốn cùng người yêu em ở một chỗ”...

Nói như hẳn là kẻ bạc tình lạnh lùng vậy, thế nhưng, hẳn nghĩ bản thân chỉ là một kẻ bị vứt bỏ đầy đáng thương.

Dù thế nào đi nữa thì hẳn biết rõ một chuyện đó là —— Tô Di thật sự không yêu hẳn.

Trên thế giới này, thì ra chẳng có ai tình nguyện yêu hẳn! Đúng vậy, hẳn sớm đã biết, căn bản, cho tới bây giờ cũng sẽ không có người nào thích hẳn.

Đủ rồi! Mùa đông năm nay thật lạnh.

Là đàn ông mà bị hôn thê mạnh mẽ vứt bỏ thì nên đi uống chút rượu, Ôn Đình Vực cũng không ngoại lệ.

Trong trường hợp có người giống như vậy thì đều là có một hai người bạn để khóc lóc kể lể, lúc uống rượu sẽ có người cùng uống và khuyên giải rằng “Trên đời làm gì có chỗ nào không có cổ chứ”, rồi sẽ mau tay mau chân giúp hẳn giới thiệu bạn gái.

Mà Ôn Đình Vực từ đầu tới cuối chỉ có một người.

Chuyện này đúng là chỉ cần nửa ngày thì cả Sở đều biết, nhưng đến nửa người cũng chẳng có ai hướng đến hẳn an ủi.

Hẳn cũng tập mãi thành thói quen, không cảm thấy có gì sai, chỉ là trốn ở nhà uống rượu, nghĩ thấy hơi chút bị thăm. Quán bar cũng không dám đi, sợ bộ dạng chán nản của mình sẽ khiến người khác chê cười.

Nói vậy chứ người chờ chē cười hần đã sớm xếp thành một hàng dài, chỉ là không ai để lộ ra, cứ thử một ngày nào đó bị họ nắm được nhược điểm xem.

Mà tốt nhất đừng có tìm tới hần, hần không cần mấy loại đồng tình hiếm lạ này, hần cũng chỉ là một kẻ trầm luân mà đến nông nổi này.

Vô luận là ai ở phía sau làm phiền, hần cũng sẽ không khách khí!

Thế nhưng... Ngay cả một người để nói chuyện cũng không có, một người tình nguyện để ý tới hần cũng không có, thật đau khổ.

Uống rượu nhiều hơn, đầu bắt đầu mơ hồ, ghé vào sofa khóc nức nở, một đồng nước mắt nước mũi, thật mất mặt, chỉ là... dù sao thì cũng chẳng ai thấy, lén khóc cũng không sao.

Ở trước mặt mọi người giữ hình tượng, không kẻ nào có thể thấy dáng vẻ chật vật của hần như vậy...

Sai, Chiêm Lạc từng thấy qua!

Vừa nghĩ tới Chiêm Lạc, thần trí hần hỗn loạn, cũng lập tức tỉnh táo lại, nghiêng răng nghiêng lợi, “Chiêm Lạc... tên khốn kiếp này...” Trong nháy mắt, hần đem Tô Di cùng hôn lễ ném lên tận chín tầng mây.

Tên khốn nạn, uống phí hần tin tưởng như vậy, lại có thể cường bức hần... thật sự là đối với hần bội tình bạc nghĩa.

Chờ một chút, vì sao lại dùng từ “bội tình bạc nghĩa”? Lẽ nào, hần còn muốn Chiêm Lạc phải chịu trách nhiệm?

Mặc kệ, dù thế nào thì tên khốn đầy cũng quá phận... còn có bao nhiêu phần quá phận... hần cũng không rõ, dù sao... Chiêm Lạc đồ cặn bã kia không chỉ một lần làm hần khóc.

Người khiến Ôn Đình Vực hần khóc... kỳ thực... đều là những người đối với hần thật quan trọng...

Mà lúc này, anh chàng vô tội đang bị nguyên rửa nghìn vạn lần đang đứng ở ngoài cửa, tai dán lên cánh cửa nghe ngóng một hồi, rồi từ trong túi lấy ra một chiếc chìa khóa, dễ dàng mở cửa.

Đừng có hỏi y thế nào có được cái chìa khóa dự bị, y – Chiêm Lạc muốn cái gì thì mấy thứ đó chẳng thể nào thoát được tay y.

“Ô...” Ngửi thấy mùi rượu khắp phòng, rồi lại thấy sofa một vật này nọ, hần biết hần đã đoán đúng.

Ngay cả tinh thần sa sút cũng phải chọn nơi không ai nhìn thấy mới được, quả đúng là phong cách của cái tên chết vì sĩ diện này.

“Rõ ràng tửu lượng kém đến một chén đã gục lại còn học đòi người ta uống cho đã thế này.” Y đi qua, hai bước đá văng đồng hồ chai rơi lả tả trên mặt đất, kéo “đồng tây” trên sofa lại, “Này!”

Cứ nghĩ đến tên này là vì người vợ chưa cưới kia mà muốn chết không muốn sống, trong lòng y lại tràn đầy khó chịu, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt Ôn Đình Vực khóc đến bần thần, lại lập tức mềm lòng, thanh âm tức thì dịu dàng đi một trăm lần, “Làm sao vậy?”

Ôn Đình Vực say đến không còn biết gì, mơ mơ màng màng mở mắt, thấy khuôn mặt hết sức quen, nghĩ một lúc cũng chẳng nhớ ra được đó là ai, cũng chẳng thêm lo lắng sao người này lại xuất hiện trong nhà mình, theo bản năng thút thít một chút, thành thật lên án, “Cô ấy không nên bỏ tôi...”

“Ừ, ừ...” Chiêm Lạc một trận khó chịu, “Cô ấy không nên bỏ anh, anh là kẻ xui xẻo.”

Ôn Đình Vực ngẩn ngơ, nước mắt rơi càng dữ, “Tôi biết... cô ấy.. cô ấy cho tới bây giờ đều ghét tôi...”

“Ô...” Chiêm Lạc đưa tay đỡ lấy thất lưng hần, đem hần ôm lấy, “Được rồi, anh biết là tốt rồi, đừng uống nữa, đi rửa mặt rồi đi ngủ.”

“Tôi không muốn cô ấy ghét tôi...”

“A!” Không yên lòng hừ một tiếng, nhăn mặt, y đem quần áo như lên móc của hần thoát ra, dễ dàng nhấc bổng thân hình mảnh mẽ của người đàn ông này lên.

“Ghét tôi... vì, vì sao... còn muốn trêu đùa tôi...”

“Tôi thế nào biết?” Lòng phụ nữ như kim đáy biển mà! Không thể nào nhịn được việc nghe người này lái nhải về người phụ nữ kia, y hung hăng quăng người kia lên sàn nhà, khiến hấn thanh tỉnh lại chút ít, chẳng qua bỏ đi chỉ là một người phụ nữ bình thường mà thôi, có gì đáng giá mà hấn phải khóc chứ.

Nhưng mà khuôn mặt nước mắt lưng tròng của Ôn Đình Vực thực sự khiến y động tâm, hại y thật không biết là nên trực tiếp ném người này xuống đất hay là ôm đến bên giường nữa.

“Không ai thích tôi cả.” Giọng Ôn Đình Vực thâm trầm, hại tim Chiêm Lạc hung hăng nhảy một chút, rồi lại có điểm đau lòng.

Ai, lạnh lùng các thứ trên mặt người này, sớm bị nước mắt xóa sạch, thoát nhìn tựa như con chó con bị ném ven đường, vừa đáng thương lại vừa đáng yêu.

“Sẽ không đâu!” Bắt đầu do dự ôm hấn vào phòng tắm rửa sạch một chút, hay là tìm một chỗ nào đấy thoải mái đem hấn đè xuống?

Đừng nói y lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thời điểm này mà không làm cái gì, thì sinh lí của y tuyệt đối có vấn đề.

“Tất cả mọi người đều ghét... tôi...”

Ôn Đình Vực nức nở, khiến Chiêm Lạc đồng tình bật cười, “Ừ... thì ra anh cũng hiểu.”

Mặc kệ thế nào, đem hấn đi vào phòng ngủ, này còn có thể nhân hạ thoải mái giúp hấn tắm rửa!

Một người đàn ông lớn như vậy rồi còn khóc đến nổi cái mũi hồng cả lên, như con cún con, bộ dáng ươn ướt sũng, Chiêm Lạc nhìn thấy đáng yêu vô cùng, đem hấn đặt trên giường, rồi lại nhịn không được hôn lên chóp mũi lạnh lạnh của hấn.

Ôn Đình Vực uống rượu vào thì như bần nhào, lập đi lập lại tự hỏi mấy cái vấn đề đau khổ, hoàn toàn không có nửa điểm ý thức được nguy hiểm, tròng mắt hồng hồng suy nghĩ, mặc cho Chiêm Lạc như đại dã lang đặt ở phía dưới, dùng cái biểu tình thêm nhỏ dãi, nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của hấn nửa ngày.

“Anh nếu cứ đáng yêu như thế này thì thật tốt.” Chiêm Lạc đại dã lang đến bây giờ đã hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu là đến đây để châm chọc khiêu khích, lòng tràn đầy suy nghĩ, hấn bình thường luôn là một học trưởng lạnh như băng, cổ hủ, hiện tại thì như tiểu động vật vô hại, đáng yêu, y phải ăn mấy lần mới được.

Đem quần áo Ôn Đình Vực lột sạch, y một bên vừa lấy môi ngăn chặn hấn thì thảo tự nói, hung hăng đem đầu lưỡi đẩy vào lục lợi, quần quýt, mút, thỏa thích dây dưa, một bên vuốt ve, xoa nắn cái lưng trơn nhẵn của hấn, tình dục bùng bùng phần chắn đem hấn đặt trên giường rồi từ từ trèo lên.

Ai, cho dù như vậy là hành vi của tiểu nhân, nhưng mà cũng không thể nói.

Nếu như đây là đôi bên cùng dây dưa nguyện ý, y thế nào lại không muốn chứ!

Thế nhưng, tên này thực sự làm y không từ bỏ được, không chỉ cái tính cách siêu cấp ác liệt, khó đối phó, lại còn đối với y đầy một bụng oán hận, hại y cũng phải dùng thủ đoạn ác liệt ăn sạch sẽ.

Chiêm Lạc có phần mất mát mà âm thầm thở dài, thú tính quá, tàn bạo quá khiến Ôn Đình Vực mơ mơ màng màng có điểm khó thở, y mới lưu luyến dời môi, đối tập kích hai điểm nổi lên trên bộ ngực bằng phẳng cường tráng kia, cứ cắn cắn trêu chọc.

Cảm giác được Ôn Đình Vực theo bản năng run rẩy cùng rên rỉ, cái loại cảm giác này khiến y nhịn không được hưng phấn, đem người dưới thân ôm càng chặt hơn, vừa tiếp tục hôn lên bờ ngực ấy, vừa chậm rãi di chuyển tay xuống dưới, chuẩn bị tiến thêm một bước xâm nhập.

Đang tích cực bơi trơn một nửa, lại nghe thấy Ôn Đình Vực trong lòng hấn bắt an giây dựa mở miệng, mặc dù có điểm mơ hồ, nhưng cũng đủ để hấn nghe được rõ ràng.

“Chiêm Lạc...”

7. Chương 7

“Chiêm Lạc...”

Chiêm Lạc giật mình, y vốn cho rằng, người này đã say đến nỗi mình đang ở đâu cũng không biết, không nghĩ tới lại còn có thể rõ ràng nhận ra y.

Nhưng mà y tuyệt đối không chột dạ, dù sao thì ấn tượng của Ôn Đình Vực về y đã xấu đến mức thấp nhất rồi, giờ cho dù có phát hiện y thừa dịp mà xông vào thì ấn tượng của hắn về y cũng chẳng thấp hơn được nữa.

Vươn người tới trước, nhẹ hôn lên môi Ôn Đình Vực, y thoải mái mỉm cười: “Cái gì?”

“Chiêm Lạc...”

Ôn Đình Vực căn bản nhìn mông lung, khép hờ lại mi mắt, hắn thì thào tự nói, vừa nhìn là đã biết chưa tỉnh táo, có quỷ mới có khả năng nhận ra y.

Như vậy, là... là trong vô thức gọi tên của y ư?

Trong nháy mắt, cảm giác của Chiêm Lạc chỉ có thể nói bằng bốn chữ —— được yêu mà sợ.

Tên của mình, lại có thể trở thành điều mà Ôn Đình Vực tâm tâm niệm niệm, sau khi say rượu nói ra. Cuối cùng Chiêm Lạc cũng cảm nhận được tim đập như hươu chạy, vội vàng nín thở, cẩn thận cẩn thận chờ hắn nói tiếp.

“Chiêm Lạc... tên khốn nạn này...”

Chiêm Lạc trong thoáng chốc sắc mặt suy sụp, cười khổ.

Y biết... Ôn Đình Vực hận y đến độ chỉ muốn đem y nấu lên ăn, đâu có thể nói những lời yêu thương.

Rượu say nói lời thật lòng, là như thế này sao?

Thời điểm bị thẩm, bị cô gái kia cầm sừng cũng không có chữ cô ta như thế, vị trí của y trong lòng Ôn Đình Vực, thật đúng là chẳng có trọng lượng gì.

“Đúng, tôi khốn kiếp.” Y tự giễu, nắm lấy cằm Ôn Đình Vực khẽ cắn lên môi, “Tôi là đồ dâm trùng!”

“Vì sao... đối với tôi như thế...”

“Ừm...” Chiêm Lạc nằm xuống, ôm lấy vai người kia ôm vào lòng, lướt nhẹ lên vùng da nhẵn mịn gần xương quai xanh, “Tôi đối với anh có ý nghĩ xấu xa mà.”

Tuy rằng biết hắn không nghe thấy, nhưng y vẫn nhịn không được muốn trả lời.

“Cậu khinh thường tôi...”

“Ồ, không có điều đó...”

Ôn Đình Vực vẫn còn nức nở, “Cậu không thích tôi...”

“Ừ, đúng thế.” Tuy rằng ghét, thế nhưng cũng rất thích... thật phiền phức.

“Ghét tôi... vì sao còn muốn trêu chọc tôi...”

“Bởi vì không buông ra được, chết tiệt, rõ ràng là đáng ghét, thế nào lại có cái hình dạng dụ dỗ người khác thế này? Anh thật muốn dẫn vật tôi tới chết à.” Tàn bạo oán giận, bàn tay ở trên vùng bụng rắn chắc dần dần đi xuống, “Tôi không ăn được anh, làm sao có thể giải hận?”

“Đừng ghét tôi...” Ôn Đình Vực phát ra thanh âm đáng thương.

Chính lúc này, bàn tay đang sờ lung tung liền dừng lại, Chiêm Lạc ngơ ngác, đột nhiên tim đập nhanh.

“Khốn nạn...”

“Cậu đừng không muốn tôi... đồ khốn...”

Chiêm đại thiếu gia nháy mắt hóa thạch, trong chốc lát, ngay cả đậu hũ cũng quên ăn, cấp tốc đem cái đồng hồ điện trong đầu tiêu hóa, nửa ngày cũng không dám tin lý giải của mình có đúng hay không.

Phấn chấn, từ đó không đủ để diễn tả một phần vận tâm trạng của y lúc này, vội vàng bắt lấy khuôn mặt lưng tròn nước mắt của Ôn Đình Vực, mũi chạm mũi, tạo ra những âm thanh rõ ràng, “Muốn chứ, tôi đương nhiên là muốn, làm sao lại có thể không muốn anh!”

Ánh mắt Ôn Đình Vực mơ hồ, thút thít khóc, sau khi khóc lớn lên thì quá mệt mỏi, căn bản không để ý tới y.

Chiêm Lạc cũng không quan tâm, mạnh mẽ ôm Ôn Đình Vực vào lòng, cố sức ngăn chặn, xác nhận cái cảm giác ấm áp không ngừng dâng lên trong lòng, tâm như nở hoa.

“Học trưởng thật đáng yêu!” Dùng lời nói buồn nôn chết người, y vui mừng đem kẻ say rượu đến nỗi mềm như bùn nhão Ôn Đình Vực ôm thật chặt, tay vừa xoa vừa chà xát.

Chiêm Lạc cũng biết bộ dạng hiện tại của mình, ngày thường thì ôn hòa, tao nhã, biết nhìn xa trông rộng, giờ thì cười đến nỗi như một đứa ngốc, mặt đỏ lên, mắt nhìn chăm chú, như kẻ mê gái.

Nhưng mà những thứ này... đều không quan hệ, dù sao thì y ở trước mặt Ôn Đình Vực thất thổ cũng không phải một hai lần.

Từ trước tới giờ y đều có thái độ nhàn nhã thông dong, không nhanh không chậm, ôn hòa, thế nhưng mỗi lần gặp gỡ Ôn Đình Vực, biểu hiện của y bắt đầu khác thường, cuối cùng nhịn không được, nghĩ muốn làm, khiến y đột nhiên biến sắc, tại chỗ tức giận nói, muốn nhìn thấy những biểu tình khác ngoài cái vẻ lạnh lùng của hắn, như là khóc lóc, giận dữ, ngây dại, ngượng ngùng, hoang mang, sốt ruột, mất mát... tất cả những biểu tình đó đều đẹp.. đều thật đáng nhìn.

Y trước kia muốn dùng bạo lực để khiến người đàn ông đáng ghét vô tình, cao ngạo này phải khuất phục, để cuối cùng phải mềm mỏng dưới chân y, đơn giản mà nói, thì là dùng dục vọng tàn bạo chinh phục Ôn Đình Vực. Hiện tại người này thực sự đã cho y nhìn thấy được vẻ mặt yếu đuối, và phản ứng đầu tiên của y không phải là đắc ý, mà đó là... hạnh phúc?

Đối với Ôn Đình Vực, rốt cuộc là y thích hắn nhiều hơn một chút, hay là ghét hắn ít hơn một chút? Cái vấn đề phiền phức này, y tạm thời cũng không thể tìm được chút manh mối, dù sao thì cách đơn giản để xác minh chuyện này thực hay không là —— một câu của Ôn Đình Vực chẳng phải trực tiếp thổ lộ khiến y tay chân luống cuống, mừng rỡ như điên.

“Cậu không muốn tôi!”

Cứ như thế oan ức lên án, lời từ miệng của khuôn mặt ngày thường vừa lạnh lại vừa cứng nhắc Ôn Đình Vực nói bên tai không khác gì sấm sét, khiến đầu y quay mòng mòng, chỉ cảm thấy Ôn Đình Vực uống rượu say nói ra những lời từ tận đáy lòng, đáng yêu, đáng thương đến tận đỉnh, khiến y hận không thể một ngụm nuốt hắn vào.

“Ừm, muốn trước tiên ăn ở nơi nào mới tốt đây?” Y cẩn thận hôn xuống cằm của Ôn Đình Vực, tỉ mỉ xem xét, trước mắt là mỹ thực, trong khoảng thời gian ngắn, thật chẳng biết phải xuống tay từ chỗ nào mới cảm thấy vừa lòng.

Nhưng mắt thấy Ôn Đình Vực ngà ngà say đang muốn ngủ, trên khuôn mặt ngày càng ít phản ứng, rất nhanh liền ngủ như lợn chết.... Chiêm Lạc do dự nửa ngày, cuối cùng quyết định nhịn một chút cũng tốt.

Nhìn thấy được bộ dạng đáng yêu của người này, khiến y nghĩ thừa dịp mà ra tay, như thế thật có chút thú vị, tiện, hơn nữa Ôn Đình Vực là một người kiêu ngạo, bốc đồng như thế, đến khi tỉnh lại, hẳn mơ hồ

phát hiện ra mình bị ăn tươi, chỉ sợ sẽ tức giận đến nổi giở mặt tại chỗ, làm cho cả đời này cả hai không qua lại với nhau nữa, như vậy thì không tốt lắm.

Chiêm đại thiếu gia cảm giác được chính mình trở nên dịu dàng đi rất nhiều, liền cứ như thế mà an ủi, cởi áo khoác, sau đó hài lòng ôm Ôn Đình Vực tiến vào trong chăn, thỏa mãn không ngớt đi vào giấc ngủ.

Không giống như trong tiểu thuyết viết diễn viên ngủ một mạch đến lúc tỉnh lại, nhất định là thấy bầu trời rộng lớn, Chiêm Lạc mơ mơ màng màng bị người ta dùng lực đập cho tỉnh, rõ ràng là mới chỉ có 3, 4 giờ sáng. Muốn trách chỉ có thể trách bọn họ ngủ quá sớm, 6, 7 giờ tối đã lên giường, đến giờ thì chất còn trong cơ thể Ôn Đình Vực đã phân giải hoàn toàn.

“Làm gì?” Tự nhiên mở miệng đặt câu hỏi, nụ cười đầy ý sẵn sàng, y tuyệt không chú ý đến Ôn Đình Vực đang ngồi một bên gân xanh nổi đầy trán.

“Cậu ở đây làm gì?” Ôn Đình Vực tức giận đến run rẩy.

Vừa mở mắt liền phát hiện bị tên khốn nào đó tư thế đen tối ôm hằm đặt trên giường, quần áo mặc trên người, chỉ còn chút ít, khiến trong đầu hằm nghĩ linh tinh, rồi lại tự kiểm chế để không phát điên lên.

“Cùng anh!” Chiêm Lạc tìm một tư thế thoải mái, một tay đưa lên khuôn mặt hằm, nghiêng nửa người, cười như mèo, xem xét, “Học trưởng, anh uống say trông thật đáng yêu.”

“Tôi hỏi cậu vào bằng cách nào!” Hằm giận sôi lên, hết lần này tới lần khác bàn tay này như giác mút, hút hằm vào thật sâu, giây không ra.

“Học trưởng, anh đừng tức giận, trên đời này có chỗ nào mà tôi không vào được chứ?” Ngón tay chậm rãi trượt, vòng qua phía sau cổ.

Ôn Đình Vực đỏ mặt, đưa tay muốn đem cái tay đang quấn trên cổ hằm vứt xuống: “Cút ra ngoài cho tôi, không thì tôi sẽ tố cáo cậu... Ừ———”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị đối phương cúi xuống, chuẩn xác ngăn chặn môi hằm. Việc ngoài ý muốn, Ôn Đình Vực trợn tròn mắt, kinh hãi, mở miệng định mắng chửi y, lại khiến cho Chiêm Lạc có cơ hội đem đầu lưỡi của y tiến vào, vững vàng cuốn lấy, khiến hằm không kịp thu lại đầu lưỡi.

“Khốn...” Ghé vào người Chiêm Lạc, bị ép cùng y quấn quýt, khiến mặt Ôn Đình Vực đỏ bừng lên, tuy rằng không phải bị đè như vậy khiến cơ thể suy yếu, nhưng mà cái loại tư thế này thật đen tối.

“Cậu thả... Ừ...” Khoang miệng bị ôn nhu liếm, xúc cảm ướt át, ấm áp khiến hằm tê dại, lông tơ trên người đều dựng đứng cả lên.

Nếu như là trước đây bị đặt ở dưới, bị ép buộc hôn, cảm giác ít nhiều vẫn còn bình thường, cũng có thể hùng hồn mà mắng chửi, nhưng hiện tại, hằm ở trên, Chiêm Lạc ở dưới, có lẽ bởi vì Chiêm Lạc có dáng vẻ thanh tú đẹp đẽ khiến hằm có ảo giác, tưởng mình mới chính là kẻ chủ động.

Thế nhưng bị ép mở miệng, tiếp nhận sự xâm nhập của người khác rõ ràng là hằm.

Chiêm Lạc kéo hằm lại gần hơn, biến hóa đủ mọi góc độ, dịu dàng, nồng nàn hôn, Ôn Đình Vực có chút run rẩy, hỗn loạn.

“Không nên...” Thanh âm hàm hồ, vô lực thoát ra từ khe hở giữa hai đôi môi liên tục dán vào nhau, Ôn Đình Vực bị hôn từng đợt choáng váng.

Cùng Chiêm Lạc đã có vài lần thân mật tiếp xúc, nhưng cái sự dịu dàng ngọt ngào như vậy thật đúng là lần đầu tiên, tuy rằng hằm không tình nguyện, nhưng khoang miệng nóng cháy, thâm nhập, dây dưa, cũng khiến hằm không cự tuyệt.

Chiêm Lạc dùng cánh tay mạnh mẽ, khác hằm với khuôn mặt của y, vững vàng áp chế, dễ dàng đem từng thứ trên người hằm lột hết, vừa ngậm bờ môi hằm mút vào, vừa xoa cái lưng xích lỏa nhẵn mịn của hằm, ngón tay chậm rãi đi xuống, dừng lại ở bờ mông, khê siết, rồi vuốt ve xoa nắn.

Ôn Đình Vực ngay cả hô hấp cũng khó khăn không gì sánh được, Chiêm Lạc mạnh mẽ ôm hấn trong lòng mà chà xát, tấn công dồn dập khiến đại não loạn một đồng, ngoại trừ mờ mịt tiếp thu những âu yếm đó thì không làm gì được, hấn có thể rõ ràng thấy tiếng tim mình đập dần tăng nhanh.

Cho đến khi ở phía sau truyền đến cảm giác có dị vật đi vào, khiến hấn thấy khó chịu thì mới hoảng hốt ý thức được tình cảnh hiện nay của mình —— rơi vào tay Chiêm Lạc mà không hề phản kháng, lại có chút mong chờ, lại một lần nữa bị ăn sạch sẽ!

Cực độ khiếp sợ, cuối cùng cũng tìm về được chút lí trí đã vẩn đục nơi xa xôi, tuy rằng trở về chỉ có một phần mười, nhưng một phần mười này cũng đủ để hấn bỗng nhiên đẩy Chiêm Lạc đang say mê ra, tiện thể thưởng cho y cái tát, “Cậu đang làm cái gì?”

“A?” Chiêm Lạc giờ mới phản ứng kịp, rõ ràng một giây trước còn đang tập trung phối hợp, thế mà trong chớp mắt liền gỡ mặt!

May mà Ôn Đình Vực tay chân vẫn đang nhũn ra, ra tay cũng không quá nặng, không đem khuôn mặt tinh xảo của y đánh thành tàn tật.

Chiêm Lạc vô tội đem ngón tay vừa đưa vào rút ra, nhưng vẫn ôm hấn không buông, “Tôi yêu anh!”

Mặt Ôn Đình Vực đỏ bừng, y nói gọn gàng dứt khoát, lại chẳng hề lúng túng, khiến cho lỗ tai hấn nhanh chóng bị thiêu cháy. Chửi nhỏ một câu “Biến thái”, vội vàng dùng sức nghĩ muốn ấn y ra, lại bị y thuận thế xoay người, mạnh mẽ đặt dưới giường, “Khốn nạn!” Ôn Đình Vực thấp giọng chửi, muốn rút tay đánh người.

Hấn không phải phụ nữ, cho nên khi bị khiếm nhã sẽ không kêu người đến cứu, có sức lực để làm thế không bằng xông vào đánh cho đối phương hai phát thì hơn. Tuy rằng nói kĩ năng đánh nhau của hấn không phải là đối thủ của Chiêm Lạc, nhưng nói như thế nào thì hấn cũng là một gã đàn ông cao một mét tám, cơ thể khỏe mạnh, nếu nghiêm túc phản kháng, Chiêm Lạc lí nào lại có thể dễ dàng chiếm lợi.

Thế nhưng mà Chiêm Lạc lại hoàn toàn không nhìn ánh mắt khiêu chiến của hấn, một câu “Tôi sẽ không đánh nhau với anh” rồi cười yếu ớt, y cúi đầu, dịu dàng như cái cách mà tình nhân vẫn thường dành nhau, hôn nhẹ lên chóp mũi hấn, “Học trưởng, anh thực sự rất đáng yêu...”

Ý chí chiến đấu sôi sục của Ôn Đình Vực bị đùa giỡn như thế, khiến hấn thiếu chút nữa thì vỡ mạch máu, “Cậu, cậu ít biến thái đi...”

Chiêm Lạc mặc kệ trên trán hấn có bao nhiêu gân xanh, len vào giữa hai chân hấn, đen tối mà ma sát: “Tôi phải hảo hảo yêu anh vài lần mới được!”

Ôn Đình Vực suýt chút nữa không thở được, chưa kịp chửi ầm lên, phía bụng dưới rõ ràng cảm thụ được đối phương đang chờ để phát động. Đầu là đàn ông, hấn như thế nào lại không rõ trạng thái của Chiêm Lạc, tai nhất thời nóng rần lên, thật vất vả nghẹn ra nửa câu: “Cậu, cậu dừng tay cho tôi...”

“Như vậy sao được.” Chiêm Lạc chế trụ không cho hấn giãy dụa, vừa hôn lên miệng hấn, vừa ở phía sau hấn thăm dò, ngữ khí không hề đùa giỡn, trái lại là vui mừng, “Học trưởng, không phải là anh thích tôi sao?”

Ôn Đình Vực không biết ngày hôm nay hấn ngất xỉu nhiều hay ít, tức giận muốn chết, nửa ngày mới nghiền răng nghiêng lợi nói: “Nghe cái quái quỷ...”

“Anh không cần mạnh miệng.” Giọng nói Chiêm Lạc ngọt ngào đến chảy cả nước, “Rượu say nói lời thật lòng, là chính mồm anh nói thế...”

Ôn Đình Vực giống như bị một gậy đập vào đầu, cứng họng không nói nên lời, một lúc sau mới lắp bắp, “Cậu nói vậy... không có chuyện này...”

“Tôi rõ ràng nghe thấy.” Chiêm Lạc đồng dục, thêm mắm dặm muối, “Anh nói là anh thích tôi, nói đừng bỏ rơi anh, đừng ghét anh... còn nghĩ rằng tôi không muốn anh... Hiện tại anh không thừa nhận, cũng không sao, tôi vẫn nghĩ lúc anh uống rượu say, so với bình thường thì đáng yêu hơn nhiều.”

Ôn Đình Vực mặt mày trắng bệch, ruu run “Nói vậy” yếu ớt phản kích lại không được.

Hắn không nghĩ tới bản thân mình đối với Chiêm Lạc sẽ có cái tình cảm gì —— chưa từng có yêu đương qua, lại càng không cùng một người đàn ông yêu đương, tất nhiên cũng không thể nào đánh giá được.

Chỉ biết là trước đây hắn rất xem trọng Chiêm Lạc, rất thích cùng y ở một chỗ, mà lần phản bội kia đã cho hắn một đả kích lớn, lớn đến nỗi khiến hắn không nói hai lời, mang theo đúng hộ chiếu cùng giấy chứng nhận bỏ trốn về nước, cả đời cũng không muốn gặp lại Chiêm Lạc, ngay cả trả thù cũng không nghĩ tới!

Đến khi gặp lại Chiêm Lạc, trong khoảng thời gian dây dưa không rõ ràng này, hắn chung quy vẫn cảm thấy mờ mịt, cái loại tình cảm này không thuần túy, không rõ rốt cuộc là hận cùng với thất vọng thì còn có cái gì khác nữa, chỉ là với năng lực của hắn, vô luận như thế nào đều thấy mơ hồ.

Hiện tại Chiêm Lạc thẳng thắn, hùng hồn nói “Tôi thích anh”, hắn lại không thể nào phản bác, mơ mơ màng màng nghĩ “Thì ra là như vậy” giống như là bừng tỉnh hiểu ra, sau đó hoảng hốt lo sợ!

Chiêm Lạc nhìn hắn chậm rãi vô thức, thấy cái vẻ nhát gan của hắn mà y chưa bao giờ thấy qua, đáng yêu vô cùng, càng nhìn không được ôm hắn chặt thêm một chút, giữ lấy dự vọng đã ngừng đầu, nâng thất lưng của hắn lên, ép chặt về phía sau, “Học trưởng... thật đáng yêu...”

“Vô lại!” Ôn Đình Vực gắng gượng cãi lại, cố gắng lui thất lưng ra, trên tay cũng không ngừng giãy dụa, nhưng trong lòng lại có dự cảm lần này như thế nào cũng không trốn thoát được.

“Đối với người mình thích, không thể nói những lời dễ nghe hơn sao, hử?” Chiêm Lạc trêu đùa, dè xuống phần hạ thể của hắn, thấy mặt hắn đỏ bừng, biểu tình xấu hổ như muốn phát tác rồi lại không dám phát tác, khiến y hận không thể lập tức ôm chặt hắn, tàn bạo bắt nạt hắn, nhìn hắn ở dưới thân mình mà rên rỉ, mê đắm.

“Biến thái, ai vui... oa a ——”

Bị một lực đạo xô xuyên qua, bên trong bị nhét vào khiến hắn suýt chút nữa muốn vỡ ra, nhìn không được hắn cao giọng bảo đi ra, mấy lời chửi bới bị Chiêm Lạc ngăn lại, liên tiếp mà đến, ngay cả hắn cũng không thể chống đỡ được những luật động kịch liệt ấy, trong khắp gian phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc quẩn quýt, cùng những tiếng rên rỉ không kiềm chế được mà bật ra.

Giường bị những động tác mạnh mẽ của Chiêm Lạc làm cho hơi lay động, theo những tiết tấu đó phát sinh ra những âm thanh khiến người khác đỏ mặt, Ôn Đình Vực căn bản cũng chẳng còn dư thừa sức lực để mà mắng chửi hay đỏ mặt, hắn chỉ có thể bị động nằm trên giường chịu ma sát, trong cơ thể nóng chảy, khiến hắn toàn thân không còn sức lực, bủn rủn tay chân, cơ thể nóng đến dọa người, mắt nhìn đều không rõ.

Chiêm Lạc dường như nhẩn nại đã lâu, dè hắn thật mạnh, điên cuồng cuốn lấy, dây dưa.

Hai người dưới thân đều đã ướt, thoát nhìn đều là kẻ đẹp trai hào hoa phong nhã, vậy mà giờ lại đang cuồng dã xâm chiếm, hung hăng đẩy vào nơi sâu nhất của hắn, ma sát, va chạm bên trong, ở nơi cả hai kết hợp, nhiệt độ như đang lan tràn, nóng cháy như muốn đem cả hai người hòa tan.

Đến khi gần như không thở nổi, Chiêm Lạc cuối cùng cũng buông tha cho đôi môi bị hôn đến sưng tấy của hắn, vẫn tiếp tục dùng phần cường ngạnh đó va chạm hắn, “Thích tôi không?”

Ôn Đình Vực cắn răng không chịu nói, cũng sợ chính mình một khi mở miệng, lại biến thành những tiếng rên rỉ mất mặt.

Chiêm Lạc mỉm cười dè cái miệng của hắn lại, xâm nhập sâu hơn, thỏa mãn nhìn biểu tình nháy mắt thất thần của hắn, “Không nói cũng không sao, tôi biết thì tốt rồi.”

“Cậu biết cái... A ——”

Khốn kiếp! Thất lưng bị nâng cao lên, bị y hung ác mãnh liệt tiến vào, Ôn Đình Vực chỉ có thể nắm lấy drap giường, cố sức thở dốc, không dám nhìn vào ánh mắt của người đàn ông đang tùy tiện chiếm lấy hắn.

Chiêm Lạc con mắt vừa đen vừa thâm trầm, cũng giống như giọng nói của hắn, có ma tính, ôn tồn, rất dễ rơi vào trong đôi mắt ấy.

Làm tình còn chưa tính, thân thể bị nắm giữ cũng đủ thẹn lắm rồi, nếu như cả lòng cũng... vậy quả thực rất đáng thương.

Thì ra hẳn thích Chiêm Lạc, thế thì thế nào?

Chiêm Lạc đối với hẳn làm sao có thể có cảm tình được, người đàn ông này chỉ là thích chinh phục mà thôi.

Huống chi hẳn... tuyệt không thích người này.

Này cũng là chính mồm Chiêm Lạc nói với hẳn.

Nhờ ơn Chiêm đại thiếu gia thể lực cùng tinh lực dồi dào ban thưởng, mà khi bọn hẳn một lần nữa tỉnh lại, đã là bữa trưa.

Trái ngược với Chiêm Lạc thần thanh khí爽, vẻ mặt hào hứng, vùi vào trong đồng chăn khóc đến hai mắt đỏ cả lên là Ôn Đình Vực, nhìn trông đáng thương vô cùng.

-o0o-

8. Chương 8

“Được rồi, ngoan, đừng khóc nữa, đem anh làm đến đau như vậy là tôi không tốt! Anh có đói bụng hay không, muốn ăn gì, tôi ra ngoài mua cho?”

Thấy Chiêm Lạc đáng vẻ như cô vợ yêu độc lòng sẵn sốc, Ôn Đình Vực tức giận đến nỗi trước mắt lại biến đen một trận, vớ ngay lấy cái đèn ở đầu giường ném ra.

Hẳn thế nào có thể khóc đến mất mặt như thế chứ, hẳn chẳng qua là vì vì... bị cái tên quái thú dã man kia dẫn vật mấy giờ liền, phía sau... Tuyền lệ lại không khống chế được...

Quên đi, chuyện này mà nói ra lại càng mất mặt hơn.

Tuy rằng biểu lộ vẻ mặt oán hận, nhưng trên khuôn mặt đầy nước mắt với cái mũi đỏ hồng, thực chẳng có lực sát thương tẹo nào, trong mắt Chiêm Lạc, tự nhiên nghĩ người đàn ông cao lớn này, với đáng vẻ nước mắt lưng tròng, quả thực mê chết người, trong chốc lát, y liền quên luôn chuyện cái đèn vừa rồi, nhin không được trở lại giường, ôm lấy Ôn Đình Vực cùng với cả cái chăn, dùng kiểu nói như con cún con mà dỗ dành hẳn.

“Ng ngoan nào, đừng tức giận nữa, lần sau tôi sẽ dịu dàng hơn...”

Tới địa ngục đi đừng có quay về!

Ôn Đình Vực như núi lửa phun trào, một quyền đâm thẳng giữa mũi Chiêm Lạc... may là y thân thủ nhanh nhẹn, mau né được, trên mặt nở nụ cười như chẳng bị chút ảnh hưởng.

“Học trưởng...” Chiêm Lạc dịu dàng thân thiết ôm lấy người đàn ông đang cắn răng giãy dụa trong lòng y, vẻ mặt say sưa, “Nếu không phải sợ thân thể anh chịu không nổi, thật muốn lại yêu anh thêm hai lần nữa...”

Tứ chi Ôn Đình Vực lập tức cứng ngắc, không dám tiếp tục lộn xộn.

Thấy hẳn như thế “thức thời”, Chiêm Lạc cười hai tiếng, khê hôn hẳn rồi lập tức buông ra, “Được rồi, chờ tôi gọi điện đặt một suất cơm, anh ăn xong rồi ngủ thêm một chút nữa đi.”

Ôn Đình Vực cắn môi, mặt trắng bệch, cố gắng đứng lên.

“Làm gì thế? Muốn tắm à? Tôi đã ôm anh vào phòng tắm tẩy rửa một lần rồi... A, anh đi được không? Hay là tôi ôm anh cho đỡ...”

“Cút ngay!” Ôn Đình Vực cự tuyệt “hảo ý” của y, hé miệng ra, mới phát hiện giọng mình khàn khàn, đây là kết quả của việc kêu liên tục mấy giờ.

Đầu Ôn Đình Vực tối đen, hận không thể dùng ánh mắt mà bắn chết tên kia. Thật vất vả miễn cưỡng từ trên giường đi xuống, vừa mới đứng thẳng, sau thắt lưng liền có một trận đau nhức, khiến hắn lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống.

“Ai, đã nói là để tôi ôm anh... như thế này thật chẳng tự nhiên, bộ dạng anh thế này, làm sao có thể đứng lên được!”

Rõ ràng đây là giọng điệu trách cứ, nếu không phải giọng hắn khàn khàn kinh chết thì Ôn Đình Vực đã sớm chỉ vào mũi y mà thóa mạ.

“Tôi buổi chiều phải ra tòa.”

Nói một câu khô cứng, Ôn Đình Vực dè nén cơn đau muốn đi tìm quần áo.

“Đừng đi, anh ngay cả đứng còn không vững, ..” Chiêm Lạc quơ tay kéo hắn lại, ôm trên đùi, giọng điệu siêu sẵn sốc cùng sùng nịch, “Sắc mặt kém như thế, tôi không yên tâm.”

Ôn Đình Vực cơn giận không tên bốc lên, nghiêng răng nghiêng lợi, quay đầu lại cắn tức y, “Cậu tưởng đây là liên hoan quốc tế vui chơi à?”

Y cho rằng đây là liên hoan điện ảnh sao, nghĩ không muốn đi là không đi được chắc?

“Anh ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi, tôi thay anh ra tòa thì cũng như nhau thôi mà.”

Ôn Đình Vực sững sốt một chút, Chiêm Lạc ôm hắn quay trở về bên giường, đắp kín chăn, “Không cần nhìn tôi với ánh mắt hoài nghi như thế, trình độ của tôi sẽ không thấp hơn anh đâu! Chỉ cần đưa cho tôi tư liệu anh đã chuẩn bị là tốt rồi.”

“Vì sao... phải giúp tôi?” Ôn Đình Vực nghi hoặc.

“Cái gì gốc vậy, anh hiện tại cơ thể khó chịu, tôi thay anh làm việc là phải rồi.”

Hắn nghĩ quái dị gì vậy, loại cảm giác này, quả thực có điểm giống như tình nhân...

Ôn Đình Vực bất an gật gật, không có nhìn thấy Chiêm Lạc đang cười khanh khách.

Sau đó, hắn liền an an ổn ổn nằm trên giường, nhìn Chiêm Lạc gọi điện thoại đặt cơm, thu nhặt đồng hồ điện dưới đất, tiếp theo ngồi bên cạnh giường giúp hắn ăn, hắn vốn là có chết cũng muốn chính mình làm, nhưng mà Chiêm Lạc khỏe quá, tính tình lại quá mạnh mẽ, tiếp đó, y nằm bên cạnh hắn chuyên tâm lật xem tư liệu, thỉnh thoảng mới hỏi hắn vài vấn đề.

Thật kì lạ, không thể nói lên lời cái cảm giác này, chỉ là cảm thấy thật an tâm.

Ai, cái gì chứ, bên cạnh chính là tên vô sỉ điên cuồng cường bức... hắn thần kinh có vấn đề sao mà tự dưng lại nghĩ thật an toàn!

“Được rồi, tôi phải đi... anh ngủ thêm chút đi.” Chiêm Lạc mỉm cười xoa trán hắn, lâu không thấy động đậy gì thì y cúi xuống hôn lên môi hắn một cái, “Chờ tôi trở lại nhé.”

Quay về cái gì cơ! Nơi này là nhà của tôi! Có liên quan gì tới cậu cơ chứ!

Trong lòng thâm mắng, hắn lại tự tát mình vì tí nữa thì nói ra. Bị Chiêm Lạc dùng ánh mắt ôn nhu hiềm thấy nhìn kỹ, hắn căn bản là không có cách nào khác đành nằm ngoan.

Chờ Chiêm Lạc đi ra cửa cao giọng chào tạm biệt, “Anh đi đây! Em yêu.” Hắn cuối cùng cũng bùng nổ mà mắng một câu: “Cút!” nhưng cửa đã đóng, tức thì hắn không chế không được mà đỏ mặt.

Biến thái, giả bộ vợ chồng cái gì chứ, cũng chẳng phải là con nít cùng y chơi trò gia đình.

Nắm chặt mắt, vùi đầu trong cái gối, hắn nỗ lực không để cho mình suy nghĩ miên man.

Người con trai kia vốn là tên bất cần đời, nếu như tin tất cả những lời y nói là thật thì quả thực là hắn điên rồi, đúng không!

Buổi tối Chiêm Lạc đúng là có trở về, đánh thức người đang ngủ say trên giường, gắt gao đè xuống rồi hôn thật nồng nhiệt, đến khi Ôn Đình Vực thở không được vừa đẩy y ra vừa mắng, y liền trưng ra vẻ mặt

ủy khuất mà giải thích, “Nửa ngày không có anh, tôi rất nhớ...” hại Ôn Đình Vực một trận lạnh cả người, nhưng lại không biết nên phản bác ra sao.

Tiếp theo sau, cái khiến Ôn Đình Vực không biết làm sao chính là, người này đại khái là ăn xương biết vị, rõ ràng là ở nhà hắc không chịu đi, lại còn mặt dày mang hết bút sách, máy vi tính, mấy thứ linh tinh thường dùng ở trên lầu, ngay cả chăn bông cũng mang sang nhà hắc, có vẻ y định ăn dặm ở đây.

Ôn Đình Vực nghĩ hết biện pháp cũng không nghĩ ra được khả năng nào có thể đuổi kẻ xâm nhập nhà người khác này đuổi ra, ngược lại, lại khiến cho chính mình sức cùng lực kiệt, thần kinh suy nhược, đành tùy y.

Chiêm Lạc thế nhưng thật ra rất an nhàn, bày ra tư thái thản nhiên “Đây là nhà của tôi”, bắt đầu phụ trách cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của Ôn Đình Vực, nghiêm nhiên thành ông chủ tiêu chuẩn gia đình.

Đối với Ôn Đình Vực mà nói, hắc chỉ có thể tận lực coi người kia là một kẻ ở trọ, dù sao thì ở đây, một người cũng rất lạnh lẽo.

Chỉ có điều, mỗi tối đều phải ở chung một giường với Chiêm Lạc khiến hắc thật đau đầu, ừ thì đàn ông không cần có cái khái niệm trinh tiết, nhưng hắc không thích mỗi ngày bởi vì gặp tập kích mà xương sống, thất lưng với chân đều mềm nhũn.

“Học trưởng, tôi ngày hôm nay thật cao hứng — “

“Chuyện gì?” Hắc mặt không chút biểu tình giạt cánh tay ở trên lưng mình ra.

“Anh thì ra cũng có quyền tiền cho cô nhi viện, wow, tôi thay anh mở cái hộp thời gian thấy trong có lá thư cảm ơn, nghĩ không ra anh hiện tại lại có trái tim nhân hậu thế — “

Hắc thấy Chiêm Lạc giả bộ đáng yêu tự dưng lạnh sống lưng, kéo mạnh cái tay đang sờ loạn ra, “Thần kinh, cũng là cậu ép tôi đi quyền không phải sao?”

“A? Tôi bảo anh đi thì anh phải đi? Đột nhiên trở nên ngoan thế à... Thật tốt, học trưởng, anh quả nhiên là yêu tôi...”

Ôn Đình Vực thiếu chút nữa buồn nôn mà chết, giãy dụa muốn quay lại phía sau đập cái tên khoe khoang kia xuống đất, nhưng mà Chiêm Lạc đã ôm hắc thật chặt, dù có làm thế nào cũng không buông ra, đánh đắm dây dưa nửa ngày, cuối cùng là bị Chiêm Lạc thuận thế ấn ngã lên sofa.

“Ô...” môi bị chặn xuống, trong đầu Ôn Đình Vực tức thì có tiếng chuông rung lên cảnh báo, nỗ lực phản kháng, hắc không nghĩ ác mộng ban đêm thế nào lại đến vào buổi sáng thế này.

Chiêm Lạc cũng không vì thái độ xua đuổi của hắc mà xuống tinh thần, y hôn sâu một hồi rồi mới buông ra, dường như vẫn còn thấy chưa đủ lại cúi xuống hôn thêm chút nữa. “Ừm, học trưởng... hương vị của anh thật sự là rất ngon...”

“Im miệng cho tôi!” Ôn Đình Vực oán hận nói.

Chiêm Lạc không để ý đến sự phẫn nộ của hắc, vẫn tiếp tục thể hiện sự cảm khái của bản thân, “Cùng anh làm tình, cũng giống như hít thuốc phiện vậy, rất dễ nghiện, sau không cùng anh làm, tôi nhất định là sẽ bị lên cơn nghiện mất... cho nên anh...”

Ôn Đình Vực then quá hóa giận, tiện tay đâm vào mặt y một phát, khiến câu then chốt “Anh cả đời theo tôi đi.” của y còn chưa kịp nói ra.

“Được rồi, đừng nóng giận, là tôi nói giỡn thôi mà” Chiêm Lạc cười tủm tỉm, “Buổi tối có tiệc rượu, đi cùng nhé?”

“Thế nào, anh cũng nhận được thiệp mời mà, thiệp mời mừng thọ của Thư nghị sĩ... Hử? Không muốn đi sao?”

Cái tên kia khiến cho Ôn Đình Vực bỗng nhiên trở nên căng thẳng, ngực phập phồng, mãi mới lắc đầu, lạnh lùng nói: “Không đi.”

“Hử? Làm sao vậy, là một cơ hội tốt lớn đấy, anh không phải là thích nhất làm quen được với người vinh hoa phú quý sao?”

Ôn Đình Vực thoáng cái mở to hai mắt nhìn, một câu nói đâm hấn thật đau, khẽ nhếch miệng, nhìn Chiêm Lạc vài giây, rồi nhanh chóng trở lại biểu tình lãnh đạm, cổ sức gạt bỏ cánh tay trên người mình, “Bỏ ra!”

Chiêm Lạc vẫn đang áp sát hấn, cười như không cười nhìn kĩ mắt hấn.

“Tôi bảo cậu bỏ ra!” Ôn Đình Vực tức giận bùng lên, động tác thô bạo đẩy tay y ra, “Cút ngay! Đừng chạm tôi!”

“Được rồi, được rồi, xin lỗi.” Chiêm Lạc lúc này mới luống cuống, gắt gao ôm hấn, “Tôi chỉ nói giỡn thôi mà, đừng để ý.”

“Cậu không phải nói giỡn, tôi là người như thế, một điểm cũng chẳng sai.” Ôn Đình Vực không còn sức lực giãy dụa, “Cậu tốt nhất cũng đừng tới tìm tôi nữa, cẩn thận bị tôi dựa thế đấy, Chiêm đại thiếu gia.”

Mắt thấy Ôn Đình Vực biểu tình lãnh đạm, nhưng trên trán lại nổi toàn gân xanh, Chiêm Lạc nhất thời vì một câu nói đùa dai của mình, hối hận không ngớt.

Trước đây y cũng sẽ cố ý nói những câu gây đau đớn đại loại như vậy, nhìn thấy hấn phần nộ lại muốn giả bộ bình tĩnh, thì có cảm giác rất vui vẻ, coi như cái cảm giác đó là bồi thường cho cảm xúc yêu hận đang vùng vẫy trong lòng mình.

Lần này nhìn thấy Ôn Đình Vực bi thương thế này, một chút khoái chí y cũng không có, ngược lại thương tiếc muốn chết đi được.

Quả thực lần này không giống với khi xưa, thời gian càng trôi, độc tố trong lòng càng ngày càng thâm sâu, thế nào cũng không buông hấn ra được, càng ngày càng luyện tiếc hấn. Kỳ thực, Ôn Đình Vực so với trước đây cũng không khác lắm, vẫn lạnh như thế, chẳng có gì tốt, lại còn ích kỉ, thực sự không làm cho người ta thích, nhưng y cũng đã bị làm loạn lên rồi.

Có chút ảo não, cứ như thế này, bị tẩu hỏa nhập ma có lẽ kiểu “Vô luận anh có như thế nào, tôi đều yêu anh” cũng còn chẳng xa.

“Đình Vực, anh đừng tức giận mà, tôi là thuận miệng nói bậy... thực xin lỗi...”

“Tôi không giận.” Ôn Đình Vực hờ hững đứng lên chỉnh quần áo, “Cậu cũng chẳng phải người đầu tiên nói thế, cho nên tôi không ngạc nhiên.”

Này cũng không sao, với mấy tiếng phê bình này nọ, cái gì khó nghe hơn cũng đã nghe quen rồi, thế nhưng... thế nhưng, Chiêm Lạc thì không giống, những lời đó từ miệng Chiêm Lạc nói ra, luôn luôn khiến hấn đau đớn.

“Xin lỗi.” Chiêm Lạc từ phía sau hung hăng đem hấn ôm vào, chịu thua, ủ rũ nói “Tôi thích anh.”

Ôn Đình Vực run lên một chút, xoay người tát y một cái, không chút lưu tình đẩy ra “Tôi không tin!”

“A nha, đừng xấu hổ, học trưởng...”

“Cút ngay!” Ôn Đình Vực nhịn không được tránh né người đàn ông không đứng đắn này, mặt đỏ bừng lên. Người đàn ông luôn thay đổi, lúc nóng lúc lạnh này, hấn thật không biết câu nào của y mới là thật, cũng không biết phải đối mặt với y như thế nào mới tốt.

Tiệc rượu hấn sẽ đi, không có mục đích đặc biệt gì, chỉ là đi xem mà thôi.

.

.

.

Chiêm Lạc đứng bên cạnh hấn.

Theo mọi người biết thì hai người này ngày xưa là đối thủ một mắt một còn của nhau, hiện tại lại song song đi vào, như hình với bóng, ít nhiều đều có kinh ngạc. Chiêm Lạc lại thoải mái thể hiện sự thân mật của bọn họ, cái tay cơ hội để ở thắt lưng hấn bị đánh vô số lần mới chịu buông tha đổi thành quàng qua vai.

“Vị này là Ôn luật sư?”

Ôn Đình Vực cầm ly rượu trong tay hơi chần chừ một chút, gương mặt lên nhìn đối diện người đàn ông tuổi hơi lớn này thăm dò, “Đúng vậy, ngài vẫn còn nhớ, Thư nghị sĩ.”

Thư Ngang khoảng 50 tuổi, thoát nhìn thì nghĩ phải cùng tuổi với mấy lão thái, nhưng cao gầy, hai mắt sáng trong, rất điềm tĩnh trang trọng, nhìn ra được, ông khi còn trẻ nhất định là một mỹ nam tài giỏi hơn người.

“Quả nhiên trẻ trung tài tuấn, danh bất hư truyền.” Thư Ngang đối với hần dường như rất hứng thú, hần định khách sao vài câu rồi lập tức rời đi, nhưng không ngờ ông ta lại dừng lại cùng hần trò chuyện linh tinh.

Ôn Đình Vực nghe nhiều, nói ít, trả lời đơn giản. Tay trái ở sau lưng ra sức nắm chặt cổ găng nhẫn nại, tận lực biểu hiện bình tĩnh trước, trước mặt hần hiện tại là khuôn mặt của người đàn ông mà hần hận nhất chục năm nay.

“Ôn luật sư rất giống một vị cố nhân của tôi.”

Ôn Đình Vực khước miệng giật giật, “Vậy ư?”

“Ừm...” Thư nghị sĩ chăm chú nhìn gương mặt hần, sau một lúc vừa cười vừa hỏi: “Ôn luật sư hần là vẫn chưa có vợ?”

Chiêm Lạc đứng một bên đột nhiên toát mồ hôi lạnh, “Này...”

“Vấn độc thân.” Ôn Đình Vực thản nhiên đáp.

“Này vừa đúng lúc, tôi có một đứa con gái, tuổi cũng thích hợp, tuy rằng không nói là có nhan sắc, nhưng là...”

“Này, này, Thư nghị sĩ, học trưởng của tôi đã gặp được đối tượng của mình rồi!” Chiêm Lạc đỏ mắt, hận không thể nhảy ra đứng chắn trước mặt hần, “Ý tốt của ngài chúng tôi xin nhận!”

“Thật sao?”

Ôn Đình Vực bị tên quái dị kia lên tiếng khiến cho hần có chút xấu hổ, ho khan hai tiếng, do dự một chút, trả lời: “Đúng vậy, phụ lòng tốt của ngài rồi.”

“Thực sự đáng tiếc.” Thư Ngang tiếc nuối cười cười, cũng không đề cập nữa, “Không biết cha mẹ Ôn luật sư của cậu... hiện tại là ở cùng một chỗ với cậu sao?”

Ôn Đình Vực sắc mặt cứng đờ, “Bọn họ đều đã qua đời.”

“A?” Thư nghị sĩ ngạc nhiên, vẻ mặt áy náy, “Thực sự xin lỗi...”

Ôn Đình Vực nghĩ không thể tiếp tục đứng đây được nữa, dạ dày hần như có vật gì đó loạn đảo, sau thì khó khăn co rút, hần tìm một vài câu rồi vội vàng cáo từ, xoay người đi.

“Học trưởng?” Chiêm Lạc rất nhanh chạy qua bãi đỗ xe thì thấy hần, mặt mũi tái nhợt, y mở cửa ôm hần vào trong, “Làm sao vậy?”

“Một chút... dạ dày đau...” Ôn Đình Vực hít vào một hơi, vô lực tựa ở trên ghế, nỗ lực hít sâu rồi thả lỏng.

“Có muốn đến bệnh viện không?” Chiêm Lạc động tác nhanh chóng nổ máy, có chút tức giận, “Sớm biết rằng thân thể không khỏe, thì đừng có tới, đừng có uống rượu... rất hại dạ dày...”

“Không có việc gì, dạ dày đau thất.” Ôn Đình Vực không thể nói là bệnh dạ dày tái phát, “Qua một lúc thì tốt rồi.”

Vốn hần bị viêm dạ dày, quá căng thẳng, hay kích động thì sẽ bị như vậy, không có gì kỳ quái cả.

Chiêm Lạc cũng không miễn cưỡng, cúi thấp đầu hôn một cái lên trán hần, sau đó lái xe quay về “nhà”.

“Này...” Sau khi tắm rửa qua, hần có chút mệt mỏi ngã lên giường, thấy người kia thật tự nhiên mà nằm xuống bên cạnh hần, Ôn Đình Vực đau đầu, “Cậu định ở lại đây đến khi nào?”

“Học trưởng, đừng nhỏ mọn như thế...” Chiêm Lạc cười tủm tỉm, “Anh cũng nói chúng ta là đang hẹn hò, ở chung cũng là đương nhiên mà...”

“Ai hẹn hò với cậu?” Ôn Đình Vực gân xanh nổi đầy đầu.

“Không phải tôi, thế chẳng nhẽ còn có người khác? Học trưởng, anh không thể thế được... nghĩ bội tình bạc nghĩa sao? Đừng nghĩ chân đứng hai thuyền...”

Ôn Đình Vực quyết định không thêm để ý đến y, miễn cho bị tức đến chết.

“Nhưng mà, nói thật...” Chiêm Lạc ôm chặt hần, “Anh không đồng ý, tôi thật cao hứng... khi đó tưởng rằng anh đồng ý chứ.”

Cách một lớp áo ngủ mỏng nhưng nhiệt độ thân thể y vẫn truyền đến khiến Ôn Đình Vực trên lưng một trận tê dại, vội vàng né ra một chút, “Cậu nghĩ là tôi suốt ngày nằm mơ, mơ rằng trở thành rể hiền của mấy người nổi tiếng đúng không?”

Chiêm Lạc cười cười, cắn tai hần, “Không... tôi biết học trưởng anh yêu tôi, đúng không?”

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi đó!” Hần cố hết sức trở mình, đưa lưng về phía y.

Chiêm Lạc kì thực đã quen với cái miệng ngang ngạnh này của hần, không để bụng, khuôn mặt vẫn tươi cười.

“Học trưởng...” Giọng nói của y như thôi miên.

Nhất thời bị Chiêm Lạc từ phía sau ôm lấy, giữ chặt người hần.

“Chúng ta cùng làm, có được không?”

Nghe cái giọng điệu này, hần thật sự muốn đánh người, thế nhưng lưng kề sát vào lồng ngực ấm áp rắn chắc của Chiêm Lạc, cảm giác khuôn mặt mình không kiềm chế được mà bỗng dưng đỏ lựng.

“Đừng náo loạn, tôi muốn đi ngủ.”

Không rõ bắt đầu từ lúc nào, hần đối với Chiêm Lạc ôn hòa rất nhiều, không có cách nào dùng khuôn mặt lạnh lùng với người đàn ông gần đây vẫn sớm chiều ở chung, đồng sàng cộng chẩm.

“Thế nhưng tôi hiện tại rất muốn ôm anh...” Nói những lời kịch rở tiền như vậy chính là Chiêm Lạc, thế nhưng lại không khiến người khác cảm thấy tầm thường.

Ôn Đình Vực nhắm chặt mắt, tự tát mồm mình, giằng co không để ý đến y.

“Làm một lần thôi, có được không? Hử?”

Ôn Đình Vực luôn luôn cấm dục, bị những lời cứng chiều khiêu khích này khiến cho tai hần đỏ lên, nhin không được cấm giận mở miệng, “Mỗi lần đều nói như thế, có lần nào cậu làm thế đâu!”

“Nhưng lần này làm thế là được rồi?” Chiêm Lạc mỉm cười, bắt đầu cởi áo ngủ của hần, ngón tay thon dài linh hoạt như có như không của y vỗ về chơi đùa phía trước bộ ngực bằng phẳng, thấy hần bắt đầu giãy dụa, y liền xoay người chặn hần, “Ngoan nào, ngày hôm nay không cho tôi ôm anh, tôi không ngủ được, ai đó cũng đừng mong ngủ.”

Ôn Đình Vực rõ ràng cảm giác được “ai đó” xác định là hần, mặt đỏ lên, muốn đẩy tên có bộ dáng xinh đẹp nhưng đàn ông đẩy mình này ra để chạy đi.

Chiêm Lạc cố sức đè hần lại, tiếp tục khê hôn rồi vỗ về chơi đùa, thuận thế cởi sạch toàn bộ quần áo của hần.

“Mẹ kiếp, cậu cậu lại dám ra bên trong nữa đi, rồi cậu sẽ biết...” Mắt thấy toàn thân thoát ra không có khả năng, Ôn Đình Vực chẳng thể nào làm khác hơn là buông tha, hét lớn lên.

Chiêm Lạc vừa cười, vừa chen một ngón tay ướt át vào mở rộng, sau đó cố định thắt lưng hần, tại huyết khẩu dôn nén ma sát một hồi, rồi mới cố gắng chậm rãi đi vào.

Nằm úp sấp bị đi vào, bởi vì trong cơ thể nháy mắt được lấp đầy mà thở dốc không ngớt, sau đó động tác của Chiêm Lạc càng khiến hắn rên rỉ nắm chặt drap giường, thụ động tiếp nhận những tiết tấu lay động này, âm thanh trong cổ họng hắn liên tục phát sinh.

Vì nằm sấp mà cọ sát vào drap giường khiến hắn có cảm giác kì lạ, bờ ngực mẫn cảm bị vuốt ve, phía trước của hắn nhanh chóng đứng dậy, nhưng loại tư thế này khiến hắn gắng gượng không ra, thật lo lắng.

Thắt lưng đột nhiên bị nâng lên, sau đó có một cái gối chen vào, khiến hắn dễ chịu đi không ít.

“Thoải mái không?” Chiêm Lạc động tác xâm nhập điên cuồng, nhưng thanh âm vẫn rất dịu dàng.

Ôn Đình Vực cắn môi không nói lời nào, cúi đầu rên rỉ, chậm rãi thả lỏng cơ thể, để cho Chiêm Lạc càng thuận lợi đẩy vào sâu hơn.

Có lẽ là Chiêm Lạc đang tận lực lấy lòng, hoặc là có nguyên nhân khác, tuy rằng là bị “ép buộc” nhưng hắn lại hoàn toàn không có cảm giác chán ghét.

Bị một kẻ cùng giới đặt dưới thân, loại này khó có thể tưởng tượng thân thể tiếp xúc, hắn không những không chịu khuất nhục, kháng nghị cùng cự tuyệt, không phải là bởi vì không cảm thấy mất mặt, mà là Chiêm Lạc nhiệt tình ôm hắn như vậy, ngoài trừ ở phía sau kia truyền đến cảm giác kích thích, thì hắn thực sự cảm thấy hạnh phúc.

Không biết có phải là ảo giác hay không, hiện tại Chiêm Lạc đối với hắn, so với trước đây dịu dàng nhiều lắm, ở trên giường bất cứ lúc nào chỗ kia cuồng hoan nóng rực hắn cũng có thể cảm nhận được ngoài tình dục ra trong đó còn có cả nhiệt tình.

Đương nhiên, này có lẽ cũng chỉ là hắn tưởng tượng ra, nhưng cũng không phải là không có khả năng.

Kì thực, có lẽ, hắn đã sớm thích Chiêm Lạc rồi.

Trong cơ thể cảm thấy một trận ấm nóng, hắn run lên một chút, Chiêm Lạc từ phía sau ôm lấy lưng hắn, áy náy cười khẽ bên cạnh tai, “Xin lỗi nhé... chưa kịp đi ra ngoài liền...”

“Khốn kiếp.” Hắn ngẹn đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ai bảo anh như vậy, khiến tôi nhịn không được mà.” Chiêm Lạc đùa dai, khẽ véo nhẹ lên điểm trước ngực hắn, tự đắc cười, “Chờ tôi giúp anh rửa sạch.”

“A...” Hắn kinh ngạc, không nghĩ tới Chiêm Lạc thực sự giữ lời, hắn rõ ràng cảm giác được người này sau khi phát tiết dục vọng, vẫn chưa cảm thấy đủ.

Cắn môi, hắn để Chiêm Lạc dùng khăn tay mềm mại lau giúp, bên trong cũng xử lý xong, vô luận là trước đây đã tiếp xúc nhiều thế nào, thì lúc này hắn cũng thấy có chút xấu hổ.

“Hảo hảo ngủ đi.” Chiêm Lạc hôn lên chóp mũi hắn, rồi xoay người xuống giường.

“A?” Thanh âm vừa ra tới miệng, Ôn Đình Vực liền hối hận che miệng.

Quả nhiên, Chiêm Lạc bật cười: “Sao? Anh luyện tiết tôi sao, học trưởng thân yêu?”

Ôn Đình Vực nói không nên lời, không thể làm gì khác hơn là hừ một tiếng.

“Ừm, tôi rất muốn cùng anh tiếp tục, làm tới hừng đông cũng chẳng vấn đề gì, nhưng mà, chỗ kia của anh có hơi sưng, có lẽ là tôi làm quá, ngày hôm nay tôi tự mình DIY là được rồi, anh nghỉ ngơi vài ba ngày, miễn cho tôi đem anh làm đến hỏng luôn.”

Giải thích rõ ràng như thế khiến Ôn Đình Vực lại muốn tự bạo, hừ, cậu hàm súc một chút thì sẽ chết à?

Hắn xoay người chui vào chăn, lười nhìn cái tên da mặt dày còn hơn tấm sắt kia. Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, còn tiếng hát của Chiêm Lạc phát ra, Ôn Đình Vực nghĩ không ra có cái gì khiến y cao hứng như thế, không thể làm gì khác hơn là yên lặng nhẫn nại một trận nổi da gà.

Chiêm Lạc mang theo hơi nước trở lại giường, trên người còn nhàn nhạt mùi sữa tắm, hòa cùng với hơi thở ấm áp, ướt át của làn da, ngủ thấy thật thoải mái, Ôn Đình Vực bị y ôm lấy lần nữa, toàn thân không có cứng nhắc, mà ngược lại, mềm nhũn ra.

“Bài hát cậu vừa hát là gì?”

“A? Nghe không ra sao? Là bài hát ru con.”

Ôn Đình Vực nghẹn lại, trở mình tròng mắt, xin cậu, cái giọng này, đến người chết cũng bị cậu làm cho tỉnh lại.

“Là như thế này – ngủ ngoan ngủ ngoan, con yêu ngủ đi...”

Ôn Đình Vực không thể nhịn được nữa, nhanh tay gắt gao che cái miệng của y lại, cái gì mà hát ru, nghĩ dọa người thì cũng đừng làm thế chứ!

Chiêm Lạc vô tội tròng mắt nhìn.

“Không phải hát như thế!” Ôn Đình Vực hung dữ, “Cậu hát kiểu này đâu có còn giai điệu nữa! Như thế này này, nghe đi!”

Nói một tiếng, hấn làm mẫu cho tên không hiểu âm luật này xem, “Ngủ ngoan, ngủ ngoan, con yêu ngủ ngoan, thêm một chiếc giường nhỏ xinh đầy hoa hồng, gió sẽ đưa hương theo vào trong giấc mơ của con, xung quanh không chút tiếng động, cực cưng ngoan ngủ thật ngon nhé, hãy ngủ yên bình cho đến khi mặt trời lên...”

Hấn một người đàn ông cao lớn thành thực, vậy mà khi hát thì mềm nhẹ, không làm người khác cảm thấy buồn nôn, ngược lại chỉ thấy có điểm buồn bã.

“Đình Vực?”

Một loại cảm giác chua chát ở trong lòng, y hôn lên môi Ôn Đình Vực, cố gắng không cho hấn nghĩ tới quá khứ, trở mình y tắt đèn, “Ngủ đi!”

“Đình Vực...” Chiêm Lạc gắt gao ôm hấn, đem hấn ôm chặt trong lòng.

Hấn biết Chiêm Lạc nhạy cảm đã nhận ra có điểm khác lạ, nhưng hấn cái gì cũng không muốn nói, hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng nói với ai.

Nói thì liệu có ích lợi gì, dù gì cũng chỉ có mình hấn, lẽ nào nói ra, thực sự sẽ có người nguyện ý chia sẻ? Như là đau khổ... là oán hận...

Nếu như chỉ nói được mấy câu như: “Đừng đau khổ”, “Thật đáng thương.” thì không bằng hấn rên một tiếng.

“Đình Vực, ngoan...” Ôm hấn, người kia nhẹ hôn lên trán, “Hảo hảo ngủ,... đừng nghĩ nhiều... tôi hát bài hát ru con cho anh có được không?”

Ôn Đình Vực lòng tràn đầy đau khổ thoáng cái mất hết tâm trạng, “Phốc” một tiếng, đột nhiên muốn cười.

Chiêm Lạc đồ điên này phá hư mất bầu không khí... thật là chẳng giống với những người khác tẹo nào.

“Tôi bắt đầu hát đây...”

“Thôi thôi thôi, cảm ơn!” Ôn Đình Vực dựng tóc gáy ngăn cản, sau đó nghe được một tiếng cười, môi liền nóng lên.

“Ngủ đi!”

Cơ thể Chiêm Lạc thật ấm áp, bị ôm như vậy, thật sự là sự lạnh lẽo của đêm đông cũng chẳng còn cảm giác.

Mơ hồ đi vào giấc ngủ, trở lại lúc còn bé, bị kẹp giữa cha mẹ, nằm thẳng, nhắm mắt, nghe bài hát dịu dàng, người thường thường hát bài đó là cha, Người cao lớn, đôn hậu, khi cười rộ lên rất thẹn thùng, thân thiết...

Mất bỗng nhiên đau xót, hấn liền nhắm chặt hai mắt, không dám nghĩ nữa.

9. Chương 9

Ôn Đình Vực chưa từng yêu đương, cùng một chỗ với Chiêm Lạc, từ lúc chào đời cho đến nay, đây là lần đầu tiên có người nghiêm túc như thế, hẳn hoàn toàn không biết làm thế nào mới đúng, như có chút mạo hiểm, có chút lo sợ, thế nhưng trên mặt lúc nào cũng chỉ lãnh đạm, thờ ơ, vẻ mặt này của hắn có gì đó giống như tự vệ, không để lộ ra vẻ hỗn loạn của bản thân thì sẽ không dễ dàng bị nắm bắt.

Chiêm Lạc ở nhà hắn không chịu đi cũng đã hơn một tháng, thời gian cũng không phải dài, nhưng một tháng sản sóc này cũng đã đủ để Chiêm Lạc hòa hợp với sinh hoạt của hắn. Mỗi một lần hắn về nhà trễ một chút, mở cửa đều có chút chần chừ, hắn phảng phất sợ hãi, sợ người kia đã rời đi, không còn ở trong phòng nữa.

Thế rồi, sự lo lắng của hắn có một ngày trở thành sự thật. Mỗi một ngày trôi qua hắn đều dùng biểu tình lạnh lùng, len lén chăm chú hưởng thụ khoảng thời gian ở cùng một chỗ với người kia.

“Ôn luật sư, có người tìm ngài.”

“Ừ, mời họ vào đi.” Hắn thiếu chút nữa thì ngủ gật ở Sở.

Không sai, buổi tối có Chiêm Lạc nằm bên cạnh, hắn ngủ rất ngon, thế nhưng vấn đề là, miệt mài quá độ dễ dẫn đến tinh thần ủ rũ, dĩ nhiên, Chiêm Lạc, cái loại tinh lực dư thừa suốt ngày, đồ quái vật vẻ mặt rất sáng láng ấy không giống người thường.

“Ôn luật sư!”

Ôn Đình Vực ngơ ngác nhìn người đẩy cửa bước vào, thiếu niên ấy dáng người cao gầy, vẻ mặt tươi cười có hơi chút ngượng ngùng. Mái tóc đen cắt ngắn, gương mặt sạch sẽ tươi đẹp, đôi mắt sáng, trên người khoác một chiếc áo lông màu xanh da trời, cùng với chiếc quần màu vàng nhạt, tinh thần phấn chấn.

“À, xin chào.” Là người mới đến nhờ sao? “Xin hỏi cậu có chuyện gì?”

“Ôn luật sư, là tôi này.” Thiếu niên kinh ngạc mở to mắt, sau đó cười rộ lên, “Anh không nhớ tôi ư?”

Luôn tự hào rằng có trí nhớ tốt, thời điểm này, hắn đành chịu thua.

“Là tôi tiểu Vũ, Nhan Vũ đây, anh thực sự không nhớ sao?”

Trước mắt lập tức hiện ra gương mặt lờ lệt son phấn, Ôn Đình Vực hoa mắt, bất chợt nghĩ thực sự nên đề cử cậu nhóc này đi tham gia lễ hội hóa trang, có các loại tiết mục kinh hãi thế giới.

“Cậu, cậu không giống với trước đây.” Ôn Đình Vực có điểm trách móc, “Tôi làm sao mà nhận ra được.”

“À.” Nhan Vũ nghe được đánh giá của hắn thì thật cao hứng, “Sắp tốt nghiệp, cho nên phải ăn mặc chỉnh chu một chút.”

“Hả?” Ôn Đình Vực há mồm, “Tốt... nghiệp?”

“Đúng vậy, Ôn luật sư, tôi có học Đại học mà, Chiêm luật sư chưa nói qua cho anh sao?”

“Chẳng qua là trước đây trường học muốn đuổi tôi.” Nhan Vũ thề lưỡi, bộ dáng nói không nên lời thật đẹp, “May mà có Chiêm luật sư giúp đỡ, bảo đảm tư cách học sinh cho tôi, hiện tại tôi đi học rất đầy đủ, rất nhanh là có thể lấy được giấy chứng nhận rồi.”

“Hơn nữa cũng đã tìm được nơi làm việc.” Nhan Vũ dường như có điểm không tiện. “Cái kia... lúc trước có ở nhà một thời gian, nên cũng không liên lạc với mọi người...”

“Và giải hòa?” Ôn Đình Vực nhớ rõ, trước tên nhóc này trước quậy phá, quậy đến ác liệt, người cha có địa vị của nó thế nào có thể dễ dàng tha thứ cho đứa con trai tính hướng không bình thường, lại còn múa cọt ở trong PUB chứ.

“Ừm... cũng khá tốt... hơn nữa, đều là công lao của Chiêm luật sư, lần trước bị đuổi, cũng là anh ấy cho tôi ở nhờ.” Nhan Vũ xấu hổ gãi gãi đầu, “Ừm... là anh ấy mua quần áo cho tôi, rồi đưa tôi về nhà nói chuyện với gia đình, bằng không ba nhìn thấy quần áo tôi mặc lúc trước, có khi sớm đã tức chết rồi.”

Ôn Đình Vực cười rộ lên, “Nói như vậy, hiện tại cậu rất tốt? Chúc mừng nhé!” Nhan Vũ ngượng ngùng về mặt thực sự rất đáng yêu, “Được rồi, cậu đến tìm tôi có chuyện gì?”

“À...” Nhan Vũ vừa rồi còn sang sảng, giờ lại ấp a ấp úng, “Cái kia...”

“Ăn cơm trưa chưa?” Hần nhìn thời gian, cũng đã đến thời gian nghỉ trưa, “Tôi mời cậu ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Được.” Nhan Vũ cười lộ ra hai cái răng nanh, đáng cười rất thú vị.

Hần đứng lên mới phát hiện Nhan Vũ kì thật cũng rất cao, hơn nữa tuổi còn trẻ, cậu ta so với hần cùng Chiêm Lạc thì cao hơn một chút.

Ôn Đình Vực chọn nhà hàng hần thường lui tới, hai người vừa ngồi xuống thì chuông điện thoại của hần reo.

Bên kia đầu dây là Chiêm Lạc với giọng điệu thật buồn nôn, “Học trưởng, anh ở đâu? Sao không đợi tôi mà đã chạy đi đâu mất, có phải anh lên đi dực —— “

Ôn Đình Vực đoan trang ngay thẳng mặt đỏ lên, lập tức nghiêm mặt, “Cậu đừng có buồn cười như thế, tôi đi ăn trưa!”

Lén lút cái gì chứ, đồ biến thái cuồng dâm! Hần đương nhiên nhớ câu nói mà tên kia thường hay nói “Không được đi lén lút nhé!” nói đến nỗi hần cũng chẳng làm gì được.

“Có hẹn sao?” Chiêm Lạc có điểm tức giận, “Với ai?”

“Tiểu Vũ.”

“Sao?” Chiêm Lạc ngừng một chút, “Đợi một chút, hai người đang ở đâu? Tôi cũng muốn đi.”

Giọng điệu của y có chút vội vã, khiến Ôn Đình Vực ngực hơi nhói nhói.

Chiêm Lạc quả nhiên rất nhanh đã tới, ngồi xuống ngay bên cạnh Ôn Đình Vực, trừng mắt nhìn Nhan Vũ, “Tiểu tử thôi, trở về mà không nói với tôi một câu trước, liền chạy đi tìm anh ta ngay?”

Nhan Vũ nở nụ cười, “Ừ, tiện đường mà...”

Cùng nhau ăn cơm, cũng chỉ có đôi ba câu, bầu không khí hòa thuận vui vẻ, nhưng trong lòng Ôn Đình Vực luôn có điểm bất an, Chiêm Lạc cùng Nhan Vũ thỉnh thoảng đưa mắt hướng tới đối phương, hiển nhiên là có một số chuyện bọn họ không tiện nói ra trước mặt hần, điều này khiến cho hần có chút xấu hổ, nghĩ mình dường như là chướng ngại vật.

“Học trưởng, đừng có kén ăn như thế.” Chiêm Lạc nhìn đĩa salad trong lòng hần, nhịn không được than, “Nấm, rau xanh... nói cái gì khỏe mạnh, anh ngay cả thịt còn chả có.”

“Dạ dày của tôi không ăn được nhiều dầu mỡ.” Ôn Đình Vực trả lời tự nhiên, không chú ý đến Nhan Vũ đang dùng ánh mắt quái dị nhìn bọn họ.

Chiêm Lạc dùng miệng lưỡi của cô vợ yêu.

“Cũng tốt thôi, với tôi mà nói cũng không sao, nhẹ một chút cũng được.” Ôn Đình Vực chuyên tâm vào đĩa salad của mình, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy đôi mắt mở lớn của Nhan Vũ, “Hử?”

“Ôn luật sư...” Nhan Vũ giật mình, “Hai người... hai người...”

“Đang hẹn hò.” Chiêm Lạc thần nhiên.

“Cái gì?” Nhan Vũ thoáng cái buông lỏng dao nĩa trong tay, dường như rất tức giận, “Chiêm luật sư, khi đó anh rõ ràng nói với tôi rằng hai người không phải là... Anh gạt tôi!”

“Tiểu quỷ.” Chiêm Lạc vẻ cười tao nhã có hơi chút chật vật, “Không phải như cậu nghĩ đâu, tôi không có lừa cậu... thử một thời gian, sau đó, tôi và học trưởng ở cùng một chỗ, cậu đừng quấy rầy.”

Vành mắt Nhan Vũ đỏ lên, “Anh gạt người... Anh rõ ràng nói... sớm biết thế tôi đã không tin anh...”

Ôn Đình Vực cảm thấy nuốt phải gì đó nghẹn ngang cổ, có điểm khó chịu.

Sự tình suy nghĩ kĩ một chút thì thật rất đơn giản, thời gian trước, hẳn là Chiêm Lạc đã hẹn hò với Nhan Vũ, hiện tại chẳng qua là Chiêm đại thiếu gia lại cũ ái tân hoan, thế nên mới khó xử mà thôi.

“Tiểu quý, ngoan, ăn đi!” Chiêm Lạc chú ý tới người đàn ông trầm mặc bên cạnh, xấu hổ gõ gõ đĩa ăn, “Đừng nói bậy.”

“Tôi ăn xong rồi.” Ôn Đình Vực đứng lên, “Còn có chút việc, tôi về trước, các cậu cứ chậm rãi mà trò chuyện.”

Lúc hắn xoay người, có nghe thấy Nhan Vũ tủi thân gọi, “Ôn luật sư...” sau đó Chiêm Lạc thấp giọng đe dọa, “Câm miệng lại cho tôi!”

Ôn Đình Vực cau mày đi ra khỏi nhà hàng, thở dài.

Tình cảnh hiện tại, hẳn nghĩ có chút không khỏe, hơn nữa lại bất an.

Lần gặp mặt tiếp, Chiêm Lạc không ở trước mặt hắn đề cập đến Nhan Vũ, tuy rằng cũng đã dăm lần bảy lượt nhấn mạnh với hắn, “Tôi với tiểu Vũ không có gì, anh đừng có nghĩ lung tung.”

Nhưng chuyện của y cùng Nhan Vũ hắn không biết, y giải thích tựa như chỉ là để cho có lệ, Ôn Đình Vực cũng không truy vấn, chỉ là có chút nản lòng.

Hắn biết, Chiêm Lạc cố gắng không cho hắn cùng Nhan Vũ có cơ hội ở chung một chỗ, có vẻ như sợ Nhan Vũ nói sai gì đó, vừa nghĩ chính mình là một “tân hoan” thay thế vị trí của Nhan Vũ lúc trước, hắn liền thấy chán ghét.

Hôm nay về nhà trễ, mở cửa đi vào, Chiêm Lạc vốn nên về sớm lại không có trong nhà.

Ôn Đình Vực ngăn người, mờ mịt nửa ngày, theo bản năng lại muốn đi lên trên tầng trên nhìn.

Hắn có chìa khóa nhà của Chiêm Lạc, là Chiêm Lạc đưa cho hắn, tuy rằng không cần, nhưng cũng cần phải xác minh.

Cửa mở ra, ngồi trong phòng khách quả nhiên là Chiêm Lạc, còn có Nhan Vũ.

Hai người chỉ ngồi, không có những cử chỉ gì khác... nhưng thấy hắn, Nhan Vũ kinh hãi, rồi mặt đỏ lên.

Ôn Đình Vực vốn muốn tùy ý hỏi một câu “Có muốn cùng nhau ăn cơm không?” các loại, nhìn thấy Nhan Vũ cúi đầu, ngưng ngưng cũng khiến hắn cảm thấy xấu hổ.

“À... tôi chỉ nhìn xem cậu có nhà hay không... cứ chậm rãi trò chuyện đi.” Hắn xoay người nhanh chóng rời khỏi nơi đó, đột nhiên nghĩ mình là kẻ quấy rầy bọn họ, so với hai người đó, hắn thật chịu không nổi!

Ngồi một mình tùy tiện ăn xong cơm tối, đi vào thư phòng, đóng cửa, bắt đầu làm việc. Khí trời chuyển sang âm áp, thì không có Chiêm Lạc ở bên nữa, cũng sẽ không có vấn đề gì.

“Đình Vực?” Chiêm Lạc trở lại thấy gương mặt hắn lạnh lùng, có chút hoảng hốt, ôm chặt lấy hắn, “Làm sao vậy? Anh không vui?”

“Không có.”

“Bởi vì tiểu Vũ? Anh đừng nên hiểu lầm, cậu ấy chỉ là đến lấy đồ để ở chỗ tôi lúc trước mà thôi, tôi cùng cậu ấy không có gì cả.”

Vậy Nhan Vũ đỏ mặt vì cái gì?

Ôn Đình Vực đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, ghen tức suy nghĩ linh tinh thực sự chẳng giống đàn ông tẹo nào, hắn không muốn như thế.

May mà công việc bề bộn, Chiêm Lạc sẽ không khiến hắn tốn thời gian miên man suy nghĩ, lo được lo mất nữa.

“Ôn luật sư.”

“Ừ?” Nhìn thấy vẻ mặt của trợ lí, hắn liền đoán ra được lại có việc, liền đem chuyện kia quên đi.

“Công tử nhà Lý nghị sĩ vừa đưa ra yêu cầu, muốn anh làm luật sư biện hộ cho cậu ta.”

“Ừ.” Thật bình thường, Lý Uy là khách cũ của hắn, quanh năm suốt tháng, lớn nhỏ không biết bao nhiêu lần đến thăm hắn.

Trước không nói thay người này biện hộ sẽ chỉ làm hắn có tiếng xấu, chỉ là đối với tên đại thiếu gia đáng vẻ kiêu ngạo kia hắn cảm thấy phiền, nhưng hắn cần Lý nghị sĩ giúp đỡ một chút, hiện tại nói từ chối, thì những mối quan hệ từ trước tới nay đều uổng phí.

“Lúc này là chuyện gì?” Ôn Đình Vực cầm tách cà phê uống một ngụm.

“Cùng người khác cãi nhau, rồi tên đó ra tay đánh người kia chết tại chỗ.”

Ôn Đình Vực nhíu nhíu mày, hắn kì thật đối với bản án dính tới mạng người có chút bài xích, “Ai?”

Tay Ôn Đình Vực run lên, non nửa tách cà phê đánh đổ lên người.

“A! Ôn luật sư!”

“Không có việc gì, chỉ là không cẩn thận chút thôi...” Rút khăn giấy ra, chặt vật lau vết cà phê dính trên áo đang bắt đầu loang ra, tay hắn có chút cứng ngắc.

Mơ hồ như thấy tiếng của một người đang phát điên.

“Ôn luật sư, ngài xem, con gái của tôi chết thảm biết bao! Nó oan uổng quá!”

“Nó năm nay mới có 19 tuổi! Nó vừa mới đỗ Đại học, gia đình chúng tôi còn chưa kịp chúc mừng nó!”

“Ôn luật sư, ngài xem những bức ảnh này! Nó thật xinh, vừa thông minh vừa đáng yêu, nó rất có tương lai, Ôn luật sư...”

“Nó là một đứa nhỏ tốt, thế nhưng nó chết rồi! Ôn luật sư!”

Người đàn ông trong một đêm tóc bạc trắng chính là một vị giáo sư, lúc đó hắn cũng không để trong lòng, hiện tại nhớ tới, một đêm đầu bạc trắng, kì thực là chuyện đáng sợ cỡ nào.

Cha của cô gái đã chết kia... hiện tại cũng...

“Ôn luật sư, ủy thác lần này anh có nhận không?”

Ôn Đình Vực lấy lại bình tĩnh, “Đem mọi chuyện kể lại cụ thể cho tôi.”

“Lý Uy kiên trì phủ nhận hắn cố ý giết người, hắn nói, Lương giáo sư nửa đêm lên vào nơi ở của hắn, xảy ra tranh chấp, sau đó vị giáo sư kia cầm dao lao vào hắn hành hung, vì để phòng vệ, hắn liền ra tay giết chết đối phương, nhưng mà tại hiện trường xem ra...”

Chờ cho trợ lí báo cáo xong lui ra ngoài, Ôn Đình Vực có chút mơ hồ tựa lưng vào ghế, ngồi đờ ra nhìn trần nhà.

Nảy sinh tranh chấp thì không sai, Lương giáo sư động thủ trước cũng có thể.

Chỉ là, một người hai mươi mấy tuổi, là thanh niên cường tráng, đối với một người trung niên yếu ớt hơn năm mươi mấy tuổi phòng vệ... Kì thật một đám cũng đủ rồi.

Thật sự, không cần thiết phải đâm người kia nhiều nhất như vậy...

Điện thoại vang lên, Ôn Đình Vực cầm cái tách đồ dẫn, hắn không để ý, liền giật mình, trấn tĩnh lại một chút liền nhắc máy, “Xin chào... là tôi, xin chào, Lý tiên sinh.”

Ôn Đình Vực nhắm mắt, hờ hững thưởng thức tách cà phê trong tay.

“Vâng... sự tình tôi cũng biết qua.” Cà phê rót vài giọt xuống áo, nhưng lúc này hắn lười lau, dù sao thì cũng đã bẩn, thêm một vài vết nữa thì có sao đâu, “Vâng... được...”

Hắn tự trách mình sao giọng có chút chần chừ, tâm trạng có chút không tốt?

Cùng người kia ở lâu một chỗ, bất tri bất giác cũng trở nên mềm yếu. Đứng ngốc thế, Ôn Đình Vực, mày.. cứ đi theo con đường mày đã chọn là được, người kia sớm muộn cũng sẽ rời bỏ mày.

Đừng làm cho người đó ảnh hưởng đến mày.

Thế nhưng hình như... không còn kịp nữa rồi, hắn đã bị y ảnh hưởng.

Ôn Đình Vực về đến nhà có chút trốn trốn tránh tránh, sợ Chiêm Lạc biết chuyện này, tuy rằng sớm muộn y cũng sẽ biết, nhưng hiện nay hai người hòa hợp không chút khắc khẩu, hắn thật mong muốn sẽ duy trì như vậy lâu một chút.

“Học trưởng, anh về rồi.” Chiêm Lạc đang thu dọn này nọ, “Ngày mai là cuối tuần...”

“Ừ, đúng vậy.” Bọn họ có hẹn cuối tuần hai người ra bờ biển, thời tiết cũng đã chuyển sang ấm.

“Ngày mai tôi không thể đi cùng anh, tôi có việc, anh đừng để ý nhé!” Chiêm Lạc giả vờ tốt bụng, hôn thật nhiều lên cái trán của hắn, “Tôi sẽ về trước buổi tối, anh chờ tôi rồi cùng ăn cơm.”

“Gì, cậu muốn đi lướt sóng sao? Ôn Đình Vực nhìn thoáng qua hành lí của y, kinh ngạc nói, “Thật hăng hái quá.”

“Đúng vậy, thỉnh thoảng vận động một chút.” Chiêm Lạc cười cười, ôm lấy thắt lưng hắn, “Tôi kĩ thuật rất tốt, chỉ có anh là không biết.”

“Vậy sao?” Ôn Đình Vực lầu bầu, “Vậy mang tôi theo đi.”

“Ừm, lần này là đi cùng với mấy đồng nghiệp trong Sở, anh chẳng phải là không hợp với bọn họ sao.”

Về mặt Chiêm Lạc luôn là như thế, ưu nhã không màng danh lợi, hôn hắn một cái thoải mái, tràn đầy ý tứ, “Sau đó tôi sẽ đi cùng với anh, chỉ có hai chúng ta thôi.”

Ôn Đình Vực phát hiện, bản thân ngày càng ý lại người đàn ông này, trong lòng hắn, mọi kiên cường đều hóa thành mềm nhũn, cùng y một chỗ, nhớ tới trước đây vẫn nhớ mãi không quên phải báo thù, giờ thì hầu như không còn, đại khái là ở chung một thời gian với người như vậy, tự nhiên sẽ muốn quên đi hận thù.

Đột nhiên hắn rất chán ghét phải giao tiếp với Lý nghị sĩ.

Thật muốn dừng lại, không hề muốn bản thân khó chịu vì án này, tất cả xấu xa gì đó đều nên đến đây mà kết thúc, chỉ cùng Chiêm Lạc, hai người cùng một chỗ, Chiêm Lạc đã từng nói thích hắn, đã nói sẽ không rời xa hắn, hiện tại nghĩ lại, đối thủ ngang cơ khiến hắn hận như thế, chỉ cần Chiêm Lạc là đủ rồi.

Có phải người rơi vào vòng tình, đều sẽ trở nên yếu đuối như thế không, như vậy thật chẳng có tiền đồ? Không thể như vậy sao?

Ôn Đình Vực âm thầm thở dài, tùy ý để Chiêm Lạc đem hắn đặt trên sofa, “Này, chúng ta còn chưa ăn cơm tối.”

“Tôi hiện tại muốn ăn anh hơn... một lần là được rồi, có được không? Ngoan nhé, học trưởng... tôi thích nhất là anh...”

Ôn Đình Vực trở mình, cũng không đẩy người đàn ông đang hôn hắn không dứt. Hay là... ngày mai gọi điện thoại cho Lý nghị sĩ... như vậy được không?

.

.

Cuối tuần, Ôn Đình Vực ở nhà một mình có chút cô đơn, liền bước vào một cửa hàng sách, ôm liền mấy quyển sách đi ra thì thấy Vương luật sư hói đầu phì bụng, cũng đang cầm hai quyển sách đứng chờ tính tiền.

Đầu tiên hắn chẳng có phản ứng gì, mãi đến khi ngồi vào khởi động xe, nghĩ lại, Vương luật sư... chẳng phải là cùng Chiêm Lạc... đi lướt sóng sao?

Trong lòng không yên mà về nhà, nhẩn nại nửa ngày, chính là tự mình rước lấy nhục mà gọi điện cho Nhan Vũ.

“Tiểu Vũ? Cậu ta không ở nhà, sáng sớm đã đi ra ngoài rồi.” Nhận điện thoại chính là John ở chung phòng với tiểu Vũ.

“A, cậu ấy đi đâu à? Tôi nghe nói cậu ấy muốn đi lướt sóng, đúng vậy, vậy nên mới nói, cậu ta đột nhiên hăng hái như thế... Một người? Đương nhiên không phải, ngồi xe bus rất chậm, rất phiền, là Chiêm luật sư lái xe tới đón cậu ta... Đúng vậy, tôi đương nhiên không nhớ nhầm, Chiêm luật sư ở dưới lầu bấm còi một lúc lâu, tôi bị đánh thức mới...”

Ôn Đình Vực quảng điện thoại xuống, đột nhiên rất muốn cười.

Hà tất phải tốn hơi lừa hẩn? Đối với Nhan Vũ mãi không chịu nói, nói thẳng ra chẳng phải tốt hơn sao? Lẽ nào hẩn còn có ý gì? Chẳng nhẽ hẩn thà chết không chịu buông tay?

Ngồi trong phòng khách, dạ dày từng đợt quặn lên. Cảnh tượng Chiêm Lạc lần đầu tiên ôm hẩn nói “Tôi thích anh” ngày càng xa, hết lần này tới lần khác hẩn vẫn còn nhớ tựa như vừa mới nghe được tâm ý này.

Được rồi! Hẩn nằm trên sofa tự giễu, dạ dày quặn đau, hẩn thực sự là một thằng ngu. Chiêm Lạc trước đây rõ ràng ghét hẩn đến như thế, hẩn sao có thể cho rằng, Chiêm Lạc thực sự sẽ nói thích hẩn, ở cùng hẩn.

Chờ cho thở đều trở lại, hẩn bắt đầu thu dọn mọi thứ, đem những thứ thuộc về Chiêm Lạc lấy ra, ngay cả một quyển sổ ghi chép cũng không chừa lại, miễn cho trong phòng còn lại chút vết tích gì liên quan đến người kia.

Vốn muốn vít đóng đồ đồ ngoài cửa, nhưng thực sự có điểm khó coi, cũng không muốn già mồm cãi láo, liền khổ cực khuôn đóng đồ đồ đem lên trên tầng, đóng cửa phòng người đó lại, hẩn sẽ đem chìa khóa nhét vào khe cửa.

Được rồi, sạch sẽ. Cũng không cần nói gì với Chiêm Lạc, y trở về nhìn rồi sẽ hiểu.

Lần này dạ dày đau thật lâu, hẩn nhẩn nại bắt đầu chuyên tâm vào tư liệu án tử của Lý Uy, cũng không thể đem đau đớn này quên đi, mãi cho đến khi ngoài cửa truyền đến gõ cửa dồn dập, hẩn mới thở sâu đứng lên.

Hẩn mở cửa rồi đứng chần ngay đó.

“Học trưởng? Anh ở trong sao? Làm sao vậy, anh không sao chứ?” Chiêm Lạc giọng có chút hoảng loạn.

“Đưa chìa khóa phòng cho tôi, Chiêm tiên sinh.” Ôn Đình Vực đứng cạnh cửa lạnh lùng mở miệng, “Phòng của cậu ở trên lầu, đừng nhớ nhầm.”

“Cái gì vậy.” Chiêm Lạc bắt đầu cười. “Tôi mệt mỗi một ngày, không cho tôi nghỉ ngơi, liền đuổi tôi đi sao? Anh chẳng biết chăm sóc gì cả, học trưởng.”

Ôn Đình Vực nghe âm thanh người nọ thoải mái, chỉ cảm thấy mệt mỏi, “Mệt mỗi một ngày, trở về nhà của cậu mà nghỉ ngơi, ở lại nhà tôi làm gì? Tôi với cậu có quan hệ gì?”

Chiêm Lạc ở ngoài cửa im lặng một hồi, nghi hoặc vỗ vỗ cửa, “Học trưởng?”

Thực sự không muốn cùng người kia dây dưa nữa, Ôn Đình Vực đơn giản nói, “Đồ đạc gì đó của cậu, tôi cũng đã cho người dọn trở về rồi, về sau đừng tới tìm tôi nữa, chúng ta một chút quan hệ cũng không có, phiền cậu đi đi.”

Ngoài cửa an tĩnh một lúc lâu, sau đó là bước chân người rời xa.

Ôn Đình Vực ngồi xổm xuống đất, tập trung hết sức đối phó với cái dạ dày đang ngày càng quặn lên, đầu đầy mồ hôi.

Một lát sau, ngoài cửa lại có tiếng người, hơn nữa vừa kịch liệt vừa thô bạo, hiển nhiên là Chiêm Lạc đang tức giận, “Ôn Đình Vực, anh đi ra đây nói rõ cho tôi, anh đang làm cái gì!”

Ôn Đình Vực không nói một tiếng vỗ vỗ bụng.

Hắn nghĩ tới thời Đại học, là học trưởng, Chiêm Lạc là học đệ cùng một chỗ, quãng thời gian đó cũng tương đối hạnh phúc, kia học đệ mỹ lệ ưu nhã nhưng cũng không kém phần nam tính, là người bạn duy nhất của kẻ luôn một mình như hắn.

Hắn là kẻ không biết biểu đạt tình cảm, thông thường người khác nhìn vào sẽ thấy hắn lãnh đạm, nhưng đối với Chiêm Lạc lại thực ôn nhu, đó là tình cảm sâu sắc mà hắn đối với duy nhất một kẻ xa lạ, tuy rằng Chiêm Lạc vẫn luôn than rằng hắn lạnh lùng.

Hắn kì thực lúc đó, quả thật rất thích Chiêm Lạc.

Sinh hoạt một mình, duy nhất chỉ có một người cùng hắn.

Hắn đối với Chiêm Lạc là loại tin cậy cùng ý lại, chỉ cần hắn không nói, ai cũng không tưởng tượng được.

Nhưng chỉ có Chiêm Lạc, lúc đó tự nhiên lại đối với hắn như vậy! Biết rõ hắn tâm cao khí ngạo, tự tôn cùng cố chấp, còn dùng dùng phương pháp khiến tất cả đàn ông đều căm ghét mà nhục nhã hắn... Hắn nản lòng nên không một lời mà rời đi, còn tưởng rằng cả đời sẽ không để người nào phản bội nữa, vậy mà, lại vẫn là một người xúc phạm hắn hai lần.

Thực sự là được rồi, là hắn ngu ngốc.

—o0o—

10. Chương 10

“Ôn Đình Vực!”

Cửa bị đập mạnh, Chiêm Lạc cậy mạnh hắn không phải chưa từng thấy qua, chỉ là không nghĩ tới sẽ đáng sợ như thế này.

“Anh nếu không mở cửa cho tôi vào, tôi sẽ đem phá hủy cả bức tường này, anh có tin hay không hả? Ôn Đình Vực!”

Thật sự là hắn không phải sợ hãi uy hiếp, mà là sợ tiếng động cùng tranh cãi lớn như thế, sẽ gây náo, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng đứng lên mở cửa.

Chiêm Lạc không nói được một lời, nghiêm mặt đi vào, với tay đóng cửa lại.

“Anh có ý gì? Vô duyên vô cớ đùa như thế? Tôi có gì khiến anh không hài lòng? Anh có thể nói thẳng, sao lại làm như thế? Anh rốt cuộc nghĩ tôi thế nào đây, anh nói rõ ràng cho tôi!”

“Tôi nào dám.” Ôn Đình Vực nở nụ cười, “Tôi có thể muốn cậu thế nào? Tôi cho tới bây giờ đều là như thế, không quen mất thì cậu có thể đi tìm Nhan Vũ, cậu ta rất dịu dàng, vừa vặn hợp với cậu.”

“Anh nói cái gì kì quặc vậy?” Chiêm Lạc mặt biến đen, “Đừng cố tình gây sự...”

“Tôi cho dù có cố tình gây sự cũng là đối với kẻ vô sỉ như cậu.”

Chiêm Lạc hung hăng túm lấy cổ áo hắn, đem hắn ném xuống, “Anh có tin tôi cường bức anh ngay bây giờ không?”

Ôn Đình Vực cảm thấy bụng đau đến không thể kiên trì thêm được nữa, nằm trên sofa cuộn mình lại, ấn ấn bụng, cười lạnh một tiếng, “Chỉ bằng cậu? Cậu còn sức sao? Nhan Vũ không vất kiệt sức cậu sao? Lướt sóng không được mãnh liệt sao?”

Chiêm Lạc mờ mịt nhìn hắn, “Nhan Vũ chuyện gì?”

Ôn Đình Vực thật không còn cách nào duy trì được vẻ lạnh lùng, nhịn không được hét lên: “Cùng cậu ta làm chuyện gì? Cậu ít dối trá đi, cậu dám nói ngày hôm nay không đi cùng cậu ta?”

Chiêm Lạc ngẩn ngơ, khí thế toàn bộ bay biến, có điểm mất tự nhiên, “Cái kia, tôi chỉ là...”

“Được rồi!” Ôn Đình Vực hướng phía y hung dữ nói, “Cậu không cần khó xử, cùng với ai một chỗ đều là tự do của cậu, với tôi chả có quan hệ gì hết, tùy cậu thế nào cũng được, không cần phải lén lút! Bị cậu đùa giỡn là tôi ngu xuẩn...” Cổ họng như đột nhiên phát nổ, có chút khó nói, “Sau đừng... làm phiền tôi nữa... Được rồi... tôi van cậu, đừng đùa giỡn tôi nữa...”

Dù thế nào thì hắn cũng đã quen.

Bị người khác phản bội, cũng không phải là chưa từng có trải qua.

Yêu một người là cảm giác thế nào, hắn sẽ rất nhanh quên thôi.

Chiêm Lạc kinh ngạc nhìn hắn, đột nhiên không biết làm thế nào, “Đình, Đình Vực, anh khóc sao?”

“Ít nói linh tinh!” Ôn Đình Vực oán hận, quay mặt sang chỗ khác không nhìn y, nhin không được hết, “Mau rút!”

“Học trưởng...” Giọng Chiêm Lạc tự nhiên lại rất hưng phấn, “Anh thực sự khóc sao? Oa... Thật cao hứng... Anh là vì tôi mà khóc...”

Ôn Đình Vực tức giận đến nỗi trước mắt một mảng đen, tay run lên, “Cậu lập tức rút ra ngoài cho tôi...”

Chiêm Lạc ngoảnh mặt làm ngơ, một tay nâng hắn vào lòng, ngã xuống sofa, trong miệng thì thào: “Học trưởng... tôi thật vui... anh quả nhiên là thích tôi, đúng không? Đứa ngốc, cho tới bây giờ anh cũng chẳng chịu nói, hại tôi lo lắng có phải mình đã quá đa tình hay không... anh nói sớm một chút thì...”

Ôn Đình Vực toàn thân run lên, hận không thể đâm y một phát đầu hồng luôn.

Chiêm Lạc say sưa ôm nửa ngày mới chú ý đến sắc mặt tái xanh của hắn, cuống quýt giải thích, “Anh đừng hiểu lầm, tôi tuy rằng đi cùng tiểu Vũ ra ngoài... lừa anh là tôi sai, nhưng tôi tuyệt đối không có quan hệ gì với cậu ta, anh phải tin tưởng tôi... Tôi có thể thề. Tôi với tiểu Vũ cho tới bây giờ chỉ là bạn bè bình thường, cái chuyện vượt rào gì gì đó đều chưa từng làm qua...”

“Anh tin tôi đi... trừ anh ra, bên ngoài tôi thực sự không có làm với người nào khác... đừng nói làm gì, ngay cả hôn tôi cũng chưa từng, trong lòng tôi chỉ có một mình anh, học trưởng... anh đừng như vậy mà, đừng nổi nóng, đừng giận có được không? Tôi không có làm chuyện xấu... đừng có tùy tiện nghi ngờ tôi... ô... ô... học trưởng... người ta rõ ràng là yêu anh như thế...”

Ôn Đình Vực thiếu chút nữa thì ho ra máu, trừng mắt với cái kẻ đang làm nũng giả bộ đáng yêu, một câu cũng không nói.

“Được rồi...”

Chiêm Lạc quây một hồi rồi lại khôi phục lại dáng vẻ tươi cười, dè nặng lên bả vai hắn, cúi xuống hôn, “Ngoan, để tôi ôm anh một chút... anh phải tin tưởng tôi, tôi chỉ thích một mình anh... anh tuy rằng có chút yếu...”

Khóe miệng Ôn Đình Vực co giật.

“Được rồi, đừng có nhìn tôi với ánh mắt hoài nghi thế, tôi nói là được mà.”

Chiêm Lạc lầu bầu, “Dù sao thì tôi cũng thắng... Ừm, cái kia, ngày hôm nay tôi cùng tiểu Vũ ra ngoài, thực không phải là như anh tưởng tượng. Chúng tôi không phải là hẹn hò... Ừm... vì một tên nào đó mà mới thi đấu...”

“Tiểu Vũ... cậu ta... người cậu ta thích là anh.”

Chiêm Lạc phần nộ nói, “Cũng chỉ có anh thiên tài như thế sao lại không nhìn ra được? Anh luôn luôn nói một kiểu trong lòng một kiểu, tôi cũng thật sự không biết trong lòng anh rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, rốt cuộc có nghĩ tới tôi hay không... Anh đối với cậu ta so với tôi khiêm nhường nhiều lắm, tôi đương nhiên là lo lắng!”

“...”

“Hết lần này tới lần khác tiểu quỷ kia muốn chen chân vào làm kẻ thứ ba, uổng công tôi giúp nó nhiều như thế, cũng chẳng biết cảm ơn gì... Ô, được rồi. Tôi cũng không để ý nữa, không sai, tất cả mọi người đều có quyền cạnh tranh công bằng, cho nên tôi cũng không thể lúc nào cũng ngăn cản nó biểu lộ với anh, nhưng cậu ta thiếu tôi nhiều ân tình như thế, nói thế nào thì cũng nên báo ơn một chút, cho nên...”

“Ừm... chúng tôi hẹn thi lướt sóng... Đây, có gì hay mà cười, đây là tiểu Vũ chọn, tôi cũng không còn cách nào, chúng tôi chỉ có ở mặt này là tương xứng, hơn nữa cũng đều là môn thể thao dành cho đàn ông, anh cũng biết có bao nhiêu mạo hiểm...”

“Được rồi, nghe tôi kể tiếp này, tôi nói tôi thắng cậu ta sau này phải tránh xa anh, không được có ý gì với anh, cậu ta nói cậu ta thắng thì... cái gì cùng anh hẹn hò chứ? Mơ tưởng! Cậu ta thắng thì cũng chỉ có khả năng thổ lộ với anh mà thôi... Ừm... Đương nhiên... cuối cùng lão công của anh cũng không có thua, tuy rằng có điểm hiểm...”

Ôn Đình Vực phụng phịu, đột nhiên không dám đối diện với người phía trên.

“Cho nên, anh đã rõ chưa? Tôi thế nào có thể ở ngoài xằng bậy, tôi rất khiết phích. Chỉ có anh mới ngốc thế không chịu tin tưởng tôi.” Chiêm Lạc ác ý đè nặng lên hán, bàn tay sờ lên mặt vỗ vỗ, “Tôi bình thường yêu anh yêu đến nỗi ‘dốc hết sức’, anh lại dư thừa tình lực suy nghĩ miên man có phải không?”

“Biến thái!” Ôn Đình Vực ghen đỏ mặt, “Tay bỏ ra!”

“Học trưởng...”

Chiêm Lạc vui đùa trên vai hán, ôm chặt, “Kì thật... tôi một chút lòng tin cũng không có... Nếu như anh không yêu tôi... vậy tôi thắng tiểu Vũ một chút cũng chẳng ý nghĩa, một ngày nào đó anh cũng sẽ rời xa tôi... Nghĩ không ra anh sẽ vì tôi mà khóc... quan tâm tới tôi như vậy... tôi thật sự rất vui...”

Ôn Đình Vực không nói được lời nào, trên mặt ảo não bùng lên một trận nóng ran.

Đôi môi trên vai hán bắt đầu dùng phương thức phiến tình, chậm rãi cách một cái áo sơ-mi liếm, hai người dính sát nhau như thế khiến hán cảm giác được thân thể nóng như lửa của Chiêm Lạc, nhịn không được kinh hoàng cùng chặt vật ẩn người bên trên ra, “Làm gì, cậu...”

Đôi môi ẩm áp chuyển sang chăm chú mút cổ, sau đó từng chút từng chút một vòng lên trên, sau cùng ngậm lấy vành tai hán, khẽ cắn, Ôn Đình Vực biết Chiêm Lạc lần này có ý trêu chọc hán, cắn môi, hán không biết nên đánh y hay là nên ôm y.

Tuy rằng xấu hổ, nhưng giờ câu lệ bảo Chiêm Lạc dừng tay hán cũng chẳng còn lập trường, hướng chi không cần Chiêm Lạc khiêu khích, chỉ cần hai bàn tay của người này đụng chạm, hán liền rất nhanh có phản ứng.

Không cự tuyệt được, chẳng thể làm gì khác hơn là nỗ lực điều chỉnh lại hô hấp, không cho bản thân biểu hiện bộ dáng chật vật.

“Thích tôi không?”

Gương mặt hán nháy mắt đỏ bừng, chuyển dời ánh mắt, kiên trì không trả lời câu hỏi người đối diện.

“Anh...”

Chiêm Lạc khẽ cười, ra sức cắn lên cái cằm của hán, “Hay mạnh miệng, anh như thế nào lại không thành thật đến thế... tôi sẽ làm cho anh thành thực đáp trả.”

Ôn Đình Vực vừa định mắng y hạ lưu, nhưng bởi vì động tác kế tiếp của y mà biến thành khó kiềm chế, thở dốc, “Đồ... khôn...”

“Ai, học trưởng, tôi thực sự là thích cái miệng phía dưới của anh...”

Vật thể cứng rắn, nóng bừng mãnh liệt đi vào, động tác bỗng nhiên trở nên kịch liệt, khiến sofa rung động, Ôn Đình Vực chỉ có thể ôm chặt lấy bờ vai của y, tận lực thả lỏng cơ thể, thích ứng với sự xâm nhập của y, cố gắng hô hấp, không để cho bản thân vì động tác kịch liệt này mà thất thổ.

Giao thừa ngày càng nóng, va chạm điên cuồng, hán thậm chí nghĩ đến một việc —— ngày mai phải tháo giặt sofa rồi.

Sau khi tỉnh lại, thấy mình nằm trên giường lớn, Chiêm Lạc quả nhiên nói là làm, khiến hắn “thành thật” một hồi.

Hai người ở trên sofa chỉ cởi quần xuống một nửa, quần quýt không rõ, chuyện này thật khiến Ôn Đình Vực xấu hổ, sau bị mang về phòng, bị lật qua lật lại, lăn tới lăn lui, những câu mất mặt đều bị Chiêm Lạc bức cung nói ra hết, hắn hiện tại thật không dám ngẩng đầu.

“Anh yêu —— “ Chiêm Lạc giả bộ cô vợ yêu đến buồn nôn, Ôn Đình Vực cũng chỉ có thể mặt đỏ tới mang tai, ảo não, đưa lưng về phía y, mặt chôn chặt trên cái gối.

“Đừng như vậy chứ...” Chiêm Lạc hiện tại đã vứt bỏ triết để cái gọi là tao nhã của y, “Người ta yêu anh như thế... anh cũng phải có một chút biểu hiện gì đi chứ...”

Ôn Đình Vực chỉ có thể để hắn ôm mình xoay người lại, mặt đối mặt, “Cậu thích tôi ở điểm gì?” Nhịn không được hỏi một câu ngu.

“Gì?” Dường như đã khiến Chiêm Lạc khó khăn, “Tôi nghĩ... anh người này, tùy hứng, lại lạnh lùng... tính tình thì... lại chẳng có nghĩa khí, không có lòng tốt...”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Ôn Đình Vực tát một phát y tự động im bật.

Mắt thấy vẻ mặt Ôn Đình Vực không tốt, y vội vàng vuốt đuôi, “Tôi chỉ là nói thật mà thôi, tôi thật sự chẳng biết vì sao lại thích anh, này, đừng giận mà, mặc kệ như thế nào tôi đều thích anh, cho dù anh có là ác quỷ tôi cũng muốn...”

Ôn Đình Vực không chút nào cảm động “Hanh” một tiếng.

Chiêm Lạc tội nghiệp giả bộ lấy lòng, “Được rồi! Được rồi... tôi sẽ không nói vậy nữa, anh phạt tôi đi, tôi sau này mỗi ngày đều giúp anh dọn dẹp phòng, thổi cơm cho anh, lái xe đưa anh ra ngoài, chờ anh trở về, kiếm tiền cho anh tiêu, buổi tối lại thông khí cho anh... Ai yêu —— “

Phía trước còn có thể nhẫn nại, nghe đến câu cuối cùng, rốt cuộc nhịn không được nữa một phát đá vào trung tâm y.

“Ai, lão bà.” Chiêm Lạc bày ra bộ dạng buồn thương, “Anh không nên hơi chút là đá vào đấy, nếu hỏng, sau này ai làm cho anh sung sướng đây?”

Ôn Đình Vực xù mặt không để ý đến y, lúc bị y ôm chặt cũng không có phản kháng.

Hai người cứ nằm yên ôm nhau như vậy một hồi, yên ổn như vậy một lúc mãi đến lúc Ôn Đình Vực do dự mở miệng: “Chiêm Lạc.”

“Ừ?”

“Tôi... tôi muốn thay Lý Uy ra tòa biện hộ.” Hắn liếm môi, sợ Chiêm Lạc mở lời trước nên nhanh chóng đem vụ án nói vắn tắt lại, có chút sợ khi bị cắt ngang sẽ không có dũng khí nói tiếp.

Ý cười trên mặt Chiêm Lạc quả nhiên không còn, có chút nghiêm túc nhìn hắn, “Anh thực sự thụ giáo vụ này?”

“Ừ.”

Ôn Đình Vực khẩn trương liếm môi, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt Chiêm Lạc. Nơm nớp lo sợ phản ứng của Chiêm Lạc, mãi một hồi cũng chỉ có im lặng khiến hắn thật khổ sở.

Không thể đối với Chiêm Lạc đòi hỏi quá.

Tuy rằng nói “Mặc kệ thế nào tôi đều thích anh” nhưng không thể nào mà dễ dàng tha thứ chuyện này.

Hiện tại Chiêm Lạc có bỏ hắn đứng dậy thì cũng đúng thôi.

“Đình Vực, tôi không rõ...” Tay Chiêm Lạc ôm thắt lưng hắn không có buông ra, ngược lại còn chặt hơn một chút, điều này làm hắn an tâm không ít, “Anh thật ra cũng không muốn, phải không?”

Ôn Đình Vực nuốt nước bọt, không hé răng.

“Có lí do gì khiến anh phải lấy lòng Lý gia? Anh muốn Lý nghị sĩ giúp anh việc gì?”

Ôn Đình Vực không nói, có một chút sợ hãi.

“Tôi nghe nói...” Chiêm Lạc hơi chút thay đổi tư thế, đem hắc quây chặt trong lòng, “Thư nghị sĩ gần đây có chút phiền phức, tin tức này đều bất lợi với ông ta, là từ đâu truyền ra... anh so với tôi rõ hơn đúng không?”

Ôn Đình Vực sắc mặt trở nên khó coi.

“Vì sao vậy?” Cảm giác được thân thể hắc trở nên cứng nhắc, Chiêm Lạc đem đầu hắc tựa trên vai mình, “Anh chính miệng mình nói cho tôi nghe, có được không?”

Ôn Đình Vực nhắm hai mắt, trầm mặc một hồi, hai người im lặng một lúc lâu.

“Cậu thực sự muốn biết ư?” Giọng nói có chút suy yếu.

“Chỉ cần là có liên quan đến anh.” Chiêm Lạc bình tĩnh.

“Vậy thì cậu hãy nghe tôi kể cho nghe một câu chuyện xưa.”

Ôn Đình Vực bình tĩnh, sắc mặt cuối cùng không còn tái xanh như trước nữa, “Trước có bốn người bạn thân, ba nam một nữ, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tuy rằng gia thế không giống nhau thế nhưng quan hệ lại rất tốt...”

Chiêm Lạc ôm hắc chặt hơn chút nữa, môi dán trên trán hắc.

“Cô gái kia họ Ôn, lớn lên thật xinh đẹp, hơn nữa lại là con gái độc của một gia đình giàu có, ba người con trai kia đều rất thích, nhưng cô ấy đương nhiên chỉ có thể gả được cho một người trong số bọn họ.”

“Trong số ba người này, thì có hai người xuất thân nghèo hèn, một người họ Tạ, một người họ Đinh. Người họ Tạ là một người thành thật, họ Đinh so với người kia thì khôn khéo hơn nhiều lắm. Người còn lại kia, giống như cô gái ấy đều là xuất thân danh gia vọng tộc. Thế nhưng sau cùng cha mẹ cô gái lại gả cô cho người họ Tạ, bởi anh ta chăm chỉ, hiếu học, rất có tương lai, thái độ làm người kiên định, sẽ là một người đàn ông tốt.”

Hô hấp Ôn Đình Vực có hơi gấp, Chiêm Lạc ôm hắc, rõ ràng cảm nhận được nhịp đập mãnh liệt của tim cách một lớp y phục.

“Người kia cái gì cũng tốt, lại dễ tin người, căn bản biết rõ đối phương là người thế nào mà vẫn đem bọn họ coi như bạn tốt.”

“Anh ta cùng người con gái kia kết hôn, sinh được một đứa con trai, kế thừa gia sản nhà cô gái đó, ba người một nhà vốn là hạnh phúc mỹ mãn. Nhưng anh ta không nghĩ tới, người họ Đinh kia, người bạn tốt của anh ta, có dị tâm. Uống phí anh ta đối với người kia thật lòng, kiếm việc làm cho người kia trong công ty mình, chuyện làm ăn một chút cũng không giấu diếm.”

“Kì quái chính là, công ty rõ ràng kinh doanh không hề sai, thế nhưng tài chính cứ ngày lại thiếu hụt càng nhiều, rốt cuộc cũng có ngày tuyên bố phá sản, người bạn họ Đinh ấy trong một đêm cũng không thấy bóng dáng, có người nói hắc đã trốn sang Mỹ, mang theo bạc triệu sang đó.”

Ôn Đình Vực hẩn hẩn, trên trán gân xanh giạt thành thịch, “Vợ chồng họ Tạ tuy rằng biết rõ là người bạn họ Đinh kia tính kế, nhưng lại không có bằng chứng. Khi đó khốn cùng, chán nản, thực sự là tuyệt đường, không thể làm gì khác hơn là đi nương nhờ người con trai thứ ba kia.”

“Người ấy... tất cả mọi người đều coi người ấy là chính nhân quân tử, hẩn...” Giọng Ôn Đình Vực bắt đầu run lên nhẹ nhẹ, “Hẩn...”

“Hẩn họ Thư!” Chiêm Lạc nhẹ nhàng thay hắc nói nốt câu cuối, không một chút ngoài ý muốn thấy Ôn Đình Vực trợn tròn mắt.

“Cậu... cậu thế nào... biết? Cậu điều tra tôi?”

Chiêm Lạc thở dài, “Đứa ngốc, người tôi quan tâm... tất cả những gì về người đó, tôi đương nhiên là muốn biết.”

“Hắn họ Thư.” Chiêm Lạc dùng giọng nói bình tĩnh thay hắn nói, “Rất tài hoa, trẻ tuổi như vậy đã là thẩm phán, sau thì lên làm nghị sĩ. Thái độ làm người cũng rất ngay thẳng, hơn nữa trọng nghĩa, không nói hai lời liền thu nhận hai người bạn ngày xưa, thậm chí còn giúp đỡ bọn họ Đông Sơn tái khởi*.”

“Thế nhưng sau này lại không biết bởi vì nguyên nhân gì, đột nhiên xảy ra thảm án, Tạ phu nhân cầm dao chính tay giết chết chồng, vụ án giết người ngay lập tức được khởi tố, do đích thân Thư thẩm phán xử, tuy rằng trước đây là bạn tốt, nhưng ông ta chính là theo làm việc theo lẽ phải, tuyệt đối không lưu tình, mà Tạ phu nhân ngày thứ hai ngồi tù, liền nuốt lưỡi dao tự sát.”

“Đấy là giả!”

Ôn Đình Vực hét lớn, hai con mắt đều đỏ, “Bà làm sao có khả năng giết ông ấy! Bà đối với ông vẫn hết lòng yêu mến, hai người vẫn đều rất ân ái, cho dù là có nghèo đến không còn một xu thì bà cũng cam tâm mà chết theo ông ấy, thế nào có khả năng...”

Chiêm Lạc cúi đầu trong thấy nước mắt trên mặt hắn, từng giọt từng giọt rơi.

“Mẹ tôi... bà bị oan... Bà thế nào có thể giết cha tôi...”

“Ngoan nào... đừng khóc... ngoan...” Chiêm Lạc ôm hắn thật chặt, để đầu hắn tựa vào ngực mình, cảm giác áo sơ-mi rất nhanh có một mảng lớn ướt đầm.

“Chính tên Thư Ngang kia... nhất định là hắn cố ý hại chết cha tôi rồi đổ tội lên đầu mẹ tôi... hắn chính là quỷ đội lốt người...”

“Đình Vực.” Chiêm Lạc vuốt ve đầu người đàn ông trong lòng mình, dùng giọng nói nhẹ nhàng không kinh động, “Kì thật, tôi không cảm thấy ông ta có chút gì đáng nghi.”

“Cậu...”

“Anh hãy nghe tôi nói xong đã.” Chiêm Lạc trấn an vỗ vỗ lưng người kia, “Chuyện người họ Đình kia chính xác là như vậy, ai cũng biết hắn là kẻ phản bội Tạ gia, thế nhưng Thư Ngang, ông ta hại chết ba anh? Vì lí do gì?”

“Bởi vì ông ta thích mẹ tôi! Ba người bọn họ lúc đó đều theo đuổi bà... mẹ tôi được gả cho cha tôi, ông ta vẫn ghi hận trong lòng, chờ thời cơ để trả thù... đáng thương cho cha tôi tin tưởng ông ta như vậy... đem hắn trở thành người bạn tốt nhất...” Thân thể Ôn Đình Vực run rẩy thật mạnh, hàm răng cũng va vào nhau.

Chiêm Lạc đề người đàn ông đang kích động kia lại, “Đình Vực, anh tỉnh táo một chút, tâm tình của anh tôi có thể lí giải, nhưng Thư thẩm phán thực sự không phải loại người tiểu nhân dễ tiện như vậy.”

“Ý của cậu là tôi tiểu nhân dễ tiện?”

“Đình Vực...” Chiêm Lạc cảm thấy có chút không phải.

“Đúng, là tôi lúc đó cố ý muốn xử chết Đình Thuấn Chi! Cho dù hắn lần đó vô tội, thế nhưng trước đó thì sao?”

“Hắn trước kia đối với gia đình chúng tôi thế nào? Bản thân hắn cũng chột dạ, trên tòa án hắn căn bản là nhận ra tôi cho nên mới sợ hãi như vậy! Không phải thì hắn sẽ không nuốt lưỡi dao! Tôi chính là cố ý muốn trả thù hắn, hắn bị trừng phạt thế là đúng tội!”

“Đình Vực!” Chiêm Lạc đau đầu, ôm chặt lấy người yêu đang kịch liệt giãy dụa, đem hắn vững vàng áp chế trên giường, “Anh đừng kích động.”

“Thư Ngang, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho hắn! Tôi nhẫn cho đến tận giờ, làm nhiều việc như vậy, chính là để trả thù ông ta, tôi...”

“Anh đừng ngu ngốc thế, anh là luật sư, cũng biết mọi việc đều phải có chứng cứ, anh nói ông ta hại chết cha anh, rồi giá họa cho mẹ anh, chứng cứ đâu? Nếu không có bằng chứng thì chẳng phải là oan uổng người khác sao?”

“Mẹ tôi vì sao giết cha tôi? Dựa vào thời gian xảy ra vụ án, căn bản là tội danh không thể thành lập! Bà vì sao muốn giết ông ấy? Giết người cũng phải có động cơ!”

Chiêm Lạc á khẩu không trả lời được, nhìn người dưới thân mình thở phì phò, vẻ mặt đầy nước mắt cùng mồ hôi, giúp hấn lau đi giọt nước mắt đang chảy ra, y nhẹ hôn lên đôi mắt đầy nước.

“Anh đừng đau khổ... Anh có nghĩ tới có nguyên nhân mà bà không muốn nói ra không? Hay là Thư Ngang cùng mẹ anh đều biết rõ, chỉ là bọn họ xuất phát từ việc bảo vệ danh dự cá nhân nên không chịu nói ra?”

“Cậu muốn ám chỉ điều gì?” Ôn Đình Vực khàn khàn giọng, ở trong lòng Chiêm Lạc cuối cùng cũng bình tĩnh lại đôi chút, thanh âm có chút oán giận.

“Không có gì...” Chiêm Lạc thở dài, thoải mái không ngừng hôn người bên dưới mình, bởi vì bi thương cùng oán hận mà run rẩy không thôi, “Chỉ là, Đình Thuấn chết là đủ rồi, đừng nên trả thù Thư Ngang, có được không? Bỏ qua tất cả mọi chuyện đi, mọi người cũng đã mệt mỏi lắm rồi...”

“Không được, cậu không phải là tôi, cậu đương nhiên không rõ! Cậu không biết tôi hận nhiều thế nào... người đàn ông ấy là bạn tốt nhất của cha tôi... tất cả di vật của cha tôi đều là ảnh của ông chụp cùng người đó... Cậu không tưởng tượng được cha tôi đối với ông ta có bao nhiêu tín nhiệm, vậy mà ông ta lại có thể làm được chuyện đó! Cha tôi... ông chết thật thảm thương... thật thảm...”

“Đình Vực...”

“Ông cả đời đều bị người mình tin tưởng nhất phản bội... ông chết cũng không thể nhắm mắt...”

“Đình Vực, không phải như thế...”

“Mặc kệ như thế nào, dù sao tôi cũng sẽ không bỏ qua cho Thư Ngang! Tôi muốn ông ta thân bại danh liệt! Ông ta tốt nhất là cẩn thận đừng để tôi nắm được điểm yếu trong tay, không thì tôi nhất định...”

“Đình Vực!”

“Tôi muốn cho ông ta sống không bằng chết, khiến ông ta...”

“Ba!”

Ôn Đình Vực nghiêng đầu, có chút ngây dại.

Tuy rằng tát hấn một cái nhưng thế cũng đủ khiến y đau lòng, Chiêm Lạc giữ lấy bả vai hấn, kiên quyết nhắc nhở hấn.

“Tĩnh táo lại một chút có được không? Được, anh giờ nghe tôi nói, nếu như anh thực sự muốn trả thù, dựa vào Lý nghị sĩ kia thì không đủ, tên kia cáo già thế nào, giả dối biết bao nhiêu! Căn bản không đến lượt anh lợi dụng ông ta! Không nói chuyện đó, tôi nói cho anh biết, ông ta rất nhanh sẽ bị lật đổ, hiểu không? Lúc đó ngay bản thân ông ta còn khó bảo toàn thì có thể giúp anh được gì? Anh tốt nhất suy nghĩ thật kĩ đi!”

Ôn Đình Vực tuyệt vọng mở to hai mắt.

“Không cần hỏi tôi thế nào biết, đường dây thông tin của tôi không phải anh không biết, Lý Uy kia tội lỗi chồng chất, anh không được tiếp tục như vậy nữa! Anh nghĩ muốn trả thù phải không? Không cần phải đi nịnh bợ Lý nghị sĩ, trực tiếp nịnh bợ tôi là được rồi!”

Ôn Đình Vực khổ sở cười.

“Chiêm gia không có chuyện gì là không làm được. Anh không tin sao? Chỉ cần tôi nói một câu, Thư Ngang ngày mai có thể chính thức bị khởi tố, muốn hấn ta có tội danh gì đều được, miễn là anh vui vẻ thì bỏ tù ông ta cả đời, thậm chí là tử hình cũng chẳng vấn đề gì.”

Ôn Đình Vực mềm yếu lắc đầu, “Chiêm Lạc... chuyện này không liên quan đến cậu...”

Hấn đương nhiên biết gia tộc họ Chiêm hiển hách thế nào, thế lực khổng lồ bao nhiêu, thế nhưng, đây là mối hận của hấn, không liên quan gì đến Chiêm Lạc, hấn thích Chiêm Lạc, làm sao có thể để vậy bản người mình thích?”

“Có liên quan.”

“Không có.”

“Có! Tôi nói có là có!” Chiêm Lạc hung dữ, “Tôi yêu anh.”

Mắt Ôn Đình Vực hoe đỏ.

“Tôi yêu anh... cho nên... nếu như anh cố chấp muốn gì, thì tôi đều có thể làm vì anh.”

“Cậu... cậu đang ép tôi.” Ôn Đình Vực thút thít.

Đồ khố Chiêm Lạc, ở trước mặt y, hần luôn trở thành chướng ngại như thế.

“Tôi nào có.”

“Cậu có!”

“Tôi không có.”

“Có là có!”

Cái miệng Ôn Đình Vực hé ra mở vào, khiến các khớp xương trên người y nhũn cả ra, nhin không được, cúi đầu cắn nhẹ lên môi người đó.

“Anh cũng chẳng phải là đang bức tôi sao? Đợi anh động thủ, không bằng tôi ra tay trước, tránh để sót.”

“Khốn kiếp... Cậu... cậu vì sao nhất định phải đứng về phía Thư Ngang?” Biết rõ hần sẽ không bỏ được án kiện xấu xa lần này, lại liều mạng tự tiến cử, rõ ràng là muốn hần buông tay.

“Tôi thế nào lại đứng về phía lão già kia chứ? Muốn thiên vị đương nhiên cũng là thiên vị anh!” Chiêm Lạc mỉm cười, “Thư Ngang đương nhiên không quan trọng, muốn tôi chọn, tôi chắc chắn sẽ chọn anh.” Vuốt ve gương mặt Ôn Đình Vực, vẻ mặt y trở nên nghiêm túc, “Tôi chỉ là không muốn tương lai phải hối hận.”

“Hận một người cảm giác tốt lắm sao? Mệt chết có phải không? Tôi không muốn nhìn thấy anh đau khổ như thế... cũng không nên tiếp tục hận nữa được không? Thời gian cùng sức lực còn lại để dành yêu tôi có được không?”

Ôn Đình Vực thiếu chút nữa nín khóc mà bật cười, vừa định mở miệng mắng đồ khố này thật buồn nôn, thì lại bị đè xuống, một bờ môi khỏe khoắn ngăn lời hần định nói.

Hai người dây dưa nửa này, Chiêm Lạc thở hồng hộc, đem đầu lưỡi từ trong khoang miệng ẩm áp của hần ra, lại nhân tiện cắn thêm một cái.

“Tôi nói thật, Đình Vực, anh được yêu thương quá ít, cho nên mới luôn lạnh lùng như vậy, luôn cô đơn như vậy, nếu như có thể, tôi muốn giúp anh, mấy thứ trầm trọng xấu xa vớ vẩn này giao cho tôi là được rồi, anh chỉ cần sống hạnh phúc thôi, như vậy có được không?”

Ôn Đình Vực lần này hai chữ “Buồn nôn” vô luận thế nào cũng không nói ra được, chỉ biết ngơ ngác nhìn gương mặt âm nhu tuấn mỹ của người đàn ông phía trên.

“Tôi thực sự nghĩ như vậy, tôi muốn anh được hạnh phúc, những chuyện đáng ghê tởm gì đó tôi đều có thể làm thay anh, thế nên trong lòng anh phải vui vẻ.”

“Cậu...” Hần vốn muốn nói “Cậu nói cái gì ngu ngốc vậy chứ!” thế nhưng những lời đó đều nghẹn lại trong cổ.

“Tôi yêu anh.”

“Khốn... kiếp.” Đây là câu trả lời của Ôn đại luật sư dành cho người ta, “Cậu.. tên khốn này... cậu cố ý... đồ khốn...”

Nhưng Chiêm đại luật sư cũng không nghĩ cái này là đối xử không công bằng, trái lại vui vẻ cười khúc khích, dưới thân là người đàn ông vốn gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị giờ lại đang vùi đầu vào ngực y khóc đến nổi nước mắt nước mũi đầy ra.

Y thật thỏa mãn.

Thật là, cái kiểu khóc nức nở, rồi lại làm nũng chửi bới này, y nghe xong cũng giống như kiểu “Tôi cũng yêu cậu, tôi giao phó bản thân cho cậu!”

“Anh yêu...” Khi Chiêm Lạc thần thanh khí sáng ôm người kia nói câu ấy đã là sáng sớm ngày hôm sau, nằm tại trong chăn tức giận lưng quay về phía y, thắt lưng đau đến nỗi không đứng dậy được là Ôn Đình Vực.

“Cậu con mẹ nó cầm miệng lại cho tôi!” Ôn Đình Vực vẻ mặt nghiêm túc đỏ lựng cả lên, vừa nghĩ đến bị cái tên mặt đàn bà này làm cho thành như vậy, giận đến nỗi cả người run rẩy.

“Ha ha, lần sau tôi chú ý là được.” Chiêm Lạc cười đến mê người, “Chẳng qua nghe anh kêu “mạnh chút nữa”, “sâu chút nữa”, “tôi muốn”, bao nhiêu cố gắng khắc chế của tôi đều bay biến mất.”

“Có quỷ mới nói thế!” Ôn Đình Vực thiếu chút nữa tức giận đến nổ mạch máu, “Cút ngay! Tôi muốn rời giường!”

“Dù sao hôm nay cũng không có việc gì, nằm một lúc nữa đi, tôi còn muốn ôm anh thêm chút nữa...”

“Tôi còn có việc.”

“Việc gì.” Giọng Chiêm Lạc tựa như một oán phụ, như đang chán ghét gì đó.

“Án tử của Lý Uy.”

Chiêm Lạc thoáng thu hồi nét mặt lưỡi biếng, không dùng bộ dạng tươi cười thiếu đứng đắn nữa, mà thay vào đó là nghiêm túc, “Đình Vực, anh kiên trì muốn biện hộ vụ này sao?”

“Tôi đã nhận lời rồi, không thể không làm.” Ôn Đình Vực nhú nhú mày.

“Anh hoàn toàn có thể để cho người khác thay mà, không phải sao?”

“Thế nhưng giờ từ chối ra tòa, dư luận khẳng định sẽ nói tôi bởi vì không có phần thắng, sợ thua nên mới làm vậy.”

Ôn Đình Vực hiển nhiên đối với từ “thua” rất dị ứng, “Tôi thế nào có thể thất bại được.”

“Đình Vực...” Hắn cố chấp khiến thái dương của Chiêm Lạc mơ hồ đau, “Anh rốt cuộc như thế nào mới hiểu được...”

“Cậu yên tâm.” Ôn Đình Vực nhìn thoáng qua y, “Không có giống như cậu nghĩ đâu.”

“Vậy sao?” Chiêm Lạc cười khở, “Này, tôi đối với anh, mãi chẳng thể...” từ “nắm bắt” còn chưa nói ra trên môi bỗng cảm giác nóng lên, hại y mắt mở to như cái bánh xe.

Ôn Đình Vực nhanh chóng lùi lại, vẻ mặt như không mặc quần áo, “Yên tâm rồi chứ, tôi sẽ không gây phiền phức cho cậu nữa, cho nên... sẽ không... để cho cậu ghét tôi lần nữa.”

Chiêm đại thiếu gia tuy rằng đã rất cố gắng, nhưng nhìn gương mặt vợ mình tràn ngập khí khái đàn ông lại điểm thêm vài nét hồng, chịu không nổi cười rộ lên như đứa ngốc.

Ai, lúc này cũng chẳng thèm để ý đến hình tượng nữa.

.

.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, thế nhưng biểu hiện của Ôn Đình Vực khiến y phải cứng họng, không, phải nói là khiến mọi người cứng họng.

Y lần đầu tiên nhìn thấy, luật sư biện hộ lại lên án chính đương sự của mình, đem những tư liệu văt vả điều tra được, dùng giọng nói vô cùng lạnh lùng, từng câu từng câu đọc rõ, thực sự là một điểm trí mạng. Cả quan tòa cũng ngây ra như phỗng.

Mãi cho đến khi cả phiên tòa ồn ào trao đổi, quan tòa mới thanh tỉnh, hô trật tự, đồng thời tuyên bố tạm nghỉ, án kiện sẽ được thẩm tra sau.

“Vì sao làm như vậy?” Ở bên ngoài tòa án, Chiêm Lạc ôm lấy vai Ôn Đình Vực, trầm mặc nửa ngày nhin không được đành hỏi, “Kì thật chỉ cần len lén đem những chứng cứ bất lợi đó đưa cho Không Phương luật sư, như vậy cũng có thể làm chứng cứ chống lại Lý Uy.”

“Thế nhưng như vậy tôi sẽ thua!”

Ôn Đình Vực thành thật đáp, khiến Chiêm Lạc không khỏi bật cười, “Đứa ngốc này, như thế này chẳng nhẽ là anh thắng ư?”

“Ừm... chính xác thì, tuy rằng biện hộ thất bại, nhưng anh lên án như vậy lại là thành công, chẳng qua, làm như vậy sẽ thật phiền toái, anh thế nào mà lại muốn làm thế?”

“Không biết.” Ôn Đình Vực thành thật, “Tôi chỉ nghĩ làm như vậy trong lòng thật thoải mái.” Đại khái hấn suy nghĩ về vụ của Lý Uy cũng đã thật lâu.

“Ừm...” Chiêm Lạc cười len lén hôn hấn, “Tôi hiểu.”

Phương luật sư bên này nghe chính vị luật sư biện hộ bên kia phản bác lại đương sự của mình, rồi đưa ra chứng cứ xác thực, cảm giác vui vẻ vô cùng, càng đừng nói đến phản ứng của người khác.

Tuy rằng hành vi như vậy theo pháp luật là không đúng, nhưng lại làm cho lòng người vô cùng hả hê.

“Nhưng nói như vậy... trong phần đạo đức nghề nghiệp của anh sẽ có vấn đề lớn, anh làm như vậy, lần này tuy công chúng đứng về phía anh, nhưng sau thì sẽ chẳng ai yên tâm ủy thác, giao án kiện cho anh biện hộ, anh đã nghĩ tới chưa?” Tuy rằng không đành lòng, nhưng y cũng không thể không hắt cho hấn một bát nước lạnh, “Loại hành vi này... rất có khả năng anh sẽ bị tước tư cách luật sư.”

“Tôi biết.” Ôn Đình Vực đơn giản, thẳng thắn nói, “Tôi biết thế, nhưng... tôi hiện tại trong lòng rất thoải mái.”

Chiêm Lạc cười, nếu không phải bên cạnh có người, y sẽ ôm chặt lấy con người này, rồi hung hăng hôn lên môi người đó.

Bảo thủ cũng có chỗ đáng yêu của bảo thủ!

“Dù sao thì tư cách luật sư cũng có thể đi tranh cãi nữa mà.”

Ưu điểm lớn nhất của Ôn Đình Vực chính là quả quyết, thẳng thắn, không quay đầu nhìn lại chuyện đã xảy ra, “Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, nếu tôi không có việc làm, thiếu tiền, thì có thể mượn của cậu.”

Chiêm Lạc thầm kêu không xong, y thực sự nhịn không được muốn hôn cái tên vẻ mặt nghiêm túc này.

Yêu một người, bất cứ lúc nào, ở đâu đều có thể động dục, cái này không thể trách y được.

Sau một thời gian yên bình (ngoài trừ thời gian trên giường), Chiêm Lạc mỗi ngày đều nói với hấn những lời nghiêm túc, cuối cùng y vẫn là bày ra cái vẻ mặt gọi hấn là “lão bà”, tuy nhiên cũng thật vui vẻ hòa thuận, hấn hoàn toàn mong sao có thể chết chìm trong ái tình.

Mặc dù thời gian đầu có một vài lần bị quấy nhiễu, thế nhưng với hấn mà nói, với Lý nghị sĩ kia, tất cả những bằng chứng bất lợi với ông ta, chỉ cần một cú điện thoại là có thể giải quyết gọn nhẹ, cho nên mọi việc rất nhanh liền gió yên sóng lặng.

Có một ngày, Chiêm Lạc đang âu yếm đặt “lão bà” của y trên bàn cơm, thì chuông cửa vang lên, y không thể làm gì khác là buông tay, Ôn Đình Vực cũng nắm chặt thời cơ, không chút khách khí tát một phát lên mặt y. Chiêm cậu ấm trên mặt có năm con giun, cũng chẳng xấu hổ chút nào đi ra mở cửa.

Người tới trông thật quen, nhìn tới nhìn lui mới nhận ra, là con gái của Thư Ngang, là người mà ông ta muốn gả cho Ôn Đình Vực, hai người đều có chút xấu hổ, vì dù sao đây cũng là nhà của Ôn Đình Vực.

“Ôn luật sư có nhà không? Có thể... đi gặp cha tôi không?”

Chiêm Lạc gượng cười, “Ông ấy... hiện tại thế nào?”

Thư Tiểu cười khổ, nhẹ giọng, “Cha tôi, đến giờ... không ổn... nếu không thì tôi cũng sẽ không có ý đến tìm Ôn luật sư.”

Chiêm Lạc kinh ngạc, “Cha cô muốn gặp anh ấy?”

“Cũng không phải.” Thư Tiểu lắc đầu, “Nhưng thời gian ông ấy hôn mê, có gọi tên của vài người, tôi chỉ nhận ra được tên của Ôn luật sư, cho nên...”

.

.

Lúc Ôn Đình Vực đẩy cửa phòng bệnh ra, có chút cứng ngắc, Chiêm Lạc đỡ lấy lưng hắn, cố không để cho hắn bị dao động.

Thư Ngang tròn mắt, nhưng ý thức hỗn loạn, thấy Ôn Đình Vực đến, đôi mắt sáng hơn một chút, cố gắng mở miệng, “Cậu tới thăm tôi ư?”

“Đúng.” Ôn Đình Vực chẳng biết nói gì, miễn cưỡng trả lời.

“Là em sao... tiểu Diêu?”

Ngữ khí này khiến ba người hai mặt nhìn nhau.

“Là tiểu Diêu đến thăm tôi sao? Tiểu Diêu...” Lão nhân thì thào, “Tôi thật lâu rồi chưa gặp lại em...”

Tất cả mọi người đều ngừng thở, không dám nói câu nào, dường như chỉ cần một hơi thở thôi thì sẽ làm vỡ tan cái bí mật mà người này giấu diếm từ rất lâu rồi.

“Em sống có tốt không? Nhiều năm như vậy... không gặp lại em, tôi còn tưởng rằng... em sẽ không tới tìm tôi nữa...”

“Kì thật em không cần phải trốn tôi... tôi không trách em... em kết hôn cùng Bình Yên... tôi không trách em... tôi biết trong lòng em chỉ có một mình tôi...”

Chiêm Lạc thở dài, quay đầu lại nhìn Ôn Đình Vực cùng Thư Tiểu, vẻ mặt bọn họ đều khiếp sợ.

“Tôi cũng chỉ nghĩ đến em... chúng ta đã cùng thề... đời này sẽ không quên nhau... mặc kệ em như thế nào, tôi đều thích em... tôi không trách em... em không cần phải đau khổ... tiểu Diêu... em có thể cho tôi nhìn một chút được không?”

Ôn Đình Vực vẫn đứng im lại chỗ không nhúc nhích.

Thư Ngang cố gắng đưa tay ra nắm lấy tay hắn, “Để tôi nhìn em một chút là được rồi... tiểu Diêu, chính là em... còn trẻ như thế... tôi đã già rồi... ngày mai là sinh nhật ba mươi tuổi của em... tôi chưa từng coi em đã chết...”

Thư Tiểu “oa” khóc thành tiếng, “Cha à... cha... chú Diêu đã sớm qua đời rồi... cha...”

Những người khác đều không ai nói gì, trong phòng chỉ có tiếng khóc của cô gái, tiếng khóc khiến lòng người thấy đau thương.

Ôn Đình Vực vẫn đứng im như vậy.

Thư Ngang dường như là bị tiếng khóc của con gái làm giật mình tỉnh giấc, hoảng hốt một trận, rồi lại chậm rãi, chăm chú nhìn người bên cạnh.

“Đình Vực sao? Con đến đây ư?”

“Ừm... đúng vậy.”

“Làm khó cho con rồi.” Thư Ngang mệt mỏi cười, tinh thần cũng tốt lên rất nhiều, lời nói ít nhiều có sức hơn, “Con thực sự đã trưởng thành rồi, càng ngày càng giống cha con.”

Chiêm Lạc nhìn ra đây chẳng qua chỉ là hồi quang phản chiếu.

“Tiểu Tiểu.” Thư Ngang hoang mang nhìn đứa con gái thút thít không dừng được, “Con khóc cái gì? Cha không có việc gì cả.”

“Thư nghị sĩ.” Ôn Đình Vực bình tĩnh nói, “Thì ra ông biết cha tôi sao?”

Thư Ngang sợ run lên, cười khổ, “A... xin lỗi... ta tuổi đã lớn... hay quên, như thế nào nhận nhầm thành cháu trai mình...”

“Ông không nhận ra Tạ Diêu ư?”

Cái tên này khiến Thư Ngang hơi lay động, cười khổ, “Tạ Diêu... tôi với cậu ta trước đây là bạn tốt...”

“Chỉ là bạn tốt thôi sao?”

“Đình Vực!”

Ôn Đình Vực tiếp tục sắc sảo hỏi thăm, “Chỉ là bạn bè thôi sao? Không có quan hệ gì khác, ví dụ như là tình nhân sao?”

Chiêm Lạc ngăn hắt lại, “Đình Vực...”

Mọi người giằng co, bầu không khí bỗng chốc có điểm không tự nhiên.

Chiêm Lạc nhíu mày, “Thư nghị sĩ... ông hãy đem mọi chuyện nói ra cho rõ đi! Dù sao thì lúc này ông cũng đã nói một nửa rồi, không bằng để cho bọn họ rõ ràng.”

Thư Ngang hiểu, vẻ mặt già nua bối rối.

“Cũng không có gì đáng thẹn cả.” Chiêm Lạc bình tĩnh, “Nếu như ngay cả ông cũng nghĩ là đáng thẹn, thì tôi cũng chẳng còn gì để nói.”

Thư Ngang yên lặng mở to mắt nhìn trần nhà một hồi, sau mở miệng, “Đương nhiên, không xấu hổ, tôi cho tới bây giờ cũng không cảm thấy chúng tôi có gì sai.”

“Thật xin lỗi, Đình Vực, lần đầu tiên gặp con, ta đã biết con là ai, tuy rằng không phải họ Tạ, thế nhưng con với người ấy năm xưa, thực sự là giống nhau như đúc.”

“Ta biết con đối với ta vẫn có khúc mắc. Là chuyện cha mẹ con năm xưa, đúng không? Rất nhiều người hoài nghi... là ta giết tiểu Diêu rồi sau đó đổ tội cho Bình Yên...”

“Thật ra là Bình Yên... giết tiểu Diêu... cũng không phải, Bình Yên khi đó cũng không phải có ý định như vậy, cô ấy chỉ là phát điên rồi, cầm dao khua linh tinh... cha con liều mạng che chở cho ta nên mới bị một dao đâm trúng ngực.”

“Cho nên, nếu nói là ta giết tiểu Diêu... kì thực... cũng không sai, mẹ con không phải cố ý... cô ấy chỉ là không cẩn thận mà thôi...”

Thư Ngang có điểm khó khăn, giật giật môi, im lặng một lúc rồi tiếp tục, “Nói như vậy mọi người cũng hiểu... ta thật ra thích không phải là Bình Yên, ta cùng tiểu Diêu... mới là một đôi, chỉ là khi đó, chuyện tình như thế này, ai cũng không dám nói, khi tiểu Diêu kết hôn, chúng ta cũng chẳng dám nói, chỉ có thể chịu đựng...”

“Sau gia đình con xảy ra chuyện, tiểu Diêu dẫn mẹ con cùng con tới nhà ta ở. Tuy rằng biết không thể... là chúng ta hai người có tình cảm, thích nhau đã lâu như vậy rồi... thời gian ấy... như thế nào có thể kiềm chế được... cho nên lên lút, lại bị mẹ con bắt gặp...”

“Chúng ta đều biết lỗi, biết mình đuối lí, nên không dám động thủ, chỉ có thể trốn tránh. Rồi mẹ con phát điên lên, cầm lấy con dao gọt hoa quả trên bàn... ta chưa bao giờ nghĩ rằng phụ nữ lại có nhiều sức mạnh đến thế...” Thư Ngang cười khổ.

“Tiểu Diêu vừa chết, ta cũng phát điên, chỉ cảm thấy mình cũng chẳng sống nổi, tự sát vài lần, nhưng cuối cùng lại chẳng thể chết.” Thư Ngang lộ ra dáng cười bất đắc dĩ, “Sau đó cha mẹ trong gia đình biết, ép ta... thời gian dài trôi qua... liền cứ như thế sống thêm một ngày lại một ngày, thật sự xin lỗi...”

“Vốn... định cả đời ta sẽ không nói...” Thư Ngang có chút suy yếu, tinh thần cũng mệt mỏi, “Tiểu Diêu... cậu ấy là người tốt, con cũng... đừng vì vậy... mà khinh thường cậu ấy... cậu ấy là... một người đàn ông tốt...”

“Ta cả đời này... đều chưa từng thấy ai... tốt như cậu ấy...” Ông nghỉ một lúc, rồi vô lực cười nói, “Ta dường như... hơi mệt.”

“Nhưng mà... cũng tốt... ta sớm muốn xuống dưới đó... nhìn cha con, này... cũng vài chục năm rồi...” Thanh âm ông yếu ớt, ngày một suy yếu hơn, “Không thấy cậu ấy... tim... ngực... chân... thật trống vắng... thực sự là muốn... gặp... lại...”

Một mảnh yên lặng.

Thư Tiểu kiềm nén tiếng khóc nức nở, Ôn Đình Vực xoay người đi ra ngoài.

“Đình Vực.” Chiêm Lạc đi theo sau, nhẹ gọi.

“Ừ?” Thanh âm mơ hồ.

“Không sao chứ?”

“Hử?” Hắn đáp bằng giọng mũi.

Chiêm Lạc thở dài, “Ở đây chỉ có tôi, anh thế nào cũng không sao cả.”

Ôn Đình Vực quay đầu lại, vùi đầu trên vai y.

“Ngoan...” Chiêm Lạc ôm hắn, trên vai một mảnh ướt đầm.

Tâm tình của Ôn Đình Vực, y có thể lí giải, khi những tập tư liệu đó đến tay, y cũng là giống như thế, im lặng nửa ngày, phỏng đoán hơn hai mươi năm trước hai người đàn ông ấy có tình ý với nhau.

“Chúng ta...” Ôn Đình Vực phát ra thanh âm thật nhỏ, “So với hai người bọn họ tốt hơn đúng không?”

Hắn thực sự cảm thấy mất mặt, đường đường là một người đàn ông thế nhưng lại rất nhiều lần ở trước mặt người này khóc lóc, nhưng mà cũng không thể nói, Chiêm Lạc là đặc biệt, cho nên những gì hắn không muốn để người khác nhìn thấy, thì Chiêm Lạc đều đã biết.

“Ừ.” Chiêm Lạc cố gắng ôm hắn thật chặt.

“Chúng ta... ở cùng một chỗ, có được không?”

“Đương nhiên.” Chiêm Lạc mạnh mẽ nâng đầu hắn dậy, trên gương mặt ướt át ấy hôn một chút, “Tôi rất tham lam, cũng không có sức nhẫn nại như vậy, tôi với Thư Ngang không giống nhau, tôi sẽ không để cho anh đi kết hôn với người khác, không để cho anh có con với người khác... lại càng không để người khác có cơ hội tiếp cận anh, sẽ không để lãng phí thời gian.”

“Ừm...”

“Chúng ta kết hôn đi!”

“A?”

“Có được không?”

“Đem chuyện hai người bọn họ làm không được thành được... để cho bọn họ ao ước được như chúng ta, có được không?”

“...Ừ!”

Chiêm Lạc trịnh trọng hôn lên chóp mũi đỏ hồng của người đàn ông vì ngượng ngùng mà rơi lệ, đem người đó tựa như bảo bối ôm chặt vào lòng.

Y chợt nhớ đến thời sinh viên rồi rãi không có việc gì làm, giúp Ôn Đình Vực khắc mấy con dấu chẳng chút giá trị pháp lí, trong số đó y thích nhất con dấu “Đơn giản yêu hận”. Y sớm đã thấu hiểu mọi thứ trên đời này, cho dù là ai đi chăng nữa, chung quy vẫn chẳng thể thoát khỏi bốn chữ ấy.

Y vốn dự định thoát khỏi vòng tròn này, nhưng rồi chính bản thân mình lại cam tâm tình nguyện nhảy vào.

Làm một người bình thường, thực ra cũng không có gì là không tốt.

Càng bình thường, lại càng hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/don-gian-yeu-han>